

**Sebebi
ve
Yarattığı Sonuçlar İtibarıyla
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişİ**

***

**2006 1 Mayıs'ına doğru
İşçi Sınıfımızın durumu**

(Etkinlik Konuşmaları)

DERLENİŞ

YAYINLARI

**Sebebi
ve
Yarattığı Sonuçlar İtibarıyla
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişİ**

***

**2006 1 Mayıs'ına doğru
İşçi Sınıfımızın durumu**

(Etkinlik Konuşmaları)

Birinci Baskı
Kasım 2012

DERLENİŞ YAYINLARI: 56

DERLENİŞ YAYINLARI:

İnebey Mah. İnkılâp Cad. Oto Han No: 55/129
Aksaray, Fatih/İSTANBUL

İnternet adresi : www.derlenisyayinlari.org
e-posta : derlenisyayinlari@derlenisyayinlari.org

ISBN: 978-975-7346-53-1
Sertifika No: 14005

Baskı: HERMES OFSET
www.hermesofset.com.tr
Kazım Karabekir Cad. 39/16
0.312 384 34 32 Ankara
Sertifika No: 14847

**Sebebi
ve
Yarattığı Sonuçlar İtibarıyla
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**

***

**2006 1 Mayıs'ına doğru
İşçi Sınıfımızın durumu**

(Etkinlik Konuşmaları)

Birinci Baskı
Kasım 2012

İÇİNDEKİLER

Birinci Kitap

Sebebi

ve

**Yarattığı Sonuçlar İtibarıyla
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**

Halkın Kurtuluş Partisi'nin Tarihçil görevi.....17

**Kurtuluş Partisi Genel Başkanı
Nurullah Ankut Yoldaş'ın Konuşması**

15-16 Haziran ve 1 Mayıs 2009 Bizim Cesaret Vatanımızın Kazanımlarıdır.....	25
AB-D Emperyalistleri Türkiye'nin gelişmesine izin vermez..	26
Dünden bugüne her zaman “başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere” diyoruz.....	28
CIA tarafından kurulan ve beslenen Türk-İş aracılığıyla İşçi Sınıfı mücadelesi engellenmek istendi.....	30
Taksim, İşçi Sınıfının gerçek, öz 1 Mayıs Vatanıdır.....	31
Devrime İşçi Sınıfımız öncülük edecektir.....	33
Selimiye Kışlası'nın hâkimi biz devrimcilerdik.....	34
Bütün zaaflarımızın ana kaynağı, örgütsüzlüğümüzdür.....	36
Partimize karşı burjuvazinin en sinsi politikası olan “susuş kumkuması” uygulanıyor.....	39

**DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve
Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı
Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun Konuşması**

“Tarihin yörüngesi İşçi Sınıfının yörüngesine girmiştir”.....	45
Krizi yaratan Parababaları ama bedelini işçiler ödüyor.....	46
15-16 Haziran Direnişi henüz aşılamadı.....	48
Gelişen İşçi Sınıfı hareketini boğmak için Türk-İş kurduruldu.....	49
DİSK, emperyalizme karşı işçiler tarafından kurulmuştur.....	50
İşçi Sınıfının mücadelesi DİSK'in kapatılmasını engelledi.....	52
İşçi Sınıfının sendikal mücadelesi toplumsal kurtuluşu amaçlamalıdır.....	53
Ancak örgütlü olduğumuzda Parababaları düzenini alt edebiliriz.....	55

**Direnışlerden, İşgallerden, Grevlerden
(İşçi Sınıfının Devrim Okulundan)
gelen İşçi Önderleri mücadelelerini anlatıyor**

Pirelli Ekolas Direnişçilerinden Erkin Gürbüz'ün Konuşması.....	61
Örgütsüz işçinin köle olduğunu,örgütlü işçinin yenilmeyeceğini mücadelemizde yaşayarak gördük.....	61
Parababaları, işçileri kadrolu ve taşeron diye ayırarak birbirine düşürüyor.....	63
Kocaeli Üniversitesi Grevcisi Emre Keskin'in Konuşması....	68
Örgütlü gücümüzün karşısında kimsenin duramayacağını öğrendik.....	68
Grev bizim için onur mücadelesiydi.....	70
Arçelik Direnişçisi Sedat Kandil'in Konuşması.....	73
Koç gibi bir Holding'i Nakliyat-İş'le dize getirdik.....	73

Arçelik Direnişçisi Yücel Kurnaz'ın Konuşması.....	78
Türkiye'nin en büyük Parababası Koç'un baskıları bizleri hiç bir zaman yıldırmadı.....	78
DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Başkanı Veysel Demir'in Konuşması.....	81
Nakliyat İş'in önderlik ettiği mücadele İşçi Sınıfına örnektir, moral vermektedir.....	81
Coca-Cola Direnişçisi Erol Türedi'nin Konuşması:.....	85
Kararlılık, cesaret ve önderlerimiz sayesinde Coca-Cola Direnişini zafere ulaştırdık.....	85
Baskılar, yıldırma politikaları mücadele azmimizi biletti.....	89
Ünsa Direnişçisi Mustafa Yılmaz'ın Konuşması.....	92
İşçiler birbirine kenetlenmediği, sınıf bilincine ulaşmadığı sürece sömürü devam edecek.....	92
Ünsa Direnişçisi Murat'ın Konuşması.....	96
Kurtuluş Partisi sayesinde zafer kazandık.....	96
LC Waikiki-Meha Direnişçilerinden Şahin Aslan'ın Konuşması.....	97
Doğru önderlik bize zaferi getirdi.....	97
Eylemlerimizi LC Waikiki'ye yönelttiğimizde mücadelenin seyri değişti.....	100
LC Waikiki Direnişçilerinden Cemal'in Konuşması.....	104
İşçi Sınıfının neler yapabileceğini direnişte gördük.....	104

İkinci Kitap

2006 1 Mayıs'na doğru İşçi Sınıfımızın durumu

Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş'ın Konuşması

Kıvılcımlı Usta ve devrimcilikle tanışmam.....	113
Önderler Halkı gibi yaşamazsa halkın sorunlarını anlayamaz.....	116
Sendika önderleri İşçi Sınıfımızın mücadelesini, çektığı acıları nasıl anlayabilir?.....	118
Kurtuluş Partisi diğer siyasetlerden neden farklı?.....	120
Hz. Muhammed de Sosyalist Toplum savunucusuydu.....	123
Kuvayimilliyeciliğe bakışımız.....	125
Sosyalizm, üretim araçlarının kolektif mülkiyetidir.....	125
Günümüz Türkiye'si'nin gerçekleri.....	128
“Emeğin Avrupası” aldatmacası-kandırmacası.....	132
Kuvayimilliyeye yadigarı kamu malları bir bir Batılı Emperyalistlerin eline geçiyor.....	134
Tayyipgiller'in mahareti: “Vatanı pazarlamak”.....	136
Sömürüden kurtuluş yolu.....	140
Latin Amerika'dan esen sol rüzgârlar elbet ülkemizde de esecek.....	142

DİSK Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş'ın Konuşması

Dünyada ve Türkiye'de Parababalarının saldırıları artıyor... İşçi Sınıfının kurtuluşu kendi ellerinde, sosyalizmde.....	147
Tüm dünyada İşçi Sınıfının kazanılmış hakları gasp ediliyor.....	149

Dünya Halkları ve İşçi Sınıfı; adaletsizliğe, zulme karşı mutlaka başkaldıracak.....	152
Türkiye’yi, Türkiye yönetmiyor.....	154
IMF ve Dünya Bankası emrediyor kölelik yasaları çıkarılıyor.....	157
Çalışma koşulları ağırlaşıyor, işsizlik artıyor.....	161
Esnek, Kısmî, Part time çalışma daha fazla sömürü demektir.....	163
Parababaları, kendi yasalarını bile uygulamıyor.....	167
Sendikal mücadele, sermaye düzenine karşı mücadeleyle taçlandırılmalı.....	169
Davamız, İşçi Sınıfı davası.....	169
Sendikacıların maaşı ortalama işçi ücretinden fazla olmamalı.....	171
İşçi Sınıfının kurtuluşu sosyalizmedir.....	174

Direnişçi, İşgalci, Grevci İşçi Önderleri mücadelelerini anlatıyor

Rozi Direnişçileri Adına Güven Yahşi’nin Konuşması.....	179
İşveren, örgütlülüğümüzü kırmak için her yolu denedi.....	179
1987 yılı Hurma Elektronik Grevcisi Ramazan Kap’ın Konuşması.....	181
Sendikal mücadele yetmez, siyasi örgütlülük şart.....	181
Yurtiçi Kargo Direnişçisi Safiye Aslan’ın Konuşması.....	183
Kurtuluş Partisi, Direniş Okullarını mutlaka çoğaltacaktır...183	
Ekolas Direnişçisi Erkin Gürbüz’ün Konuşması.....	186
İşçi Sınıfı mücadelesini sonuna kadar götürmeliyiz.....	186
Hedef Dağıtım Direnişçisi Güllü Koçyiğit’in Konuşması.....	188
Direnşte sınıf mücadelesini öğrendik	188
Ramzey Direnişçisi Ali Gönülaçar’ın Konuşması.....	190

Direnışte devrimci sendikacıların kimler olduğunu da gördük.....	190
Üstay Medikal Direnişçisi Hayati Güven'in Konuşması.....	192
Gerçek kurtuluşumuz Sosyalizmedir.....	192
Aras Kargo Direnişçisi Ahmet Tahsin Telci'nin Konuşması.....	195
İşçi Sınıfının örgütlü gücü karşısında Parababaları bir hiçtir.....	195
Orgaz Direnişçisi Barış Aşan'ın Konuşması.....	200
Tarafsızlık yoktur, bizim safımız İşçi Sınıfının safıdır.....	200
Dokuma İşçileri Adına Ahmet Aslan'ın Konuşması.....	203
Hedefimiz: Siyasi iktidardır.....	203
Resa Direnişçisi Kazım Sever'in Konuşması.....	206
Çare: Dayanışmakta, birlikte.....	206
Coca-Cola Direnişçisi Fahrettin Takıcı'nın Konuşması.....	211
"Coca-Cola Devi", 110 işçi ve önderleri tarafından ezildi.....	211
Coca-Cola Direnişçisi Erol Türedi'nin Konuşması.....	215
Coca-Cola Direnişçisi Ahmet Çakmak'ın Konuşması.....	217
Coca-Cola patronları kaybetti biz işçiler kazandık.....	217
Demtrans Baştemsilcisi Halil Ceylan'ın Konuşması.....	220
Gerçek sendika, Nakliyat-İş gibi olur.....	220
Horoz Kargo Direnişçisi Berkan Vanlı'nın Konuşması.....	222
Örgütlü olduğumuzda haklarımızı alabiliriz.....	222
Nihat Güldemir Yoldaş'ın sonuç ve kapanış konuşması.....	224

Birinci Kitap

**Sebebi
ve
Yarattığı Sonuçlar İtibarıyla
15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş**

Halkın Kurtuluş Partisi, Şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yıldönümünü özüne uygun olarak, 13 Haziran 2009 tarihinde, Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde kutladı.

Etkinlikte, Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş, DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş, DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir ve İşgalci, Grevci, Direnişçi İşçi Önderleri konuştu.

Bu kitap o etkinlikteki konuşmalardan oluşmaktadır.

Halkın Kurtuluş Partisi'nin Tarihçil görevi

Barış Aşan Yoldaş:

Türkiye'de İşçi Sınıfı yoktur denildiği günlerde, dosta da düşmana da İşçi Sınıfının varlığını iki gün boyunca; hem İzmit'in, hem de İstanbul'un sokaklarını arşınlayarak mücadeleleri ile öğreten, inleyen İşçi Sınıfının devamçıları, hoş geldiniz...

(Alkışlar...)

İşçi Sınıfı iktidarı ele alıncaya kadar devam edecek olan sınıflar savaşında, İşçi Sınıfının yüz akı günleri 15-16 Haziran.

İşçi Sınıfımız, 15-16 Haziran 1970'te kendi öz örgütü olan DİSK'in kapatılmasına karşı, her türlü alçaklığa karşı, örgütlü tavrıyla işveren sınıfına, Parababaları sınıfına geri adım attırmıştı.

İşte o geri adım attırıcılardan, 15 -16 Haziran'ın örgütlenmesi için çalışan, o günün Gençlik Önderi, Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı ile omuz omuza dövüşmüş Partimiz Genel Başkanları arasında.

(Alkışlar...)

Ve 15-16 Haziran ruhunu, o şanlı ruhu yaşatan Direnişlerden, Grevlerden, İşgallerden gelen işçi kardeşlerimiz aramızda.

Ne mutlu sizlere, ne mutlu bizlere...

(Alkışlar... Slogan: İşgal Grev Direniş Yaşasın Kurtuluş Partimiz...)

Değerli Mücadele Arkadaşlarımız,

15-16 Haziran günlerinin çok önemli bir boyutu daha var. Türkiye Devrimi'nin Önderi Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye Devrim şemasını ortaya koyarken: **“Başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere”** demişti. Ve her davranışı bu sözüne uygun oldu.

O günün uyurgezer devrimcileri, sözde devrimcileri, **“Türkiye’de İşçi Sınıfı yoktur”** diyorlardı.

15-16 Haziran günleri, o sınıftan kopuk devrimcilere de atılmış çok sert bir tokattır. İşçi Sınıfı, varlığını onlara da göstermiştir düşmanlarından başka...

İşte Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı **“Opportunizm Nedir?”** kitabının **“Sunuş”**unun ilk paragrafında: **“Türkiye İşçi Sınıfı hepimizden er davrandı: Kılıcını ortaya attı. Her türlü “Devrimci” aydın gevezeliğine en kestirmeden keskin karşılığını bir vuruşta verdi. Artık sözün yeri kaldı mı?”** diyerek, 15-16 Haziran'ın, herkese nasıl bir ders verdiğini en açık bir şekilde gösteriyordu.

Şimdi tüm konuklarımızı, başta 15-16 Haziran günleri şehitleri **Mehmet Gıdak, Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram**, Marks-Engels-Lenin-Kıvılcımlı Usta, Birinci ve İkinci Kurtuluş Savaşı'mızda şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.

Değerli Konuklarımız,

İçinde bulunduğumuz günlerde, İşçi Sınıfımız mücadelesine kesintisiz olarak devam etmektedir. Yaşadığımız günlerde, **Asil Çelik**'te, **Asemat**'ta, **E-kart**'ta, **Sabah Atv**'de, **Desa Deri**'de ve **Sinter**'de mücadele devam etmekte. Onların da mücadelelerini buradan selamlıyoruz...

(Alkışlar...)

Değerli Arkadaşlar,

Hepinize tekrar hoş geldiniz derken, bir şeye daha vurgu yapmak istiyorum; buradaki arkadaşların tümü Partimizi ve Partili Arkadaşlarımızı tanımakta.

Ve içinde yaşadığımız günlerde de gerek emperyalizmin, gerekse yerli satılmışların bizlere uygulamış olduğu baskıyı, zulmü ve sömürüyü hep beraber iliklerimize kadar hissetmekteyiz.

Neden hissetmekteyiz?

Çünkü örgütsüzüz.

Halkın Kurtuluş Partisi neden var?

Örgütlü olmak için var; bu baskıyı, bu zulmü, bu insanlık dışı yaşamı ortadan kaldırmak için var. Bundan dolayı, hepimiz elbirliği ile daha fazla fedakârlık yaparak, hepimiz gücümüz oranında katkı koyarak bu zulmü, bu insanlık dışı yaşamı hep beraber ortadan kaldırabiliriz. Bizim sizlerden tek isteğimiz bu, değerli arkadaşlar.

Hepinize görev alanlarınızda, mücadele alanlarınızda başarılar diliyorum ve görevli arkadaşları sahneye davet ediyorum.

(Alkışlar... Slogan: İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Nazlı Yoldaş:

ey aç bebelerin, dirençli çocukları
ey bir sesin yankısında kalanlar
ey terini toprağa katan ustalar
ey bağrımıza bastığımız deli seveda

siz ki anlardınız o aşkın dilinden
uzakta olsa bir umut adına
siz ki bilirdiniz coşkuyla sevmesini
gelecek uğruna ölürcesine

kızgın bir demiri dövercesine
ve tarihin en güzel yapraklarını
güneşin parmağıyla çevirircesine
siz bilirdiniz sevmesini

zora direnirken yüreklerde söylenen
o büyüü şarkılar sustu bilinsin
ve hatta demiri çürüten bilekler
mühürlendi gün ve güneş denilsin

siz de bilirsiniz o kır çiçeklerini
özgürlük renginde sevgiyle açarlar
hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın
düşükleri yerde yeniden çoğalırlar

sabrın çiçeklerini açtığı yerden
asla kapanmaz yaşanan defter
çünkü tarihin en güzel yerinde
son sözünü hep direnenler söyler

(Alkışlar...)

Bugün burada, sözü hep direnenler söyleyecek.

Burada, 15-16 Haziran 1970 yılında gerçekleştirilen Büyük İşçi Direnişi'ni kutlamak için toplanmış bulunuyoruz. Bu kutlama etkinliğimize hepiniz hoş geldiniz.

Ne mutlu 15-16 Haziranları yaratanlara, ne mutlu onları bugün gerçek anlamda anıp yaşatanlara, bayrağı en yukarılarda; İşgal, Grev ve Direnişlerde dalgalandıranlara...

Öncelikle sizlere etkinlik programını sunmak istiyorum: Önce bir **Sinevizyon** gösterimimiz olacak ardından **Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş ve DİSK Nakliyat-İş Genel Başkanı ve DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu** konuşacak.

Daha sonra **Pirelli Ekolas Direnişçileri, Kocaeli Üniversite Grevcileri, Arçelik Direnişçileri, DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir**, ardından **Cola-Cola İşgalcileri ve Direnişçileri**, ardından **Ünsa İşgalcileri ve Direnişçileri, LC Waikiki-Meha Tekstil Direnişçileri** konuşacak.

Ve programımız en son **Grup Göç**'ün sunacağı bir müzik dinletisi ile tamamlanacak.

Şimdi sizleri Kurtuluş Partili yoldaşların hazırlamış olduğu sinevizyon gösterisi ile baş başa bırakıyorum.

(Alkışlar...)

Arkadaşlara hazırlamış oldukları bu güzel sinevizyon gösterisinden ötürü teşekkür ediyoruz.

Söz Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş'ta.

**Kurtuluş Partisi Genel Başkanı
Nurullah Anku Yoldaş'ın
Konuşması**

15-16 Haziran ve 1 Mayıs 2009 Bizim Cesaret Vatanımızın Kazanımlarıdır

Sevgi ve saygı değer arkadaşlarım,

Aradan 39 yıl geçmiş... O zamanlar ben de öğrenci genç arkadaşlarımız gibiydim. Fakülte 4'üncü sınıfa geçmişim o yaz. Bilim adamı olmak için İstanbul'a, İstanbul Üniversitesine gelmişim. Öyle bir amaç koymuştum önüme. Fakat ilk geldiğimiz yıl, Usta'mızın kitabıyla tanıştım: "**Tarih Devrim Sosyalizm**" adlı anıt eserini gördüm. Sosyalizmle tanıştım...

İşte o zaman, ben de yoksul mahallede büyüdüğüm için, yoksul bir köylü çocuğu olduğum için sosyalizmi hemen benimsedim.

1958'de Konya Karacihan Kiremit Fabrikası'nda yaz tatilinde işe başladım, 1959'da da çalıştım aynı fabrikada. Yaz tatillerinde çalışıyorduk. Annem-babam beni göndermiyordu, çalış demiyordu ama ben sorumluluğum gereği, en azından kendi harçlığımı çıkarayım diye, mahalledeki yoksul halk çocuklarıyla beraber, kendiliğimden işe gidiyordum. Servisimiz o zaman açık kamyondu; kamyon kasasına dolup gidip fabrikada çalışıyorduk. Sigortalılığımın başlangıcı da 1959'dur, arkadaşlar. Ve ben de şu anda SSK emeklisiyim. Orada sigortalılığım başladı-

ğı için... Sonradan 5 yıl öğretmenlik yapabildik, öğretmenlikte geçen süremi de sigortaya aktardım ve üzerini de borçlanarak emekli oldum SSK'dan.

Yani diyeceğim biz de işçilik yaptık. Mustafa Yoldaş da bilir, sadece kiremit fabrikasında değil, lise son sınıf sömestr tatili de dâhil olmak üzere, bütün tatillerde, Konya'da inşaatlarda çalışırdım. Karo, fayans döşeme işini yapardık mahallemizden usta arkadaşlarla.

Yani İşçi Sınıfının ne olduğunu, nasıl acılar çektiğini, hayatını nasıl kazandığını, nasıl sömürüldüğünü yaşayarak biliyordum. Ve mahallemiz yoksul bir mahalleydi. İşsizlerin, yoksul köylülerin göçüp geldiği bir mahalleydi. Onların hastalandıkları zaman nasıl doktorsuz, ilaçsız kaldıklarını, kışın nasıl ekmek bile bulmakta zorlandıklarını, yağsız kaldıklarını, unsuz kaldıklarını hep bilirdim yakından.

AB-D Emperyalistleri Türkiye'nin gelişmesine izin vermez

İşte insanın yüreği bu acılarla yoğrulmuş olunca, fakülteye gelip Sosyalizmle ve Kıvılcımlı Usta'yla tanıştıverince, bir anda bütün o felaketlerin, halkımızın çektiği bütün o acıların gerçek sebebini öğreniverdim: Türkiye'de bir avuç Parababası vardı, onlar tüm Türkiye'nin, o zamanlar 30 milyon civarındaki halkını sömürüyorlardı ve onların alın terini, efendileri olan ABD'li, AB'li büyük Parababaları ile beraber sömürüyorlardı, kasalarını aktarıyorlardı.

Ve emperyalistler, Usta'mızın dediği gibi, bizim gibi kapitalizmce geri ülkelerin, gelişmesine asla izin vermiyordu. Onları hep yarı-sömürge statüsünde tutuyordu. Çünkü o ülke insanlarını sağmal sürü gibi, yük hayvanları gibi kullanmak istiyordu. Ve o ülke pazarlarını kendi mallarıyla doldurmak istiyordu.

Gerçekten, şu anda bile, bir tek yerli sanayi markası var mı?

Yok, arkadaşlar.

Bizim Parababaları, utanıp sıkılmadan, tv ekranlarından konuşuyorlar, toplantılar yapıyorlar; Türkiye'yi şöyle kalkındırıyoruz, şu kadar işçiye iş veriyoruz, diye... Oysa bunların hepsi Amerikan Emperyalistlerinin, Avrupa Emperyalistlerinin büyük tekellerinin Türkiye'deki şubeleri, taşeronları, montajcıları bunlar! Bir yerli arabamız bile yok, arkadaşlar... Düşünebiliyor musunuz?.. Bir yerli telefonumuz, cep telefonumuz bile yok. Bu utanç verici bir şey...

İnanın, imkân sağlansın, bırakalım İstanbul'u, Anadolu'nun birçok şehrinde, en iyi arabalar, telefonlar üretilir. O ustalar var Türkiye'de. Ve halkımız o kadar becerikli...

Ama izin verilmiyor ki. İşte 27 Mayıs Politik Devrimi sonucunda, 6 ay gibi kısa bir sürede, her şeyi yerli araba üretildi, arkadaşlar.

Bir dinleyici: Adı da “Devrim”.

Nurullah Ankut Yoldaş: Adı da “**Devrim**”. Eskişehir'de, lokomotif fabrikasında... Ama sabote etti Parababaları. 4 tane üretildi. Ve izin vermediler, o anda baskıladılar üretilmesini.

Neden?

Çünkü ABD ve AB izin vermez. Eğer Türkiye de yerli araba sanayi gelişse, kendi arabalarını kime satacak?

Onlarca araba var ama hepsi yabancı dikkat ederseniz. Yani asla bizim gelişkin bir ülke olmamıza izin vermezler, arkadaşlar.

Deniyor ki, Avrupa Birliği'ne girersek her şey düzelecek. Bunu da medya pompalıyor halklarımıza. Bu medyaya, “satılmışlar medyası” diyoruz biz, çünkü onlar da Parababaları gibi

yaşıyorlar. 30-40 bin, 100 bin lira maaş alıyorlar, milyon dolarlarla transfer yapıyorlar, medyanın yazarçizerleri, yöneticileri şu anda. O yüzden halk düşmanı, işçi düşmanı onlar. Avrupa Birliği'ni savunan, gazetelerde bütün o tür köşe yazarlarına baktığımız zaman, Avrupa'yı; demokrasinin, özgürlüğün, insan haklarının beşiği olarak gösterirler.

Dünden bugüne her zaman “başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere” diyoruz

İşte işçi kardeşlerimiz konuştu. Pirelli Direnişçisi, Arçelik Direnişçisi, Cola-Cola Direnişçisi Yoldaşlarımız konuştu. Bunlar bırakalım demokrasiyi, İşçi Sınıfının; yasaların vermiş olduğu örgütlenme, sendikalaşma hakkını bile kullanmasına izin vermiyorlar. Bu kadar işçi düşmanı, halk düşmanı bunlar. Ne demokrat olacaklar bunlar, alçak, namussuz, soyguncu... Türkiye'deki tüm iktidarları onlar getirip götürüyor.

Çağrışım oluyor böyle, insan yüreği, acılı da olunca, ister istemez bu konulara giriyor, arkadaşlar.

O anda amacımızdan, yani sosyalizmi öğrenir öğrenmez, bilim adamı olma hedefimizden vazgeçtik. Artık, ülkemiz insanlarının dertlerine derman olmalıydık. Onların acılarını dindirmeliydik.

Bu nasıl olacak?

Bunu da sosyalizm ve onun da Türkiye'deki tek orijinal, gerçek temsilcisi olan Kıvılcımlı Usta kitaplarında çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. **“Başta İşçi Sınıfımız gelecek”** diyordu.

E, biz köylü çocuğuyuz. İşçilik de yaptık ama tabii köyle hep bağımız var. Neden köylü değil de işçi? denince, İşçi Sınıfımızın; fabrikalarda, yani mevcut üretim yordamı içinde hem

kaderleri aynı, hem de durumları aynı ve çıkarları aynı, arkadaşlar. Hepsinin bir... Yani bir anadan doğma çocuklar gibi İşçi Sınıfımız. Durumları aynı; çünkü satacak işgüçlerinden başka bir mülkleri yok sahip oldukları. Yani sadece iş, kol güçlerini, kafa güçlerini, alın terlerini satacaklar ve onun karşılığını alacaklar. Haklarını alacaklar. İşte o haklarını alabilmek için de birlikte mücadele edecekler. İşçi kardeşlerimiz anlattı, tek tek kalırlarsa hiçbir kazanma şansları yok. Ama bir araya geldikleri zaman onların karşısında hiçbir güç duramaz. Patron ve yalakaları bir avuç insandır. Ama işçiler binlercedir. Yüzlercedir en küçük işyerlerinde, fabrikalarda bile, arkadaşlar...

Demek ki, işte bu durumdan kaynaklandığı için, sadece İşçi Sınıfı örgütlenmeye ve mücadeleye en yatkın Modern Sınıftır. Ve Modern Kapitalist Üretim Yordamının yarattığı bir sınıftır, Modern İşçi Sınıfı.

İşte bu yüzden, 39 yıl önce, 15-16 Haziran'da 150 bin işçi, bir anda, çıkarları için sokakları doldurdu, İstanbul Sokaklarını... İzmit'ten, Gebze'den, İstanbul Eyüp'e kadar, caddeleri doldurdu. Ve tanklarla önüne kurulmuş olan barikatların üzerinden aştı.

Başka hangi güç yapabilir bunu?

İşçi Sınıfımız başardı.

İşte 77 1 Mayıs'ında, yüzde 80-90'ı İşçi Sınıfımızdan müteşekkildi, 500 bin insan Taksim Meydanı'nı doldurdu. O **Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü**'nü kutlamak için. Ama ona da izin vermediler biliyorsunuz. Büyük bir katliamla, 35 masum işçi kardeşimizi katlederek kana buladılar o 1 Mayıs'ı, hazmedemedi Parababaları, arkadaşlar.

Demek ki, o yüzden devrimin özgücü İşçi Sınıfımızdır. Yedek gücü köylümüzdür.

Çünkü köylümüz de sömürülüyor. İşte özgürce ürününü bile seçemiyor. Yetiştireceği ürününü bile kendisi belirleyemiyor. Şeker ekemiyor, tütün ekemiyor... Ürettiği ürünü, karşılığında satamıyor. Karşılığını alamıyor. O yüzden devrimin yedek gücü köylülüktür, arkadaşlar.

Ve aydınlarımızdır, işte aramızdan değişik mesleklerden aydın, memur arkadaşlarımız var. Ve esnafımızdır. Ama öz güç hep: İşçi Sınıfımızdır.

İşte biz buna inandığımız için, o yıllarda da bu çalışmanın içine girdik, yoldaşlar. Ama bizim dışımızdaki sol gruplar, o zaman çok farklı yerlerdeydi. Bugün olduğu gibi onların da o zaman yerli bir özellikleri yoktu. Turisttiler Türkiye'ye. Bir kısmı Çin-Pekin merkezli bir siyaset güdüyordu, bir kısmı Moskova merkezli. Tek yerli, orijinal devrimci hareket bizdik arkadaşlar. O yüzden biz hep: "**Başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere**" derdik.

68'lerden itibaren İşçi Sınıfı içinde yoğun çalışmaya başladık ve 70 yılında, İPSD aracılığıyla, İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği aracılığıyla, 33 kuruluş, DİSK de bunun içindeydi, Halk örgütü yani, **Genel bir Direniş Komitesi** oluşturduk ve zulme karşı, sömürüye, işsizliğe, pahalılığa karşı bir Direniş örgütlenme işine giriştik. Toplantılar yaptık, kapalı salon toplantıları. Binlerce bildiri dağıttık. Ve miting yaptık, Beyazıt'ta İstanbul'da, Sultanahmet'te mitingler yaptık. Tabii başka illerde de, mesela İzmir'de hatırlıyorum, mitingler yaptık.

CIA tarafından kurulan ve beslenen Türk-İş aracılığıyla İşçi Sınıfı mücadelesi engellenmek istendi

İşte o anda geldi 15-16 Haziran 1970 tarihi.

Parababaları, İşçi Sınıfımızın gittikçe bilinçlenmesine, örgütlenmesine tahammül edemediler ve İşçi Sınıfımızın özgürce

sendika seçme yani sendikalaşma hakkını elinden almak istedikler: 274-75 sayılı Sendikalar Yasasına değiştirmeye yeltendiler.

Bu yasa değişikliğiyle, 1967 yılında kurulan DİSK ortadan kaldırılabilecekti, arkadaşlar. Ve geriye, İşçi Sınıfımıza sadece, Amerikancı, CIA'nın kurdurduğu ve eğittiği Türk-İş kalacaktı.

Biz hep, baştan beri söylüyoruz: Türk-İş aslında, sonradan Hak-İş de kuruldu biliyorsunuz, bunlar işçi sendikası falan değil. Bunlar ajan sendikaları. Hain sendikalar bunlar. İşçi Sınıfını kandırmak ve gerçek anlamda sendikalaşma hakkını elinden almak için, ajan olarak İşçi Sınıfının arasına sokulmuş patron sendikaları bunlar...

Birçok olayda kanıtlanmıştır bu. 12 Mart Faşist Diktatörlüğüne Türk-İş bakan vermiştir. Çalışma Bakanı vermiştir. 12 Eylül Faşist Diktatörlüğüne, ki işçi haklarının en çok budandığı, kuşa çevrildiği, Grev hakkının bile, bir sürü yan kanunla uygulanmasının neredeyse, avukat arkadaşlarımız var, imkansız hale getirildiği, düzenlemelerin yapıldığı yasaları hep birlikte hazırlamışlardır. Yani Türk-İş'in Bakanı ile beraber hazırlamışlardır, arkadaşlar. İşçiyi nasıl, İşçi Sınıfımızı nasıl hak arayamaz hale getiririz sorusunu gerçekleştiren, ona yasal zemin hazırlayan bütün değişiklikleri birlikte yapmışlardır.

İşte en son 2009 1 Mayıs'ında bile ilk ihaneti o yaptı, arkadaşlar. 1 Mayıs Alanı'nı yani Taksim Alanı'nı hemen terk etti.

Taksim, İşçi Sınıfının gerçek, öz 1 Mayıs Vatanıdır

Biz baştan beri diyoruz ki; Taksim 1 Mayıs Alanı'dır.

Niye Taksim 1 Mayıs Alanı'dır?

Bir kere, İstanbul'un en büyük meydanıdır. 50 küsur bin metrekaredir. Onun dışındaki en büyük meydanı, Sultan Ahmet Meydanı bile 15 bin metrekaredir. Yani üçte birinden daha azdır Taksim Meydanı'nın.

Ve asıl önemli neden; biz 1977’de, o Meydan’ın her karış toprağını kanımızla suladık. Orayı, İşçi Sınıfının gerçek, öz 1 Mayıs Vatanı yaptık biz!

(Alkışlar...)

Bazı yoldaşlarımızla birlikte, şu anda salonda bulunan yoldaşlarımızla birlikte, o gün de 1 Mayıs’ta Taksim’deydik, arkadaşlar.

Kurşun yanı başlarımızdan sıyrıp geçti. Bir kurşun, dibimdeki bir genç arkadaşın omzundan; buradan girdi sırtından çıktı. O zamana kadar ben ciddiye almıyordum, uzaktan gelen silah sesleri sanıyordum, ama yanı başımızda, göğsünden girdi kurşun o genç arkadaşın. Baktık girdiği çıktığı yer de belli. Hafif kan sızıyor. Nefes aldırık, nefes almasında bir sorun yok. Dedim: “Sakin ol arkadaş. Soğukkanlılığımı bozma, akciğere isabet etmemiş, yani önemsiz, kolayca iyileşirsin.”

Ancak ondan sonra, bir tiyatro vardı tam Sıraselviler Caddesi’nin girişinde, o tiyatronun kapısını yoldaşlarla beraber tekmeleyerek kırdık ve içeriye girdik. Tiyatronun içini doldurduk.

Yani demek istediğimiz, yoldaşlar, 1 Mayıs, evet Türkiye’nin her yerinde kutlanmalıdır, İşçi Sınıfının olduğu her yerde kutlanmalıdır, ama öncelikle 1 Mayıs Alanı’nda, yani Taksim’de kutlanmalıdır 1 Mayıs. Taksim’de kutlayamıyorsan, o yıl 1 Mayıs’ı gerçek anlamda kutlamış sayılmazsın. O yüzden yıllarca mücadele ettik ve 2008’de kısmen girebildik Taksim’e. 2009’da 8 bin kişilik bir güçle mi, arkadaşlar? Ali Başkan?

Ali Başkan: Evet.

Nurullah Ankut Yoldaş: 8 bin kişilik bir güçle girebildik.

Buradan açıkça ilan ediyoruz: 2010'da, yüz binlerle Taksim'de, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olacağız, arkadaşlar!

(Alkışlar)

Artık bunu hiç kimse engelleyemez! Hiçbir güç engelleyemez 2010 1 Mayıs'ının yüz binlerle 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasını. Onu kazandık biz. Mücadelemizle kazandık! Yeniden kazandık!

Devrime İşçi Sınıfımız öncülük edecektir

Yine çağrışımlar oluyor. İşçi Sınıfının büyük, ünlü Önderlerinden **İsmet Demir Ağabeyimizin YİS'i** vardı: **Yapı İşçileri Sendikası**. Cağaloğlu'nda, tam köşe, tarihi binanın üst katında. Bir akşamüstü, o anda da Kâğıthane Belediye İşçilerinin Grevini yönetiyoruz, arkadaşlar. Birlikte bir akşamüstü, bu saatlerde grev yerinden döndük, yemek yedik. İsmet Ağabeyimiz içerdi... Zaten biraz, ölümü de o yüzden çabuklaştı yahut doğal seyrinden daha öne geldi. Bir iki içki şişesi de vardı masada. Ben sevmem arkadaşlar, yoldaşlarımız bilir...

Yine başka devrimci gruplardan biri geldi: yahu uğraşıyorsunuz, İşçi Sınıfı ne yapıyor ki? dedi. Adını vermeyeyim şu anda. Nerede? Uyuyorlar İşte. İşçi, köylü hak aramayı ne bilsin? Biz devrimci gençler varız, Ankara'da da eylem yaptık, burada da eylem yaptık, Devrimi, biz önderlik ederek götüreceğiz. İşçi Sınıfının ideolojik önderliği var sadece, dedi. Yani fiiliyatta bizim, Devrimcilerdir önder...

Dedim: şu anda sarhoşsun. O yüzden senle ciddi bir tartışmaya girmeyeceğim. Ama şunu bil ki, zırvalıyorsun. Eğer ayık olsaydın yakandan yapıştırdım, çok daha farklı konuşurdum seninle. Kapat bu meseleleri. Sarhoş kafa ile bu meseleler ağza alınacak meseleler değil.

Yani diğer sol gruplarımızın yaklaşımı aşağı yukarı bu çerçevedeydi. O yüzden 15-16 Haziran gelince, biz bütün gücümüzle o eylemin içinde yer aldık ve yönlendirmek istedik. Daha devrimci bir kanala akıtmak istedik. Ve daha kapsamlı, daha etkin, daha sonuç alıcı bir mücadeleye dönüştürmek istedik. Ve yoğun da mücadele ettik.

Selimiye Kışlası'nın hâkimi biz devrimcilerdik

Büyük ölçüde, tanklarla, askeri çıkarttılar karşımıza. Ama silahlar dolu değildi, askerin elindeki silahlar... Ve asker, benim anımsadığım ve tanık olduğum, bir tek dipçik bile vurmadı İşçi Sınıfına. Tankları aştık geçtik biz. Önümüzü çektikleri barikatları açtık geçtik... Ve sadece polisle çatışıldı. 3 işçi kardeşimiz de polis kurşunuyla bu yakada, Anadolu Yakası'nda katledildi, arkadaşlar. Ama İşçi Sınıfımızın da elleri armut toplamadı. 1 polisi öldürerek onlar da karşılığını verdiler. Nefis savunması yaptılar.

Tutuklandığımızda götürüldüğümüz Sirkeci'deki Siyasi Şube polisleri titriyordu korkudan. Yani terörle mücadelenin (o zamanlar Siyasi Şube idi adı) polisleri titriyorlardı. "Polis arkadaşın kafasını taşla ezmişsiniz. Gaddarlar, vahşiler", diye söylendiler. Dedik: "3 tane İşçi Arkadaş kurşunla katledildi. Onu niye sormuyorsun?.. Onlara tetiği çekerken niye duraksamadı o arkadaşlarınız? Ve o işçiler ne istiyor? Kanunun verdiği hakkı kullanmak istiyor. Sen onun önüne çıkıyorsun. Sen haksızlık yapıyorsun. Onlar en meşru mücadelelerini yapıyorlar."

Sonra Selimiye'ye götürdüler. Orada da işkenceden geçtik.

Ama işçi kardeşlerimizin de söylediği gibi: **direnen beden değildir, yani kas ve kemik değildir**, arkadaşlar aslında direnen, savaşan da onlar değil: **Savaşan ve direnen: ruhtur, inançtır, kararlılıktır!**

(Alkışlar...)

Uzun işkenceden geçen yoldaşlarımız var burada, Mustafa Arkadaşımız, 45 gün her türlüşünden geçti. Hayâ torbaları yırtıldı sapık işkenceci cellâtlar tarafından. Ama inanın, o direnme kararlılığında olduğunuz anda, işkencenin acısını duymazsınız, arkadaşlar. O eziyetin acısını duymazsınız... Nasıl ki çürük bir dişin sızısı tahammül edilmez olur, ama dişçi morfini vurduğu anda bir şey hissetmezsiniz; işte siz de direnme kararlılığında olduğunuz anda, “haklılığımızı ve meşruluğumuzu ben bunlara kabul ettireceğim” kararını verdiğiniz anda, o uyuşturulmuş çürük diş gibi, işkenceler hiçbir acı vermez size. Ve seans aralarında, bir arkadaşımınla birlikte işkenceden geçiriliyorduk: **“Buranın, Selimiye Kışlası’nın hâkimi biziz!”** diye yumruğumuzla sıraların üstüne vuruyorduk gülerek...

Sendikacılar... İfadelerini Ali Başkan sık sık okur, arkadaşlar, sahip çıkmadılar mücadeleye, Direnişe. “Bizden bağımsız yaptı işçiler, bizim haberimiz yok, ilgimiz yok bizim” dediler.

Ama biz sahiplendik: “İşçi Sınıfımız meşru mücadelelerini yaptılar, haklarını aradılar. Yasal haklarını aradılar işçiler. Onlar tümüyle meşru ve haklı bir mücadele içindedirler” dedik.

“E, peki, sen öğrencisin” dedi polis: “senin ne işin var orada?”

“Çok büyük bir eylem... Ben devrimciyim. 100 bini aşkın işçi sokağa çıkmış, merak edip, ne oluyor, bu işçiler ne istiyor, diye ben orada olmazsam, onlara sormazsam, devrimciliğim nerede kalır benim? O saikle ben işçi arkadaşların arasına gel-dim”, diye ifademde de aynen böyle geçti, arkadaşlar.

Kartal Zırhlı Tuğay’da geçirdik tutukluluğumuzu. İlk başta Selimiye Kışlası’ndaydı, birkaç gün sonra buraya nakledildik. Yani orada da askerlerin tutumu son derece saygılıydı, arkadaşlar. Öyle en küçük bir, bizi, yani ne diyelim, baskılamak, tehdit etmek, sindirmek gibi bir davranışları olmadı. Biz de zaten ilk başından itibaren meşruluğumuzu, kararlılığımızı ve haklılığı-

mızı onlara da kabul ettirdik. Ve işçi kardeşlerimizle birlikte, orada da, gerçekten piknik yapar gibi bir süre geçirdik...

Bütün zaaflarımızın ana kaynağı, örgütsüzlüğümüzdür

Yönetici arkadaşlarımız süremizi doldurduğumuzu bildiriyorlar, haklı olarak. O bakımdan sözlerimizi çok fazla uzatmak gerekmiyor artık, arkadaşlar. Çok özet birkaç şey söylemek istiyorum.

Yani yoldaşlar, İşçi Sınıfı örgütlendiği anda, köylülüğümüz de, esnaf da, aydınlar da onunla beraber olur. Ve Parababaları, şu anki vurguncuların hiçbiri, karşılarında etkili olamaz, duramaz.

Bizim bütün zaafımız, örgütsüzlüğümüzden kaynaklanıyor. Ve İşçi Sınıfına da, her zaman kendi partisi önderlik eder. Çünkü bir mahalle kavgasında bile bir önder gerekir, bir yönetici gerekir... Bir savaşta ki bu bir savaştır, devrimci kavga, bu savaşın yöneticisi, genelkurmayı, onun partisidir. İşçi Sınıfı Partisidir, arkadaşlar.

Bu nasıl oluşacak?

Bu da İşçi Sınıfının en deneyimli, en fedakâr, en cesur, en kararlı unsurlarından oluşacak. Onların bir araya gelmesinden oluşacak. Ve İşçi Sınıfımızın devrim kavgasını o yönetecek.

Yani bu bir avuç Parababasını başımızdan atmadığımız süreçte, bizim için kurtuluş mümkün değil.

İşte asgari ücret 600 lira. Bir ev kirası bile değil. Bununla nasıl geçinilir diye, kimse düşünmüyor.

Sağlık artık paralı hale geldi.

Diyorlar ki; bütün hastaneleri açtık Sosyal Güvenlik Kurumuna bağlı insanlara. Hayır, arkadaşlar. Gidip muayene oluyor-

sunuz, en küçük bir tetkikte 50 liralık, 100 liralık hatta birkaç bin liralık faturalar önümüze çıkıyor. Yani tümüyle paralı hale geldi sağlık.

Halk çocuklarının okuması da öyle... Dershane ücretleri kaç lira oldu arkadaşlar şu anda?

7-8 bin lira.

Peki, bir işçi kardeşimiz nasıl dershaneye gönderecek çocuğunu? Dershaneye gönderemezse üniversiteye nasıl girecek onun çocukları?

Yani eğitim de giderek paralı hale geldi, arkadaşlar.

Ve işsizlik de çığ gibi artıyor. Bir yıl içinde 3 milyon insanımız daha, işçi kardeşimiz daha işini kaybetti.

Yani Türkiye iyiye falan gitmiyor, arkadaşlar. Yani çektiğimiz acılar her geçen gün yoğunlaşıyor, artıyor. Ve üstüne üstlük bizi yönetenler, o alçaklar, yahu, 70 milyon insanı bu kadar sömürüyor ve Karun gibi yaşıyoruz, bununla yetinelim, demiyorlar. Ülkemizi de parça parça ABD'ye, AB'ye pazarlıyorlar.

Bankalar gitti, büyük sanayi kuruluşları gitti, arkadaşlar. Marketlere varıncaya kadar, limanlara varıncaya kadar sattılar...

Topraklarımızı satacaklar şimdi. İşte Güneydoğu'da mayından arındırılmış toprakları İsrail'e satma peşindeler.

Ve giderek, vatanımızı tümüyle AB'ye peşeş çekecekler bunlar. Öyle de bir büyük felaketin, tehlikenin içindeyiz.

Buna da dur demek, biz devrimcilere düşüyor. Çünkü devrimciler her şeyden önce vatanseverdir. Halkseverdir ve vatanseverdir.

Bu vatani emperyalistlere kaptırırsak, e o zaman nasıl mutlu yaşarız, nasıl özgür yaşarız bu vatanda?

O yüzden ortak vatanımız; Türklerin ve Kürtlerin, diyoruz.

Çünkü 1071'den bu yana, bu iki millet, iki halk hep yan yana, omuz omuza, kardeşçe bu toprakları vatan yaptı. Çanakkale'de birlikte savaştı. Kurtuluş Savaşı'nda birlikte savaştı. Bundan sonra da birlikte, AB ve ABD Emperyalistleri ve onların yerli işbirlikçilerini ülkemizden kovacağız, arkadaşlar.

Aradan 39 yıl geçmiş dedim. Gerçekten bir gün gibi çabuk geçti. Devrimci olmaya karar verdik, yoldaşlarımızla birlikte bütün ömrümüzü devrimci kavgaya adadık. Bundan daha yüce bir dava olamazdı. Yani milyonlarca kardeşimizin yoksulluk içinde, işsizlik içinde, çaresizlik içinde kıvrandığını görüp de nasıl başka türlü mutlu yaşayabilirdik biz?..

Bunu yapamazdık. Yaparsak, insanız diyemezdik kendimize.

O zaman, bir anadan doğma kardeşler gibi, bu ülkenin tüm imkânlarını beraberce çalışarak değerlendireceğiz, üreteceğiz ve üleşeceğiz. İnsansak, farkımız yok ki...

Birbirimizden ne farkımız var? Ne ayrıcalığımız var? Niye kardeşçe yaşamayalım, arkadaşlar?

Kaldı ki, **Hz. Muhammed'in** de özlemi bu. Dikkat edersek, o da ümmetinin en yoksul insanları gibi yaşıyor. Öldüğünde, zırhı bile rehin bir Yahudi tüccarda, 90 kilo arpa karşılığında. Beş kuruş birikimi yok. Malı mülkü de yok.

Dört Halife de öyle yaşıyor, arkadaşlar.

Yani gerçekte dinin emrettiği de bu...

O zaman; bu vurguncuları, bu hainleri başımızdan kovacağız, atacağız ve bu kolay.

Ama bütün zorluk, devrimci hareketin dağınıklığında, 40 parçaya bölünmüşlüğünde.

1970 öncesinde olduğu gibi, bugün de, diğer sol gruplar

savrulup gittiler. Devrimci hatta kalan olmadı. Bugün kimisi Avrupa Birlikçisi, kimisi ABD'nin "Project democracy"sini savunuyor.

Yani bizim dışımızdaki grupların sol söylemini, bir tarafa bıraktığımız anda, CIA'nın, ABD'nin sesi olan "**Taraf**" Gazetesi'nden farklı bir görüşleri kalmıyor ortada. "**Radikal 2**" yazarlarından farklı bir yönleri kalmıyor, arkadaşlar. Türkiye'nin ve dünyanın bütün meselelerine bakışlarında birebir aynılar. Sadece lafta sol söylemleri var.

İşçi Sınıfına inançları da yok bunların. Bir mücadeleleri de yok İşçi Sınıfı içinde dişe dokunur. O yüzden devrimci hattan çok uzaklaştılar.

Partimize karşı burjuvazinin en sinsi politikası olan "susuş kumkuması" uygulanıyor

Biz de, ne yazık ki... Ablukaya alınmış durumdayız, sesimizi duyuramıyoruz İşçi Sınıfımıza ve halkımıza, arkadaşlar.

Yoldaşlarımız çok iyi bilir, 1980'den bu yana, belki yüzlerce eylem yaptık. Sadece İzmir İzelman'da 6 bin işçiyi örgütledik, arkadaşlar. Yani 10 binlerce işçi örgütledik, mücadele ettik, grevler, direnişler yaptık. Siyasi mücadeleler de veriyoruz tabii ama medyada yer almaz bunlar. Sesimizi aman halk duymasın; bütün dertleri bu.

Eğer eylemlerimiz gerçek anlamda yer alabilseydi gazetelerde, televizyonlarda, bugünkü sayımızın bin katı sayıya ulaşmış olurduk. Bizim hiçbir eylemimiz yer almaz. 500 kişiyle, 1500 kişiyle, Küba Büyükelçisiyle, Venezüella Büyükelçisiyle eylem yapıyoruz İzmir'de, medyada yer almıyor, arkadaşlar. Yani böylesine eylemlerimizi bile görmezlikten geliyorlar.

Niye?

Sesimiz çıkmaz, genişlemeyelim, etkinliğimiz artmasın...

Böylesine korkunç, aşağılık bir namussuzca abluka altındayız. Çünkü dediğim gibi, medya da, biz ona “Parababaları medyası” diyoruz; yani televizyonlar ve gazeteler, onlar da emperyalistlerin ve yerli sermayenin hizmetinde ve halk düşmanı, arkadaşlar.

Ama bunu da kıracağız. Buna da inancımız tam. Böyle gitmez bu. Mücadelemizde, giderek, kaplumbağa hızıyla olsa bile ilerleyeceğiz, büyüyeceğiz, genişleyeceğiz...

Belki biz yaşlardaki yoldaşlarımız göremeyebilir ama genç arkadaşlar mutlaka bu haydutların, bu ülkeden kovulduğunu ve alın teriyle yaşamını kazanan işçilerin, köylülerin, aydınların, esnafların iktidara geldiklerini ve kendi kendilerini yönettiklerini; gerçek anlamda eşitlikçi, adil, hakkaniyetli bir düzen, toplum düzeni kurduklarını görecekler. İşte buna Sosyalizm diyoruz biz. Yani “sosyo”, toplum, Sosyalizm: toplumcul düzen, yani halkçıl düzen, halktan yana olan düzen demek Sosyalizm. Bunu kuracağız. Buna varılacak, arkadaşlar.

İşte Latin Amerika... 1945’den 1990’lara kadar sürekli faşist diktatörlükler altında inledi, Kıta Latin Amerikası... Ama Küba dimdik, sosyalizmin bayrağını şerefiyle, onuruyla taşıdı; önder oldu. Ardından Venezüella etkilendi. Ardından Bolivya etkilendi ve ardından birkaç Latin Amerika ülkesi daha gelmek üzere, arkadaşlar. Ve “Amerikan Devletleri Örgütü” toplantısında, Rio’da yapılan bir toplantıda, alçak ABD Başkanı Bush ve onun şerefsiz Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, başlarını yerden kaldıramıyorlar. Bu iki, yani Evo Morales ve Hugo Chavez Yoldaş, bunların yaptıkları namussuzlukları ve katliamları söyledikleri zaman; Irak’ta masum milyonlarca insanın kanına girdiklerini, Afganistan’da, hâlâ şu anda binlerce insanı katlettiklerini haykırdıkları zaman, bu yoldaşların yüzlerine bile bakamıyorlar. O hale geldiler...

(Slogan: Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar...)

Zamanımızı çoktan aştık, yoldaşlar...

Yani mücadelemizle devrimci hareketin birliğini ve gerçek, tek İşçi Sınıfı Partisini de yaratacağız. Ve onun etrafında, onun içinde ve etrafında, İşçi Sınıfımızı, köylümüzü ve tüm halkımızı ordulaştıracağız ve devrimi yapacağız. Yönetimi elimize alacağız, arkadaşlar. Biz üretenler, alın teriyle yaşam kazananlar, bu ülkeyi yönetecekler. Bunun başka yolu yok!

Halkız, haklıyız, yeneceğiz!

**(Alkışlar... Sloganlar: Halkız Haklıyız Kazanacağız...
Davamız Halkın Kurtuluş Davasıdır...)**

Nazlı Yoldaş: Şimdi sizlere DİSK Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş hitap edecek.

**DiSK Örgütlenme Daire Başkanı ve
Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı
Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun
Konuşması**

“Tarihin yörüngesi İşçi Sınıfının yörüngesine girmiştir”

Değerli Kurtuluş Partisi'nin Yöneticileri, sevgi ve saygı değer Direnişçi, İşgalci, Grevci İşçi Kardeşlerim,

Hepinizi Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Nakliyat-İş adına sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

(Alkışlar...)

Konuşmama, bundan 39 yıl önce 15-16 Haziran Direnişi'nde kaybettiğimiz işçi kardeşlerimi ve tüm İşçi Sınıfı davasında kaybettiklerimizi saygıyla anarak başlamak istiyorum.

Zor günlerden geçiyoruz. Yani dünya ve Türkiye Halkı olarak zor, gerçekten İşçi Sınıfı ve dünya halkları açısından zor günlerden geçtiğimiz açık, arkadaşlar. Arçelik Direnişi sonuçlanalı bir yıla yakın olacak, birçok arkadaşımızla, direnişçi arkadaşımızla karşılaştığımızda iş bulamadıklarını söylüyorlar o süreden bu zamana kadar. Girenler de, işte kriz bahanesiyle işlerinden olduklarını söylüyorlar...

Şimdi tabii, bu işçi kardeşlerimizin yaşadığı, Arçelik İşçilerinin yaşadığı, çok küçük bir örnek Türkiye'de ve dünyada. Emperyalizm dediği Lenin Usta'nın, çok haklı bir şekilde, ye-

rinde bir tespitle değerlendirdiği, emperyalizm denilen ekonomik ve toplumsal bir düzende yaşıyoruz ve 1929'dan sonraki en büyük kriziyle karşı karşıyayız.

Yani bu düzen, devrevi olarak, dönemsel büyük krizlerle karşı karşıya kalıyor ve Parababaları bunun faturasını da İŒi Sınıfına ve dünya halklarına çektiriyorlar, çektirmek istiyorlar. Sen; hem daha fazla kâr, daha fazla sömürü için milyonlarca, milyarlarca insanı açlık ve sefalete srkleyeceksin, hem de çok az sayıdaki dolar milyarderlerinin milyar dolarlarına milyarlar dolarlar katacaksın... EŒyanın tabiatına aykırı bu! Bu düzenin sr git böyle devam etmesi mümkün değil!

(Slogan: Krizin Bedeli Patronlara...)

Krizi yaratan Parababaları ama bedelini iŒiler ödüyor

Bu ahlâksızlığın ve alçaklığın tâ kendisi!

1.2 milyarı aŒmıŒ durumda dünyadaki a insan sayısı. Bu krizle beraber, bu sayı da artacak.

Bu düzen kaçınılmaz olarak Türkiye'de de küçük bir örneğini yaratıyor. İŒten atılan iŒi sayısı artıyor. Türkiye'de resmi olarak açıklanan rakam, sadece sigortalı olarak, aktif sigortalı olarak, iŒi sayısına baktığımızda, son 5-6 ay içinde iŒinden olan iŒi kardeŒlerimizin sayısı 800 bin civarında. Onu iki ile çarpalım 5-6 ay için, en az 1.6 milyon civarında, arkadaşlar. Çünkü alıŒan arkadaşlarımızın en az yarısı atölyelerde, iŒte küçük iŒletmelerde sigortasız alıŒıyor. Sigortasız, gece gündüz alıŒıyor. Yani ne bayram tatili var, ne hafta tatilleri var... Giderek bu iŒsizliđin, yoksulluğun ve açlığın getirmiŒ olduğu zorunluluklarla günde 13 saat, 14 saat alıŒanlar, haftalık izin bile kullanmıyorlar, kullanan iŒi sayısı aslında giderek azalıyor Türkiye'de. Zaten ulusal bayramlar artık bir tatil günü olmaktan çıktı birçok iŒyerinde.

Şimdi son dönemde yapılan ortada. Birkaç şey söylemek istiyorum. İktidarda, tamamen ABD'ci ve AB'ci, teslimiyetçi bir siyasi iktidar var. Biliyoruz AKP'yi de iktidara getiren ABD'nin kendisi. Yani senaryolar hazırlandı; Refah Partisi kapatıldıktan sonra parçalandı, daha sonra Tayyip Amerika'ya gitti, işte kendince oraya güvence verdi ve kurduğu parti iktidara getirildi.

Şimdi en son bu krizle ilgili almış olduğu önlemlere baktığımızda, bir yenisi geçtiğimiz günlerde açıklandı, İşçilere zerre kadar yarar sağlayacak bir tek önlem yok, arkadaşlar.

Yani daha önce ne oldu?

Daha önce ÖTV ve KDV denilen vergiler indirildi.

Patronlar, büyük sermayedarlar, işte Koç'lar ne yaptı?

Sevindi. Elindeki işte buzdolabı, çamaşır makinesi, vb. mallarda özel tüketim vergisi ve katma değer vergisi dediğimiz oranlar düşürüldü, satışlar biraz arttı, ki bunlar üretimi destekleyen şeyler değil, büyük ölçüde ithal malların satışları artmış oldu. Yani ellerindeki stokları bu vesile ile tüketmiş oldular.

Şimdi, en son açıklanan güya önlemlere baktığımızda, bu sefer işte 120 bin işçinin işe alınacağını, kısa süreyle ilgili olarak, kimine meslek edindirme, kimisine de kamuda geçici işler verileceği söylendi.

Şimdi onun parası kimden çıkıyor?

Onun parası işçilerden çıkacak.

Niye işçilerden çıkacak?

Çünkü İşsizlik Fonu'nda biriken 40 milyar liraya yakın, eski parayla 40 katrilyon liraya yakın, bir para var. Bu, işçilerden kesilen paralar. Ve yasaya göre bu paranın işçiler için kullanılması gerekir. En son açıklanan önlemlerle, bu 120 bin işçinin maaşı, bu Fon'dan karşılanacak. Daha önce çıkartılan Kısa Çalışma Ödeneği'nin parası yine İşsizlik Fonu'ndan karşılanacak.

Yani üstüne üstlük bir de yatırımı teşvik amacıyla çıkartılan, sigorta primlerinin indirilmesi gündeme geldi. Şimdi sigorta

primleri iki kalemden oluşuyor: Bir işçi hissesi var, bir işveren hissesi var. İşveren hissesi düşürüldü. Bazı bölgelerde sıfıra düşürüldü. Yani Hazine ve Devlet, alacağı o paradan vazgeçmiş oldu ama işçilerden kesilen hisse düştü mü?

Düşmedi. İşçiden yüzde 14 oranında sigorta primi kesilmeye devam edilecek. Patronun yükümlülüğü düşerken, işçinin yükümlülüğü aynı kalıyor.

Hem emperyalizmin doğasında olan, yani bu ekonomik ve toplumsal düzenin doğasında olan bu krizi çıkartanlar kendileri, kendi düzenleri; hem de milyonlarca işçinin işinden olmasına neden olan da kendileri... Bunun sonucu olarak milyonlarca insanı aç ve sefil bırakan da kendileri... Ama bir yandan da hâlâ; patronları, sermayedarları, Parababalarını rahatlatacak önlemleri de birer birer alıyorlar... Emekçilerden kestikleri vergilerle oluşturdukları bütçelerden, Parababalarına kaynak aktarıyorlar.

15-16 Haziran Direnişi henüz aşılamadı

Şimdi tam da bunlardan dolayı 15-16 Haziran Direnişi'nin ne kadar önemli bir Direniş olduğu ortada. Yani patronlar geçtiğimiz yıllara göre, 1970'lere göre daha fazla kâr, daha fazla sömürü için dizginsiz bir şekilde İşçi Sınıfımıza ve halkımıza saldırıyor. İşçi Sınıfımızın elindeki ekonomik ve sosyal haklar birer birer gidiyor.

Dünyada, biraz önce Kurtuluş Partimizin Genel Başkanı'nın da belirttiği gibi, Latin Amerika'da gerçekten umut vaat eden, bizi heyecanlandıran gelişmeler var. İnsanlık elbet bu düzene sürgit mahkûm değil, arkadaşlar.

İşte Kuzey Kore'deki gelişmeler de aslında bizim açımızdan, dünya insanlığı açısından da önemli bir gelişme, arkadaşlar. Kuzey Kore, bildiğimiz gibi emperyalizme meydan okuyarak nükleer silah üretti ve denemeler yapıyor. Bu da aslında insanlık açısından bir güvence. Dünya İşçi Sınıfı ve halkları aç-

sından bir güvence... Çünkü emperyalizmin yani insanı daha fazla sömüren, iliklerine kadar sömüren bu düzenin karşısında bir alternatifi olduğunu, bunun da insancıl bir düzen, Sosyalizm olduğunu görmesi ve göstermesi gerek. O bakımdan Kuzey Kore'deki gelişmeler aslında insanlık açısından önemli kazanımlardır, arkadaşlar.

Şimdi böylesine sömürü düzeninin yaşandığı bir yerde direnişlerin olmaması mümkün değildir. Ve 15-16 Haziran Direnişi de, Türkiye İşçi Sınıfının mücadele tarihinde, aşılacak bir Direniş değildir. Yani Türkiye İşçi Sınıfı mücadele tarihinde 15-16 Haziran İşçi Direnişi en kitlesel, en militan, ekonomik ve siyasi kazanımlarıyla da en önemli sonuçları doğuran bir Direniş'tir.

15-16 Haziran Direnişi'nde İşçi Sınıfı, gücünü ortaya koymuştur. Yani Parababaları devleti toplam üç ay sıkıyönetim ilan etmek zorunda kalmıştır. Başka türlü önüne geçememiştir.

(Slogan: Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz...)

Gelişen İşçi Sınıfı hareketini boğmak için Türk-İş kurdu

Şimdi şu an üç büyük Konfederasyon var. Türk-İş, DİSK, Hak-İş var işçi konfederasyonu olarak.

1952 yılında Türk-İş, CIA tarafından yani ABD tarafından kurdu.

Niye kurdu?

Gelişen İşçi Sınıfı hareketinin başını bağlamak istiyordu, ABD ve onların güdümündeki yerli ortakları olan yerli Parababaları. Bizzat tâ 80'lere kadar, Türk-İş mali olarak ABD ve onun casus örgütü CIA tarafından desteklendi. Yöneticileri oralara götürüldü, oralarda eğitildi ve yakın zamana kadar da yöneticilerinin maaşları CIA tarafından ödendi.

1952 yılı tesadüfî bir yıl değil. 1950'li yıllar, Birinci Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın kazanımlarını yok etmek için, karşıdevrim - ABD güdümündeki yerli Parababalarının kayıtsız şartsız iktidara yerleştiği yıllardır. Türkiye'nin NATO'ya üye olduğu, Uluslararası Para Fonu IMF'ye üye olduğu bir dönem aynı zamanda. O dönemde İşçi Sınıfının başını bağlamak için Türk-İş kuruldu ve Türk-İş kanalıyla da İşçi Sınıfının başı bağlanmak istendi. Bizim gibi ülkelerde yerli-yabancı Parababaları gelişen İşçi Sınıfından korkuyor. Çünkü kendisinin sömürü ve baskısını engelleyecek tek gücün İşçi Sınıfı olduğunu biliyor. Bundan dolayı da onu kontrol altına almak istedi.

1961 Anayasası, halkımıza ve İşçi Sınıfımıza sınırlı da olsa bir özgürlük ortamı yaratmıştır. Yani 27 Mayıs Politik Devrimi'yle beraber İşçi Sınıfı ve halkımız önemli oranda örgütlenme ve mücadele olanaklarına kavuşmuştur. Yani Grev Hakkı, Toplusözleşme Hakkı 1961 Anayasası'yla geldi, arkadaşlar gerçek anlamda. Yoksa 1947 yılında çıkan Sendikalar Yasasında, Toplusözleşme ve Grev Hakkı yoktu.

DİSK, emperyalizme karşı işçiler tarafından kurulmuştur

1967 yılında DİSK kuruldu. Türk-İş'e bağlı bazı sendikalarla dışarıdaki Basın-İş ve Maden-İş Sendikalarının katılımıyla, 5 sendika tarafından DİSK kuruldu.

DİSK, tabandan işçilerin kurduğu bir konfederasyondur, arkadaşlar.

DİSK Kuruluş Bildirgesi'nde; emperyalizme, kapitalizme karşı olduğunu, sömürüye karşı olduğunu ilan etmiştir.

DİSK tamamen, dediğim gibi, işçilerin kurduğu bir konfederasyondur. Bundan dolayı da kısa süre içerisinde örgütlenmiştir. Kısa süre içerisinde örgütlenmesi ve yükselttiği mücadelesiyle,

ABD emrindeki Parababalarının istemediği ve yok etmek istediği bir örgüt olmuştur. Yani amaç DİSK'in yok edilmesidir.

DİSK hangi dönemde geliyor?

1967 ve 1970 yılları arasındaki üç yıllık dönemde geliyor. Büyük ölçüde geliyor ve giderek de burjuvazi açısından, patronlar açısından, sermayedarlar açısından korkulur hale geliyor. Çünkü DİSK, temsilcisini işçilerin iradesiyle seçiyor, ekonomik anlamda ikramiye sayısı ikiden dörde, altıya çıkıyor. Böylece, DİSK'in örgütlendiği işyerlerinde, patronların ekonomik sömürsü en azından belli oranda sınırlanır hale geliyor.

Şimdi bundan dolayı da yerli-yabancı Parababaları ne yapıp edip DİSK'ten kurtulmak gerekir, diyor. Bundan dolayı da o zamanki Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün de söylediği gibi: DİSK'in çanına ot tıkamak gerekir, diyor. İşte yasa değişiklikleri filan... Amaç: DİSK'in ortadan kaldırılması... Amaç: tek başına Türk-İş kalsın. Amaç bu...

Şimdi buna karşı DİSK de eylem kararı alıyor, temsilcileriyle beraber eylem kararları alıyor. Ancak 15-16 Haziran eylemleri, o zamanki DİSK yöneticilerinin düşünmüş olduğu eylem tarzını daha ileri noktalara taşıyor, arkadaşlar. O zaman, Eneski Sosyalistler, yani Partimizin Genel Başkanı'nın da içinde bulunduğu İPSD, mücadeleye daha devrimci bir içerik verme çabasında olmuştur. Ancak bir anlamıyla da o mücadele siyasi önderlikten yoksun yürümüştür. Yani yüz binleri aşan işçi sokağa dökülüyor, direnişini, gücünü ortaya koyuyor; fabrikaları, hayatı yaratan benim diye ortaya çıkıyor ve burjuvazi bu işi ancak sıkıyönetim ilan ederek durduruyor. O zamanki DİSK yöneticileri açıklama yapıyor, ya da kendilerine zor kullanılarak bu açıklamalar yaptırılıyor. Ve yapılan o açıklamalar yanlış açıklamalar. Çünkü işçiler, direnişten vazgeçmeye, işbaşı yapmaya çağrılıyor. Ama bunu aşan bir mücadele söz konusu 15-16 Haziran'da.

Şimdi 15-16 Haziran mücadelesiyle, yapılmak istenen değişiklikler, Anayasa Mahkemesinden 1972 yılı Ağustos ayında geri dönüyor, arkadaşlar. Yani verilen mücadele sonucunda, yerli-yabancı Parababalarının yapmak istedikleri değişiklikler gerçekleştirilemiyor.

İşçi Sınıfının mücadelesi DİSK'in kapatılmasını engelledi

15-16 Haziran Direnişiyile İşçi Sınıfı gücünü ortaya koyuyor, örgütlendiğinde, bir araya geldiğinde ne yapabileceğini gösteriyor ve bunun sonucu olarak da kendi iradesiyle yaratmış olduğu sendikaların ve konfederasyonun kapatılmasına engel oluyor.

Bu anlamıyla 15-16 Haziran Direnişi amacına ulaşmış oluyor.

(Slogan: İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek... Alışlar...)

Gerçekten 15-16 Haziran direnişini; sonuçları ve İşçi Sınıfının gücünü dosta da düşmana da göstermesi bakımından, o günden bu zamana kadar da aşan bir direniş olmadı.

Ondan dolayı da DİSK'i nasıl kapatabildiler, DİSK'in faaliyetini nasıl engelleyebildiler?

DİSK'in faaliyetini 12 Eylül Faşizmiyle engellediler. ABD Emperyalizminin tezgâhladığı 12 Eylül Faşizmiyle, "Henze'nin oğlanları" yani ABD emrindeki, Kenan Evren'in başını çektiği faşist cunta tarafından, DİSK'i kapattılar. Ve yasalar patronların istediği gibi değişti, arkadaşlar.

İlginçtir, zaman zaman konuşmalarımızda da belirtiriz, İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin şu açıklamayı yapmış: **"20 yıl siz güldünüz biz ağladık, şimdi sıra bizde"** demişti.

Yani 20 yıl miladı da, 1960, arkadaşlar. Yani 1960'daki hareketi kendisine karşı bir milat olarak görüyor ve diyor ki İşçi Sınıfına: "20 yıl siz güldünüz biz ağladık, sıra bizde" diyor.

Ondan dolayı da yasalar baştan aşağı değiştirildi ve biraz önce de söylendi, Türk-İş de Sadık Şide'yi yani Genel Sekreteri'ni o hükümete bakan olarak verdi.

Şimdi böylesi bir ortamda tüm değişiklikler; sendikalar yasası, toplu iş sözleşme grev ve lokavt yasası tamamen Mussolini'nin faşist anayasasından esinlenerek, baştan aşağı değiştirildi.

12 Eylül öncesi ve sonrası, Makine-İş Sendikası'nda Genel Başkanlık yapıyordum. Metal İşkolundaki sendikamızda, örgütlü olduğumuz Tekno Metal adlı işyerinde karşımıza çıkan Şener Akyol denilen bir profesör vardı. İşveren Temsilcisi Şener Akyol, Hukuk Fakültesi öğretim üyesiydi aynı zamanda ve karşımıza işveren temsilcisi olarak çıkardı.

İşte bu adam, o yasaları yani Anayasa değişikliğini ve 2821 ve 2822 Sayılı Yasaları hazırlayan komisyonda görev aldı. Dedğim gibi, tamamen onların istedikleri oldu. Yasalar baştan aşağı değiştirildi. 1970'lerde yapılamayan, 12 Eylül Faşizminde yapılmış oldu, arkadaşlar.

Şimdi tüm bunlara çare var, arkadaşlar. Yani burada, gerçekten 15-16 Haziran'dan çıkartılacak en önemli ders, İşçi Sınıfı birlik ve örgütlü olduğunda ne yapabileceğini, kitlesel olarak Türkiye çapında ortaya koydu.

İşçi Sınıfının sendikal mücadelesi toplumsal kurtuluşu amaçlamalıdır

Biraz önce İşgalci, Grevci ve Direnişçi işçi kardeşlerimiz anlattı. Tek tek örneklerde, yani bir Ünsa'da, LC Waikiki-Meha'da, Ekolas'ta, Arçelik'te, geçmişte Yurtiçi Kargo'da, di-

ğer tüm işyerlerinde bizim bizzat yaşadığımız, bizzat mücadele içinde bulunduğumuz İşgal ve Direnişlerin tamamını, hepsini kazandık, arkadaşlar.

Bu yetiyor mu?

Bu yetmez, arkadaşlar! Bu yetmez!..

Yani tek tek mücadelelerin ve direnişlerin başarıya ulaşması yetmez...

Bu mücadele, ne zaman ki gerçek anlamda İşçi Sınıfının kurtuluşuna, toplumsal kurutuluşa dönüşür ancak o zaman başarılı olabiliriz.

(Slogan: Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın İkinci Kurtuluş Savaşımız...)

Tek tek Direnişlerde ve İşgallerde, ortaya çıktığımızda, kim karşımıza çıkıyor?

Ya jandarma çıkıyor ya polis çıkıyor.

Yani Direnişçi ve İşgalci arkadaşlarımızın, olayın heyecanı, anlatmak istedikleri şeylerin bazılarını anlatamadıkları oldu. Atladıkları oldu.

Mesela Cola-Cola İşgali'nde... İçeride bizim sayımız 150-170 civarında. Çoluk çocuk herkes gelmiş. 60 yaşında da var, 65 yaşında da var. Karşımıza tam 1500-2000 tane özel kuvvet gelmiş, arkadaşlar. 1500-2000 tane... Tamamen özel operasyonlar için hazırlanmış, özel kuvvet birlikleri.

Yine Ünsa'da... Sayımız 30-40. İçeri girmişiz, karşımıza yüzlerce jandarma gelmiş...

LC Waikiki'de, en yakın olduğu için söylüyorum, yapacağımız, bir mağazanın önünde basın açıklaması... Bizden haberdar oluyor. Ve yüzlerce polisi kapısında tutuyor.

Yani karşımızdaki sınıf; devletiyle, polisiyle, jandarmasıyla, her şeyiyle örgütlü; yasalarıyla örgütlü; anayasalarıyla örgütlü...

Ancak örgütlü olduğumuzda Parababaları düzenini alt edebiliriz

Yani bunun karşısında İşçi Sınıfı ve halk olarak, ancak örgütlü olduğumuzda onları alt edebiliriz. Bu potansiyel gücümüz de var, arkadaşlar. Yeter ki birlikte ve örgütlü olalım. Tek tek direnişlerde yaşananlar, aslında bunların o anlamda birer örneği...

Yani bir Cola-Cola İşgali ve Direnişi örneğini yaşadık. Direnişi başarıya ulaştırabiliyorsak, nasıl LC Waikiki’de, Arçelik’te, Ekolas’ta, Yurtiçi Kargo’da, diğer yerlerde başarıya ulaşıyorsak, niye İşçi Sınıfı olarak, tüm halk olarak bu patronların ahlâksızca, namussuzca sömürüsüne, tahakkümüne son veremeyelim, arkadaşlar?

(Alkışlar... Slogan: Örgütsüz Halk Köle Halktır. Örgütlü Halk Yenilmez...)

Şimdi konuşacak Direnişçi arkadaşlar da var. Yani bu yaz sıcağında çok fazla zamanınızı da almak istemiyorum. Türkiye Devrimi’nin Önderi Hikmet Kıvılcımlı’nın çok önemli bir yazısı var: “İşçi Sınıfının Tarihçil Görevi” diye. Ondan birkaç paragrafta sözlerimi noktalamak istiyorum, arkadaşlar.

“Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini “Batıl” dedikleri Parababalarına, “Ortak Pazar” dalaveresine kurban ederek milleti resmen satan birkaç bin soyguncu ortada. Bu grup mademki, Politikanın su başlarını keserek, İktidarı tekelinde tutarak türlü canavarlıklarını yapabi-

lıyorlar. Sonra, Meclise soktuğu Adamlarıyla kayıkcı dövüşleri çıkararak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyorlar. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak, her çapulun ve haydutluğun “*Din İman, Bin Mintan*” adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm ona “*gizli*” tarikatlarla arayıp bulabiliyor. Bunun önüne *Siyasi İktidarı* ele alma savaşından başka hiç bir şey geçemez. Bu, kulağımıza küpe olması gereken *Üçüncü Derstir*.

“*İktidar lâfla alınmaz. Normal olarak Siyasî İktidar Savaşı yapacak bir Sınıf Partisi ile alınır.*”

“*Bir askercil vuruş, bir çete baskını: her hangi şartlı momentten veya sürprizden yararlanarak İktidara çıkamaz mı?*”

Belki çıkar. Ama İktidara çıkmak değil, çıkılan yerde tutunmak iştir. Bugün *İktidarda tutunmanın* tek şartı: *Modern bir Sosyal Sınıfa* gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçleri akıllıca kullanabilen bir *Öncü Örgüt* (Siyasî Parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın Siyasî İktidarda tutunacak Örgütü, ancak *İşçi Sınıfı Partisi* olabilir. Bu, kulağımıza küpe olacak *Dördüncü Derstir*.

“*Fabrikaları, Yolları, Çiftlikleri, Sarayları; Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten İşçi Sınıfımız, Devrimci Gençlikle el ele: İşçi Sınıfı Partisini de yapacaktır. Çünkü İşçi Sınıfı Partisini yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka her şeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, insanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sinayacaktır. Yaşamının ve bin bir günlük dövüşün verdiği bu en büyük denemeli Ders, öteki*”

aşırıca açık 4 Düşünce ve Davranış dersi ile çelikleşecek, mızraklaşacak, bir avuç asalak gerici geriletici Vatan haini Parababasının *İktidar Tekelini* ve *Sınıf Tahakkümünü* yenecektir.

“*Tarihin* yörüngesi, en ufak ikirciliğe yer bırakmayacak ölçüde, *İşçi Sınıfının* yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, bütün *Devrimci yıldızlar*, *Tarihin* ve *İşçi Sınıfının* yörüngesi içine akmalıdır. Bu yörünge *Proletarya Partisidir.*”

**Direniflerden, işgallerden, Grevlerden
(işçi Sınıfının Devrim Okulundan)
gelen işçi Önderleri mücadelelerini anlatıyor**

Nazlı Yoldaş:

Burada bugün, bu işgalleri, grevleri, direnişleri gerçekleştiren, yaratan işçi arkadaşlarımız konuşacak. Ama sadece bu işgaller, grevler, direnişlerle sınırlı değil bugüne kadar gelen işgal, grev, direnişler. Bundan çok daha öncesinde, çok daha büyük işgaller, grevler ve direnişler de gerçekleştirilmiştir Aras Kargo işgal ve Grevi gibi... Daha verebileceğimiz bir sürü, pek çok örnek de var.

Bir Dinleyici: Aramızda Yurtiçi Kargo Direnişçisi var.

Nazlı Yoldaş: Evet, Yurtiçi Kargo, daha birçok sayamaya-cağımız çok sayıda direniş, işgal ve grevlerimiz de var. Burada sadece son dönemde gerçekleştirilen işgal, grev ve direnişlerden bahsedeceğiz.

Evet. şimdi İtalyan Parababası Pirelli'nin naylon taşeronuna karşı direnişe geçen Pirelli Ekolas Direnişçilerinden Erkin Gürbüz sizlere hitap edecek.

Pirelli Ekolas Direnişçilerinden Erkin Gurbüz'ün Konuşması

**Örgütsüz işçinin köle olduğunu,
örgütlü işçinin yenilmeyeceğini
mücadelemizde yaşayarak gördük**

Merhaba Sayın Başkan, hoş geldiniz.

Değerli arkadaşlar, değerli yoldaşlar, hepimiz hoş geldiniz...

Önce ne mutlu 15-16 Haziran'ı yaratanlara,

Bu mücadele uğruna, ne mutlu ki o insanlara, hiç çekinmeden canlarını ortaya koymuşlar, canlarını feda etmişler. Onlara sonsuz saygılarımızı iletiyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Herkesin bildiği gibi, hayat her geçen gün zorlaşıyor. Yaşam mücadelesi insanları derinden yaralıyor. Bunlar ortak yaşadığımız sorunlar, problemler... Yani insanlar ümit ediyor; Türkiye gün geçtikçe ilerleyecek, demokratikleşecek, işte İşçi Sınıfı haklarını alacak, hak ettiği anlamda, hak ettiği noktaya gelsecek...

Yani maalesef bu düzen tamamen, her zaman söylediğimiz gibi, Parababalarının düzeni, para patronlarının, sermaye patronlarının düzeni... Yani kısacası bu devran onların düzeni, ar-

kadaşlar. Şu an borazan bunların elinde, bunlar öttürüyorlar... Ama diyalektik yasaya göre doğada her şeyin bir zıtlığı vardır. Bunun da elbet zıtlığı var. Gün gelecek, o borazanı İşçi Sınıfı öttürecek, arkadaşlar. O borazanı bizler öttüreceğiz, arkadaşlar!

(Alkışlar... Slogan: İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Arkadaşlar,

Şimdi Nakliyat-İş birçok yerde grevler, direnişler ortaya koyuyor. Ben de Nakliyat-İş Sendikası'nı 2003'te tanıdım, arkadaşlarla tanıştım, Başkanlarla tanıştım. İyi biliyorum, hiçbir yerde Nakliyat-İş Sendikası kaybetmedi.

Neden kaybetmedi?

Yıllardır bu mücadelenin içerisinde doğru bir sınıf mücadelesi verdiğiinden, doğru yerde olduklarından dolayı kaybetmediler, arkadaşlar.

(Alkışlar...)

Biz de 2003'te, Nakliyat-İş Sendikası'nın gerçekten sınıf sendikacılığı yaptığının farkına vardık, arkadaşlar. Ve Pirelli'nin, Pirelli biliyorsunuz lastik sektöründe faaliyet gösteren bir şirket, arkadaşlar, lastik üretiyor, 2003'te Pirelli'ye girdim, onun taşeron firmasında çalıştım. Kısa çalıştım; 6 ay 8 gün çalıştım, arkadaşlar. Çalışmayacaktım işin doğrusu da, fakat o dönemde, bu Yeni İş Güvencesi Yasası falan gündemdeydi, belki arkadaşlar bilirler, başkanlar bilirler, sendikacı arkadaşlar bilirler, çalışan işçi arkadaşlarımız da bunu bilirler, 2003'te Hazine-Temmuz aylarında bir yasa onaylandı, Yeni İş Yasası diye. Şimdi ben de Pirelli'de çalışırken o yasa'yı çok yakından takip ediyordum. Ve bin bir ümitle o yasanın çıkmasını bekliyordum, arkadaşlar. Yasa çıktı, dağ fare doğurdu...

Alçaklar, namussuzlar...

Bunların çıkardıkları yasaları bilen var mı, arkadaşlar, İşçi Sınıfı lehine bir tane yasa çıktı mı?

Yok.

Yasa çıktı, hezimete uğradık, arkadaşlar.

Şimdi, lastik sektörü, biliyorsunuz ağır bir sektör, arkadaşlar. Biz de o ağır koşullarda çalıştık. Aldığımız para asgari ücret. Yani Usta'mız diyor ya: **"İnsanın hayvan yerine konulmasına isyan ettiğim için sosyalistim"** diye. Ne kadar anlamlı bir söz...

Bu sözün üstüne söylenecek başka bir söz daha var mı, arkadaşlar?

Ama işte örgütsüz insanız. Örgütsüz toplum, örgütsüz işçi maalesef köle işçi diyoruz ya, arkadaşlar, hakikaten... Yani şu sözlere baktığımız zaman, bu sözlerin üzerine daha söylenecek başka söz yok, arkadaşlar... Onun için, İşçi Sınıfı örgütlü olmadığı sürece bir hiç, arkadaşlar. Biz de, o örgütlü olmanın getirmiş olduğu imkânları, olanakları o koşullarda çalışırken, iş hayatında çalışırken, o zorluklardan kaynaklı, farkına vardık, arkadaşlar.

Parababaları, işçileri kadrolu ve taşeron diye ayırarak birbirine düşürüyor

İnsan, insan yerine konulmuyor, arkadaşlar. Aynı fabrika içerisinde Kadrolu işçiler var, Taşeron işçiler var... Namussuzlar, işte işçiyi bölmüşler; taşeron, sözleşmeli, kadrolu...

Şimdi insan, insandır. İşçi, işçi, arkadaşlar. İşçilerin kadrolusu, sözleşmelisi olur mu ya?..

Ama oluyor. Kadrolu işçinin her şeyi rahat, çalışma koşulları... Taşeron işçi, maalesef... Taşeron işçisiysen; servise binemezsin, lavaboyu kullanamazsın, kadrolu işçinin yerinde oturamazsın. Arkadaşlar, işçiyi de ikiye bölmüşler...

Ne yazık ki, kadrolu çalışan işçiler de, birçok arkadaşlar da bilirler, taşeron işçisi denildiğinde bakmıyor yani... Taşeron musun? Taşeronum. O zaman öbür tarafta otur, diyor ya... Yani bu anlayışı da empoze ettiler, arkadaşlar.

Çoğu arkadaşım diyor ki, sokakta, dışarıda, kadrolu işçinin yanında, taşeron işçisiyim diyemiyorum. Öyle yüreğim burkuluyor ben duyuyorum... Arkadaşlar da, yazık yani, taşeron işçisi olmanın vermiş olduğu ezikliği hissediyorlar. Ama bu eziklik değil ki, arkadaşlar... Yani bizi bu noktaya taşıran sistem, getiren sistem, taşıyan sistem utansın, arkadaşlar!

Şimdi biz, arkadaşlar, bütün bu sıkıntılardan kaynaklı gittik Nakliyat-İş Sendikası'na üye olduk; Pireli Ekolas Taşeron Firması İşçileri. Üye olduk, iki gün sonra, aynı gün hatta, Pireli müdürü, Genel Müdürü, her neyse, bunun farkına varıyor, Antalya'da tatilde iken helikopterine atlıyor geliyor: "Bunların iş akdini fesh edin", diyor, iş akdimiz fesh ediliyor. Gece 12'de, içeride bazı arkadaşlarımız kalıyorlar, bazı arkadaşlarımız çıkıyorlar. Biz tabii hemen Sendikamıza, Genel Başkanımıza, Avukatımıza bilgiyi veriyoruz, Arkadaşlarımız da, Başkanlarımız da saat 2'de gece, İstanbul'dan çıkıp geliyorlar:

"Siz varsanız biz varız", diyor Ali Rıza Başkan.

Hiç unutmuyorum:

"Arkadaşlar (dedi) biz hiçbir yerde kaybetmedik. Siz arkamızda varsanız biz kazanacağız!" dedi.

(Alkışlar...)

Biz de sendikamızın arkasında, 225 arkadaşımız 8 buçuk ay ödün vermeden, taviz vermeden, sendikamızı, sendika yöneticilerimizi yalnız bırakmadık, arkadaşlar!

Temmuz ayının sarı sığağında, Ocak ayının, Şubat ayının kara kışında; ne sendikamızı, ne de düşüncelerimizi sahipsiz bırakmadık! Ödün vermedik! Yılmadık mücadelemizde!

Nihayetinde, Mart ayında bütün haklarımızı aldık, arkadaşlar.

Tabii yasalardan kaynaklı, geri dönüşümüz olmadı Pirelli'ye. Yasalardan kaynaklı, arkadaşlar. Olmadı... Haklarımızı aldık; Kıdem tazminatlarımızı aldık, İhbar tazminatlarımızı aldık. Ama geri dönüşümüz olmadı.

Hatta bizim çalıştığımız Ekolas firması, şirketi, bir 6-7 ay önce Enşah şirketi adı altında çalışıyor arkadaşlar, Enşah... Firma, Enşah'ı fesh ediyor; İhbarları, kıdemleri yükselmiş, arkadaşların tazminatlarını vermiyor, şirket battı diyor. Batak bir şirket... İsim değiştiriyor, Ekolas olarak devam ediyor.

Sendikamızın Avukatı Ayhan Abi de: biz alırsız canım, dedi. Var bunun yolu, açık...

Hiçbir arkadaşımız demedi ki; yahu bunlar alamaz, yani nerden alacaklar, demedi. İnandılar. Çünkü o güvenci, o inancı, sendika verdi, arkadaşlar bize.

Nihayetinde Enşah'tan, arkadaşlar Enşah'ta çalışırken battı gösterdiği şirket, Ekolas olarak devam ediyor, Ekolas'tan atılan işçiler de geriye dönük Enşah'tan kıdem, ihbar tazminatlarını alıyorlar, arkadaşlar.

Arkadaşlar doğru önderlik, doğru mücadele tavrı bu olsa gerek...

Şimdi arkadaşlar, bizim tabii 8,5 aylık o süre içerisinde, her gün bir olay oldu. Yani çok uzun tutmayalım, farklı işyerlerinden arkadaşlarımız da konuşacak, her eylem; mahkeme salonlarında, duruşma salonlarında ve her yerde gerçekleştirdiğimiz eylemler İzmit'te konuşuldu. İzmit'te dillere destan oldu, arkadaşlar...

Yani bir, hani Türkiye'de bir bitmişlik vardır ya, arkadaşlar; İşçi Sınıfı bitmiştir, tükenmiştir; İşçi Sınıfının mecali yok,

dermanı yok, dizlerinin bağı çözülmüş diyorlar ya, arkadaşlar; aslında onlar, söyleyenler namussuz, arkadaşlar. Mücadele heyecanını yitirmiş yüreksiz insanlar bunlar. Korkaklar... Kaçmışlar mücadeleden. Yirmi sene önce de kaçmışlar, 30 yıl önce de kaçmışlar, hâlâ kaçıyorlar...

İşçi Sınıfı yok, diyorlar.

Oysa var İşçi Sınıfı!

Yok da bunlar ne, arkadaşlar?

1 Mayıs'lar ne?..

Bu örgütlenmeler, bu grevler, direnişler ne, arkadaşlar?..

Ya onlar başka dünyada yaşıyorlar, ya da biz bu dünyada yaşamıyoruz, arkadaşlar.

Arkadaşlar,

Kocaeli'de yıllardan sonra, Pirelli Ekolas Direnişi, neredeyse, yani böyle hakikaten bir destanlaşmaya doğru gidiyordu. Herkes Pirelli Ekolas'ı konuşmaya başladı; basını, insanları... Yani anlatacak söz bulamıyorum, arkadaşlar.

Biz orada hakikaten 8 ay boyunca mücadele verdik, mücadelemizin sonucunda da kazandık, arkadaşlar. Örnek teşkil ettik.

Mesela biz orada hemen sendikalı olunca, başka lastik fabrikalarından da geldiler, taşeron firmaların başka işyerlerinden de geldiler, arkadaşlar. Biz de sendikalı olalım, bize yol gösterin, dediler. Nasıl yaparız? dediler. Nasıl örgütleniriz, dediler, bağlı olduğumuz işkolunda, çalıştığımız işyerlerinde?.. Yani bir örnek teşkil etti, arkadaşlar.

Bunun üzerine Kocaeli'de başka işten atılmalar da oldu, ama inanın Nakliyat-İş Sendikası'nın göstermiş olduğu tavrı, ilkel, tutarlı tavrı, diğer sendikalar orada gösteremedi, arkadaşlar. Yok ki, arkadaşlar; heyecan yok, yürek yok!

Onun için örgütlü olmaktan başka kesinlikle alternatifimiz yok, arkadaşlar. “Örgütsüz İnsan Köle İnsan” diyoruz ya, arkadaşlar... Hakikaten de köle insan. Hadi biz o 8,5 aylık süre içerisinde kendimizin farkına vardık, arkadaşlar. Yani insan yalnız başına bir hiç... Örgütlü olunca, mücadelenin içinde olunca kazanıldığının farkına vardık arkadaşlar.

Onun için asla yılmak yok! Bıkmak yok! Örgütlü olmaktan başka çare yok, diyorum arkadaşlar.

(Alkışlar... Slogan: Örgütsüz Halk Köle Halktır Örgütlü Halk Yenilmez... Yaşasın Pirelli Ekolas Direnişimiz...)

Arkadaşlar teşekkür ediyorum. Hepinize sevgilerimi sunuyorum. Sağ olun, var olun...

Nazlı Yoldaş: Erkin Arkadaş'ımıza teşekkür ediyoruz bu anlamlı konuşmasından ötürü.

Öncelikle bir uyarıda bulunmak istiyorum. Cep telefonlarımız çalıyor. Toplantı düzenini de bozmuş oluyoruz. Eğer cep telefonlarımızı kapatırsak ya da sessize alırsanız seviniriz.

Evet, şimdi söz sırası Kocaeli Üniversitesi İşçilerinde. Bilim yuvası olması gereken üniversiteyi kâr kapısına dönüştürmeye çalışan, bu nedenle üniversitenin işçilerini zam yapmadan çalıştıran Kocaeli Üniversitesinin Rektörlüğüne karşı, Kocaeli Üniversitesi İşçilerinin başlatmış olduğu Onurlu Grevi anlatmak üzere, Kocaeli Üniversitesi Grevcilerinden Emre Keskin'e sözü bırakıyorum.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Onurlu Grevimiz...)

Kocaeli Üniversitesi Grevcisi Emre Keskin'in Konuşması

Örgütlü gücümüzün karşısında kimsenin duramayacağını öğrendik

Herkese Merhaba,

İlk olarak, Dünya İşçi Sınıfının bir parçası olarak, Türkiye İşçi Sınıfının sömürüye ve Parababalarına karşı verdiği mücadeleden işçilerin hak arama bilincini geliştiren, sosyal haklarını korumasının ne denli yaşamsal olduğunu ortaya koyan ve bu hakların hayatın kendisi olduğunu kanı canı pahasına bu eylemde gerçekleştiren 15 Haziran Direnişçilerini saygıyla anıyorum.

(Alkışlar...)

Ve tabii ki, bu Direniş'in yıldönümünde bu etkinliği düzenleyen, bu direnişin geleneğini sürdürüp, bizleri, İşçi Sınıfının eylemler içinde birleşik gücünü ortaya koyan tüm Kurtuluş Partili arkadaşlarıma ve yoldaşlarıma teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum.

(Alkışlar...)

Bugün Kocaeli Üniversitesi Kantin ve Oteli'nde 2008'in ilk gününden Eylül ayının sonuna kadar her türlü yokluğa, zorlu-

ğa ve baskıya rağmen sonuna kadar direnip, İşçi Sınıfının kanı canı pahasına kazandığı grev hakkını kullanan işçi arkadaşlarımız adına burada bulunuyorum.

Bildiğiniz gibi, üniversitelerin asıl amacı kâr sağlamak değil, bilim, eğitim ve sağlık üretmektir. Fakat bizim içinde bulunduğumuz ve hizmet ettiğimiz üniversite, maalesef üç kuruş daha fazla kâr sağlamak uğruna işçi hak ve taleplerini görmezden gelip, var olan haklarını yok etme peşinde olan kişiler tarafından yönetiliyordu. Bu uğurda bizleri dört yıldır bir kuruş zam vermeden, zorla mesaiye bırakıp bunun karşılığını ödemedi ve bizleri köle-sahip zihniyeti ile çalıştırmaya uğraşan üniversite yönetimine karşı; “**Örgütsüz İşçi Köle İşçidir**” sözünden yola çıkıp, Nakliyat-İş ve Kurtuluş Partisi Önderliğinde, DİSK’e bağlı OLEYİS Sendikası altında örgütlenmeye karar verdik.

Tabii ki sendikaya üyelikler bu işin bir başlangıcıydı. Daha sonra kendilerini sosyal demokrat diye tanımlandıran üniversite rektörü ve yöneticileri, tam tersi bir tavırla, sendikayla oturup toplu sözleşme görüşmelerine başlamak yerine, bu sendikal örgütlülüğü bitirmek amacıyla bizlere karşı olan baskıcı tavrını iyice arttırdı. Çalışan işçileri sendikadan istifa ettirmek için her türlü tehditte bulunarak, tam 82 işçiyi sendikaya üye oldukları için işten çıkardı. Ardından kalan işçilerin servis haklarını ellerinden aldı ve bunun gibi birçok baskı yöntemine başvurdu. Fakat bizler örgütlülüğümüze ve sendikamıza sahip çıkmak uğruna bu baskılara göğüs gerdik ve sonunda üniversite yönetimini toplu sözleşme masasına oturttuk.

Fakat sözleşme masasından da hiçbir anlaşma çıkmayınca, demokratik bir şekilde grev oylaması yaptık. Bu grev oylamasından da çoğunlukla “greve evet” oyu çıkınca, sendikamızla birlikte grev kararı aldık. Ve 31 Aralık 2007 tarihinde grev pankartı üniversite kantinine asılırken bizlerin arkasında başta Kurtuluş Partili yoldaşlarımız, Nakliyat-İş Sendikası, Üniversi-

te Gençliği, diğer hastane personelleri ve hasta yakınları hep bir ağızdan “**Üniversite İşçisi Yalnız Değildir**” sloganları atarken, üniversite tam bir miting alanına dönmüştü.

Tabii ki üniversite yönetimi bundan çok rahatsız olmuştu. Çünkü Türkiye tarihinde ilk kez bir üniversitede grev oluyordu. Hem de bu üniversite, dışarıdan çok modern, çağdaş görünen Kocaeli Üniversitesiydi. Ama üniversite yönetimi ve rektörlük, bu greve boyun eğmemek için tüm Kocaeli Halkına işçi düşmanı olarak görüneceğini bile bile antidemokratik uygulamalarına başlamıştı.

Bugünden itibaren grevi yasal bir biçimde masada bitirmek yerine, işçileri tehdit ederek, grev kırıcılığı yaparak bizlerin direncini düşürüp böylece grevi bitirmeyi planlıyordu. Bu uğurda greve çıkan işçileri işten çıkarttı. Aleyhimize: “bu grev yasal değil, işçi sayısı az” diyerek davalar açtı. Kantinlerde, greve çıkan işçiler yerine yeni işçiler çalıştırdı. Jandarmayı da arkasına alıp bizleri grev pankartının altından yaka paça dışarı attırıp, grevi etkisiz hale getirme yoluna başvurdu. Fakat aleyhimize açılan davaları kazanıp, yaptığımız grevin yasal olduğunu ispatladık. Kantinlerde grev kırıcılığı yapıp, yasadışı bir şekilde çalışan işçilerle ilgili avukatımızın açtığı davayı da biz kazanarak, üniversitenin hukuk fakültelerinde iş kanunlarını anlatıp ders veren üniversite yönetici ve hocalarına büyük bir ders vermiş olduk.

Grev bizim için onur mücadelesiydi

Biz grevimizi onurlu bir şekilde sürdürüyor, davalarımızı kazanıyorduk, fakat karşımızda valisinden jandarmasına, basınından çalışma bakanlığına kadar, bir birlik içinde çalışan güçlü kurumlar vardı. Üniversite rektörlüğü istediği uygulamayı vali yardımıyla jandarmaya uygulatabiliyor, yerel basında bizle ilgili çıkan haberleri sansürleyebiliyor, hatta bizlere desteğe gelenleri tehditle engellebiliyordu.

Günler ilerledikçe, kışın dondurucu soğuşu, parasızlıkla birlikte, desteğın de azalmasını fırsat bilen üniversite yönetimi, işçilerinin ailelerine kadar ulaşır, çeşitli tekliflerle işçileri grevden uzaklaştırmaya başladı. Ve bu dönemde bazı grevci arkadaşlarımız, üniversitenin tekliflerine boyun eğerek grevi bırakıyordu. Fakat sayımız azaldıkça biz bu grevi daha çok benimsemeye başlamıştık. **Bu grevi; artık maddi değil, tamamen bir onur savaşı olarak görmeye başlamıştık.**

Kocaeli'nde desteğın hemen hemen bittiği dönemde bizleri sonuna kadar, maddi manevi desteğini hiç esirgemeyen Kurtuluş Partili ve Nakliyat-İş'li dostlarımızla birlikte, bir de jandarmaya karşı mücadele veriyorduk. Grevi etkili hale getirmek amacıyla, en büyük yasal hakkımız olan "Grev" pankartının altında durmak uğruna, defalarca jandarma ile karşı karşıya gelip gözaltına alınmıştık.

Bununla birlikte bu dönemde işten çıkartılan işçiler için açtığımız son dava olan "işe iade davası"nı da kazanarak üniversiteyi iyice sıkıştırmıştık. Yalnız üniversite bu dönemde sendikayla görüşmek yerine, işçilere grevi bıraktırmak uğruna astronomik rakamlar önermeye başlamış ve artık dayanma gücü kalmayan bazı arkadaşlarımız da bu teklifleri kabul ederek; artık kaçış yolu kalmayan, köşeye çıkışan ve tek çaresi toplu sözleşmeyi imzalamak olan üniversiteye güç kazandırmıştı.

Son olarak 50 kişiyle çıktığımız grevde 10 kişi kalmış ve işe iade davalarının temyizden lehimize dönmesiyle birlikte tüm yasal haklarımızı alıp, grevi sonlandırmış olduk.

Tabii ki hepimizin isteği; sözleşmenin imzalanıp, sizlerle birlikte halaylarla işbaşı yapmaktı. Ama yine bunca zorluğa, yokluğa, baskılara ve desteksizliğe rağmen, 254 gün boyunca onurlu bir mücadele vererek, üniversitede örgütlenmek ve başkaldırı ruhunu harekete geçirmekle birlikte, üniversiteyi patron zihniyeti ile yönetenlere karşı sesimizi duyurmuş bulunuyoruz.

Tabii bu grevin bizim gelişmemizde çok büyük bir önemi oldu. Bizler geçmişe dönüp bu greve baktığımızda; zorluklar, yokluklar ve hayal kırıklıklarının yanında, siyasi bir bilinç kazanmamızla birlikte, tamamıyla örgütlü bir gücün karşısında kimsenin duramayacağını öğrendik.

Ve bizim mücadelemiz bu grevle sınırlı kalmadı. Bize bu grev boyunca sınıf dayanışmasının, örgütlülüğünün ve mücadele ruhunun önemini defalarca ispat eden Kurtuluş Partili Yoldaşlarımızla birlikte, artık sömürücülerin ve Parababalarının zulmüne karşı mücadele etmekten gurur duyuyoruz.

Teşekkür ediyorum.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Üniversite Grevimiz...)

Nazlı Yoldaş: Biz de Emre Arkadaşımıza teşekkür ediyoruz.

Şimdi söz sırası, Türkiye'nin en büyük Parababalarından biri olan Koç'a karşı bir yıla yakın bir süre onurlu bir mücadele veren Arçelik Direnişçilerinden Sedat Kandil'de.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Arçelik Direnişimiz...)

Arçelik Direnişçisi Sedat Kandil'in Konuşması

Koç gibi bir Holding'i Nakliyat-İş'le dize getirdik

Hepinize hoş geldiniz diyorum.

Biz, 2007'de Arçelik'te çalışırken çok baskılara uğradık. Maaşımız düştü. Arkadaşlarla oturduk konuştuk, dedik ne yapalım?

Sendikaya gidelim.

Hangi sendika?

DİSK'e.

Önce tereddüt ettik. İşte karşımızdaki Koç, para alamayız, bizi işten atarlar...

Yılmadan gittik, Nakliyat-İş'i bulduk. Nakliyat-İş'i bulduğumuz zaman, iki günde örgütlendik. Yani biz Arçelik'i iki günde yenmiş sayıyorum ben kendi açımdan. İki günde; Cumartesi, Pazar noterde hemen imzaları attık, üye olduk. Arçelik üç ay sonra duydu. Farkına bile varmadı neye uğradığının. Ama: "ben Koç'um, ben yıkılmam, edemem" dedi...

Yıkılmayanları da biz yıktık. Yeryüzünde yıkılmayan hiçbir güç yoktur!

(Alkışlar...)

Gece üçte bizim yanımıza gelmeye başladı adam. Diyor ki: “Ben müteahhidim, ben hiç seni görmedim (ki ben beş yıldır çalışıyorum), seni hiç görmedim. Ben müteahhidim”, diyor. Yok, pazartesi işten atacağım derken, 2007’nin sonuna kadar durduk... 2007’nin sonunda işten atıldık bizi. Teklifler yapıyor işte: “Vazgeçin, bir şeyler yapamazsınız, edemezsiniz”...

Çevreden de, mahalleden de aynı sözler...

Ama biz tüm engellemelere karşı kanmadık, inanmadık ve sonunda zafere ulaştık. Kapıda 180 gün beklediğimiz zaman atığımız bir slogan vardı: **“Gün Gelecek Devran Dönecek Arçelik İşçiyi Hesap Verecek!”**

Ve o hesap verme günü gelmiştir. Hesabı verecek!

(Alkışlar... Slogan: Arçelik’te Direniş Kazandı...)

Bir sloganımız daha vardı: **“Direne Direne Kazanacağız”**, diyardık.

Ve direne direne kazandık!

Biz Migros’un önüne gittik, Tansaş’ın önüne gittik, Nakkaştepe’ye, Holdingin önüne gittik...

Nakkaştepe’ye gittiğimiz zaman bizi bırakmıyorlardı. Biz, Tapu Kadastro Müdürlüğünden toprağını ölçtürdük Koç’un. Ve bizim hakkımız olan yerde durduk. Koç hiçbir şey yapamadı. O büyük dedikleri Koç, bize hiçbir şey yapamadı. Yani evvelde mesela, futbolda hep şey yaparlardı: Bu büyüktür, şudur, budur... Ne oldu? Dünya üçüncüsü oldu...

Her şeyi kafamızda çok büyütüyoruz. Yıkılmayacak diye bir şey yoktur.

Tazminatlarımızı vermiyorlardı, kapıyı kapattık dörtte, hiç kimseyi içeri sokmadık. 15 dakika... Şu anda onun hakkında herhalde davamız var. Yani korkumuz yok!

(Alkışlar...)

Ben yine bir, Ali Rıza Başkanla anımı anlatayım.

Biz bu ilk sendikaya gittiğimiz zaman, bizim bir akraba vardı. DİSK OLEYİS’te temsilcilik yapmış.

Dedim ki: Böyle böyle, sendikaya gidiyoruz...

Hangi sendika?

DİSK.

Dedi ki: Sendikalar, dedi, satar işçiyi. Ama DİSK’se bu işi yapmaz.

Bir de: Hangisi? dedi.

Nakliyat-İş.

Dedi ki: Parmağına bak. Parmağı olmayan bir başkan var. Eğer oysa hiç korkma. Ölümüne kadar git. Peşinden gelir.

(Alkışlar...)

Ben (o zaman pek samimi değildik), hemen parmağına baktım. Bunlar olan olaylar. Ondan sonra ömrümün sonuna kadar...

Arçelik kapıda 180 gün direndik. Ve şu anda da zafer bizim oldu!

Yani diyeceğim; işçi arkadaşlar kimseden korkmasın. Hakkı olan bir şeyi arasın.

“Hak verilmez alınır.”

Hak vermesini beklerseniz; Koç Holding de, öbürleri de kimseye vermez. Hakkını kendin alacaksın. Biz kendimiz aldık.

Ve 180 günde yanımızda sadece Nakliyat-İş, Kurtuluş Partisi vardı.

Şu anda Kurtuluş Partisi’nin, başta Başkanı olmak üzere, tüm üyelerine de buradan, Arçelik Direnişçisi arkadaşlarım adına teşekkür ediyorum. En büyük desteği onlar verdi.

(Alkışlar... Slogan: İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız...)

Ben bire bir yaşadığım olayları da anlatayım.

Adam iyilik olsun diye bir şey getiriyor. Kamerayı da çağırıyor, gel şimdi ben bunları verdim... Yani işçi kendi kendini de şey yapıyor. Yani getirmiş iki kilo çay, onu, basını da çağırıyor; gel gel, buraya şey getirdim...

Ya, onlar ayrı bir şeyler. Yani işçi temsilcisi iseler, bunları yapmamaları lazım...

Arçelik'in önüne getirmiş, bunu kime vereyim?

Dedim, ben alayım.

Hemen orada dur, dedi. Gitti, hemen orada gazeteci buldu. Gel arkadaş, ben buraya beş kilo çay veriyorum...

Ya bunlar olacak şey değil! Biz senin beş kilo çayına kalmadık.

İşçileri bu kadar küçük görmesinler. O küçük gördükleri işçi, Koç'un kafasına balyozu indirmiş durumda şu anda.

(Alkışlar... Slogan: İşgal Grev Direniş Yaşasın Nakliyat İş...)

Bundan sonra Direniş yapan, İşgal yapan arkadaşlar varsa korkmasınlar.

Eğer arkalarında bir de Ali Rıza Başkan varsa, Kurtuluş Partisi varsa hiç korkmasınlar, ölüme kadar gitsinler!

Biz de peşlerinden geliriz. Hiç kimse çekinmesin!

(Alkışlar...)

Ben fazla lafı uzatmak istemiyorum.

Ben tekrar Kurtuluş Partisi ve Nakliyat-İş'in üyelerine, hepsine buradan teşekkür ediyorum, bize verdikleri desteklerden dolayı...

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Arçelik Direnişimiz...)

Nazlı Yoldaş: Arçelik Direnişçilerinden Yücel Kurnaz da sizlere seslenecek.

(Alkışlar...)

Arçelik Direnişçisi Yücel Kurnaz'ın Konuşması

Türkiye'nin en büyük Parababası Koç'un baskıları bizleri hiçbir zaman yıldırmadı

Hepiniz hoş geldiniz,

15-16 Haziran İşçi Direnişleri yıldönümümüz hepimize hayırlı ve uğurlu olsun.

Ben Arçelik İşçilerinin adına bu sözü almış bulunuyorum.

Bizler 2007 yılında Koç Holding'in Arçelik Çamaşır Fabrikası'nda taşeron firmada, Yıldırım İnşaat'ta çalışmaktaydık. Yıllardır bizleri bir köle gibi çalıştırarak maaşlarımıza zam yapmadıkları gibi, işçilerin gerekli yaşam koşullarını bile arttırmadılar.

Buna karşın ben önderlik yaparak, Sayın Ali Rıza Başkan'ımla Kartal'da bir görüşme yaptım. Bunu hiç unutamıyorum. Bu işi nasıl çözeceğimizi oturduk konuştuk ve çok önemli bir günde, 14 Şubat Sevgililer Günü'nde, bu olaya el koymaya karar verdik. Ve çoğunluğu tespit ederek, arkadaşlarımızı da örgütleyerek, bir hafta içerisinde noter tasdikli Ankara'dan Çoğunluk Belgemizi aldık. Allah razı olsun, Başkan'ımız bilhassa Ankara'ya giderek, Çoğunluk Tespiti üzerinde çok emekleri vardır. Çoğunluğumuzu alana kadar Arçelik uyuyordu, hâlâ bizi

fark edemediler, ama Direnişçi arkadaşlarımızın çok güzel öz-verileri ile olayı sağ salim bitirdik.

Çoğunluğu aldıktan sonra ancak Arçelik duydu ve çok yüksek yerlerden fırçalar yediler memurları; nasıl siz duymadınız, içerinizde böyle bir örgütlenme var iken? diye.

İnsanca yaşamak için ne yapmak lazım?

Örgütlenmek lazım.

Biz de gereğini yapmak için, güvenilir, çok iyi bir sendika bulmak gereğini duyduk. Bunu da araştırdık, DİSK olduğunu ve DİSK içerisinde de bizim işkolumuz olan Nakliyat-İş'i öğrendik. Ve Nakliyat-İş'le işbirliği yaparaktan bu seviyeye kadar geldik.

Baskılar bizleri hiçbir zaman yıldırmadı. Başkan'ımızın bize olan güveni, bizim ona olan güvenimiz birbirini tamamlayarak, hiçbir zaman tereddüt etmeden, arkadaşlarımızdan da yaklaşık, yani fire dediğimiz yüzde bire tekabül ediyor, belki yüzde birin bile altında, tabii bir kasa domateste üç-beş tane çürük olabilir, çürükleri attık kalan sağlamlarla beraber Arçelik'in İstanbul genelinde bütün kuruluşlarının önünde, tüm polis baskılarına olsun veyahut da Arçelik yöneticilerinin bizlere yöneltmiş olduğu baskılara boyun eğmeden, Başkan'ımızın her zaman destekleriyle beraber Koç'a bir ders vermek istedik.

Koç, grubundaki tüm taşeron firmaları feshederek, Türkiye genelinde yaklaşık 2000 işçiyi kadrosuna aldı. Sadece bizim Koç grubunda kadrolaşmamamız için... Bizim sayemizde şu anda 2000 işçi kadrolu olarak çalışıyor Arçelik'te. Sadece biz kalmış olduk.

Biz de Direnişimizi 2008'in Ocak ayı itibariyle Arçelik önünde başlattık. 1 Ocak itibariyle bizim iş akdimizi feshetti. Çünkü taşeron firma idik. 1 Ocak 2008 tarihinden itibaren 180 gün, arkadaşımızın da söylediği gibi, Arçelik fabrikası önünde,

oraya giden 3000 işçinin karşısında direne direne, soğuk, yağmur, çamur demeden Başkan'ımızın da her an her koşulda bizimle beraber olmasıyla, hiçbir zaman yılmadan, onların sabah sekiz akşam beş buçuk, biz de işe gelir gibi aynen geldik.

Bizlere, orada durduğumuz süre içinde, Gebze Kurtuluş Partisi İlçe Başkanımıza çok teşekkür ediyoruz, Kartal Kurtuluş Partisi Teşkilatına çok teşekkürler ediyoruz, tabii ki karınca kaderince, bizlerin yemeklerini, oradaki çay ve diğer ihtiyaçlarımızı, zaman zaman ulaşımlarımızı, her şeylerimizi karşıladılar... Tabii ki bizler o zamanlar mağdur durumda idik. Kendi harcamalarımızı yapamıyorduk. Hem Nakliyat-İş, hem Kurtuluş Partisi'nin destekleriyle gerekli olan süre içerisinde Direnişimizi tamamladık.

Ve yasal olarak mahkemeye başvurduk tabii ki. Mahkememiz 5 Haziran'da vardı, görüldü ve 21 gün geriye atılarak 26 Haziran'da davamızı sonuçlanacak ama lehimize, kazandık, arkadaşlar. Herkese müjdeliyorum buradan...

(Alkışlar...)

Bizim işe iade kararımız Yargıtaydan onanmış ve şu anda yoldadır. Bolu'ya doğru geliyordur... Yakında, 26 Haziran'da, yine böyle bir coşkuyla Üsküdar İş Mahkemesinde buluşmak üzere diyorum.

Hepinize saygılar ve sevgiler sunuyorum.

Nazlı Yoldaş: Arçelik Direnişçisi arkadaşlara teşekkür ediyoruz.

Şimdi söz eylemlerde, grevlerde, direnişlerde omuz omuza mücadele ettiğimiz, Partimizin dostu, DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veyssel Demir'de.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın İşçilerin Birliği...)

DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Başkanı Veysel Demir'in Konuşması

Nakliyat İş'in önderlik ettiği mücadele İşçi Sınıfına örnektir, moral vermektedir

Valla buraya gelirken tedirgin geliyordum, şu elimdeki kâğıdı da koyuyorum, gönlümden, kalbimden geçenleri sizinle paylaşmak istiyorum.

(Alkışlar...)

Ayrıca bu gece Kurtuluş Partisi Genel Başkanı'na, Nakliyat-İş'in Genel Başkanı'na, Sayın Genel Başkanım ve Yöneticilerim, sevgili, direnişçi dostlarım, emekçi dostlarım, kardeşlerim ve yoldaşlarım, hepinize iyi akşamlar diliyorum.

Arkadaşlar,

Benim gibi insanların aslında az konuşması lazım. Siz konuştuğunuz. Bir türkü var ya: “Diyorlar ki yağın var helva misali”... Onun gibi, burada da; devrimi de ihtilali de gerçekleştiren, sosyalizmi de kuran, üreten sizlersiniz.

Bundan önceki konuşan arkadaşlarımız, 15-16 Haziran'lardan örnek alarak, yeni yeni 15-16 Haziran'lar yaratmışlardır.

Ve benden önce konuşan tüm arkadaşlarımın eylemlerinde de sürekli yanlarında olmaya çalışmışımdır.

Bir daha söylüyorum, inanın o eylemlere giderken de sevinç ve mutluluk gözyaşlarımı gizli gizli döküyordum. Çünkü başkaları kötü niyetle düşünmesin diye...

Niye?

O insanların kararlı mücadelesini; Arçelik'in, Coca-Cola'nın, Üniversitedeki ve diğer ismini sayamayacağım, bölgedeki tüm işçilerin gözlerinden görüyordum birlikteliği, mutluluğu... Onların o birlikteliği, benim gibi hasbel kader DİSK Genel İş'e Bölge Başkanı olmamı sağlayan arkadaşlar olarak, bana güven verdiniz. İnanın o hızla o işyerlerine giderek, teke tek sizlerin direniş mücadelesini anlatarak, ben de kendi bölgedeki arkadaşlarımı motive ettim.

Nasıl mı ettim?

Kırk üç gün kırk gece süren Kocaeli-Saraybahçe'deki Direniş, sizlerin Direnişi örnek oldu.

Gene Dilovası'ndaki Genel-İş İşçilerinin mücadelesine, siz Arçelik'teki, siz Tersane'deki ve diğer bölgelerdeki işçilerin Direnişleri birer örnek oldu.

Demin benden öndeki arkadaşların dediği gibi, yaprakların kıpırdamadığı bu dönemde, grevlerin alt üst olduğu bu dönemde, Kartal Belediyesi'nde Grev ve Direniş yaparak; grevin üçüncü günü, pazar yerlerini toplamayarak, halkla birlikte hiç kimseyi içeri sokmayarak hizmeti durduran Belediye İşçileri de siz Nakliyat-İş üyelerini örnek alarak, destek alarak devam etmiştir...

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Sınıf Dayanışması...)

Sevgili arkadaşlar,

Karşımızdaki düşman ne kadar büyük olursa olsun, onlar kâğıttan kaplandır. Asıl güç, asıl büyük Proletaryadır, İşçi Sınıfidır. Çünkü dünyaları yaratan biziz. Fabrikaları yapan, üreten biziz, idare eden biziz.

Tek bir noksanlığımız var; siyasal olarak yan yana gelmiyoruz.

Ben şunu açık yüreklilikle söylüyorum. Şu anda Türkiye’de olumlu tavrıyla sosyalizme ve devrime en yakın tek parti varsa, benim kalbimce elbette ki Halkın Kurtuluş Partisi’dir. O yüzden hepimizi kutluyor ve saygılarımla selamlıyorum. Hoşça kalın.

(Alkışlar... Slogan: İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Nazlı Yoldaş: Veysel Demir Başkan’ımıza teşekkür ediyoruz.

Ve dünyanın başyadudu ve en büyük emperyalist gücü ABD Emperyalizminin en önemli simgelerinde biri olan Coca-Cola şirketinin çalışanları, 19 Mayıs 2005 günü Nakliyat-İş önderliğinde Direnişe geçtiler.

19 Mayıs tarihinin, Türkiye Halkları için önemli bir yeri vardı. Türkiye’de, emperyalizme karşı Birinci Kurtuluş Savaşı’nın başladığı tarihti. Tesadüf bu ki, 86 yıl sonra Coca-Cola İşçileri, ABD Emperyalizminin en büyük temsilcisine karşı direnişe başladılar. Coca-Cola’yı “Boykot” kampanyası yürüttüler. Türkiye ve dünyanın pek çok yerindeki İşçi Sınıfından ve halklardan destek aldılar. Dünya basınında geniş yer buldular. Coca-Cola Direnişçilerini desteğe, dünyanın değişik bölgelerinden sendikacılar geldiler. Çünkü Coca-Cola İşçileri, dünyanın en

büyük hayduduna baş kaldırmışlardı. Nakliyat-İş önderliğinde 160 gün süren ve ABD Emperyalizmine karşı mücadeleye dönüşen Direnişi başarıyla sonlandırdılar. Şimdi söz Coca-Cola İşçilerinden, Direnişçilerinden Erol Türedi'de

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Coca-Cola Direnişimiz...)

Coca-Cola Direnişçisi Erol Türedi'nin Konuşması:

Kararlılık, cesaret ve önderlerimiz sayesinde Coca-Cola Direnişini zafere ulaştırdık

Çok teşekkür ediyorum. Sağ olun...

15-16 Haziran'ın 39'uncu yılının, herkese kutlu ve mutlu olmasını diliyorum.

Vallahi o kadar çok şey yaşadık ki, nereden başlasam bilemiyorum...

İlk önce, 13 Mayıs 2005'de bir toplantımızda biz sendikaya üye olmaya karar verdik. Ancak Türkiye toplumunun bir önyargısı vardı: Sendikaya güvenmeme, sendika faaliyetleri hakkında fazla fikir edinmememiz hakkında. Deniz Gezmiş yoldaşların asılmasından sonra bir kampanya başladı. Yani bunlarla ilgili, insanların Sosyalizme, İşçi Sınıfına fazla özen göstermemesi... televole kültürü... İşte futbol ve diğer masallarla uyutulmasını istediler. Ve bu çok başarılı oldu.

13 Mayıs'ta tanışmamızdan sonra, 18 Mayıs ya da 19 Mayıs'ta tam hatırlamıyorum, bayağı süre geçti 2005'den beri, Barış Arkadaşımızla Dudulu 12'nci Noter'e gittik.

İlk tanışmamız hatta Barış arkadaşımızla Bostancı'da... Hangi sendika idi Başkanım?

Ali Rıza Başkan: Birleşik Metal-İş.

Erol Türedi: Birleşik Metal İş'te tanıştık. Oradan otobüse atladık 12'nci Noter'e gittik Dudullu'ya.

O arada ben babaannemi öldürdüm(!) İşyerine dedim ki, benim babaannem öldü, ben Ordu'ya gidiyorum memlekete... Bütün arkadaşları telefonla tek tek çağırdık. Bir günde hepsini örgütledik. Yani Anadolu Yakası'nda 60 kişi idik. 60 kişilik grubu bir günde örgütledik. Bir günde sendikalı yaptık. Bu süreçten sonra, bütün arkadaşlarımızı sendikalı yaptıktan 6 gün sonra, 5 işçi arkadaşımızı, için de ben de dâhil olmak üzere, 19 Mayıs'ta kapının önüne koydular.

Bize ilk başta söylenen; verilen işi yapmamak, kılık kıyafeti gerektiğince giymemek, işte sakal traşı bilmem ne gibi mazeretlerle, 5 kişiyi işten attılar. O gün bütün arkadaşlarımıza telefon açtığımızda, hepsi ama gayrisiz yani bütün hepsi geldiler ve işi bıraktılar.

Bizi içeri almayan müdür bize yalvardığında ben dedim ki: **“Artık iş işten geçti. Biz sendikalıyız. Sendika muhatap olmadığı sürece biz işbaşı yapmayacağız.”**

Ertesi gün işe geldiğimizde, saat sekizde işbaşı yapacağız, Ümraniye Emniyet Müdürlüğü kapının önüne polislerini yığmış yüz kişi... Biz tabii polisi iyi olarak biliyoruz.

Nasıl biliyoruz?

Polis sevecendir, bize tanıtıldığı gibi, yani televizyonlarla olsun, dizilerle olsun...

Biz işbaşı yapmak için işyerine geldik ama işbaşına izin vermediler.

Dediler ki: **“Siz artık Coca-Cola'nın işçisi değilsiniz”.**

Bizim yaka kartlarımız, kendi gömleklerimiz, yani Coca-Cola'nın verdiği üniformalarla: **“Biz işbaşı yapmak istiyoruz”**, dedik.

“**Hayır**”, dediler.

Ondan sonra saat sekiz gibi, Ali Rıza Başkan ve Ayhan Bey’ler geldiler, Avukat arkadaşımız. Polisle müzakerelerde bulundular.

Polis dedi: “**Kesinlikle işbaşı yapamazsınız**”.

Biraz uzun oluyor ama kusura bakmayın...

Ondan sonra polisin gerçek yüzünü biz anladık.

Sendika masası polisleri vardı. İlk başta bize, sendikalar masası polisiyiz, dediler. Biz de iyi bir şey zannettik: Sendika masası polisi!

Ama gerçek yüzü; bizden bilgileri alıp işverene aktarmak ve işverenin lehinde koz olarak kullanmak istemesiydi.

Tabî ki bütün arabaları dışarı çıkarmamak amacıyla biz kapının önünü kestik. Polis yığınının bizi kordon altına almasından sonra, saat 1,5-2 gibi bütün arabaları çıkardılar. 20 Mayıs 2005’ten sonra yani bu 160 günlük sürede, hiçbir Coca-Cola arabası fabrikaya giremedi.

Ve bizim yasal hiçbir dayanağımız olmadığı halde! Bu yasal bir grev de değildi, sadece direnişti!

Bizim bilek gücümüzle, Nakliyat-İş’in ve İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD)’nin bize vermiş olduğu destekle, bunu devamlı yürüttük. Ve 6 ay boyunca bu süreç devam etti. 20 Temmuz’a kadar da bayağı baskı gördük polisten. İşte çadırımızı yıktılar. Biz tekrar yaptık. Onuncu defa yıkıldı, on birinci defa yaptık...

Ondan sonra 20 Temmuz’da, saat dokuz buçuk, on gibi, Yenibosna’daki diğer arkadaşlar geldiler. Arabadan iner inmez Ali Rıza Başkan bize dedi ki: “**Hadi içeri giriyoruz**”.

Saat dokuz kırk beş, on araları biz fabrikaya işgal etmiş bulunduk.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Coca-Cola İşgalimiz...)

13 Mayıs'la 19 Mayıs, bizim işten atılmamız süresince ve Mayıs, Haziran, Temmuz iki buçuk aylık bir süreç içinde sendikaya olan güvenimiz de zaten çok çok arttı.

Neden arttı?

Çünkü Türkiye'de sendikalar faciası yaşanıyor. İnsanların sendikalara güveni yok. Siyasi partilere zaten hiç yok...

Nakliyat-İş'le tanışmamızdan çok kısa bir süre sonra o İşgali gerçekleştirdik. 20 Temmuz İşgali, o kadar enteresan bir işgal ki...

Yani ben de solcu bir aileden geliyorum, annem babam hâlâ sol görüşlü. Ailede hâlâ sol görüşlü insanlar var. Ama insanları o kadar sindirmişler ki, insanlar korkuyorlar. Yani kendi siyasi ve politik görüşlerini söylemekten çekiniyorlar. Çekinmemesi gerek. Çünkü biz kimliğimizi belli edeceğiz. Yani ben İstanbul'da bütün gün dolaşıyorum işim icabı... İETT şoförleri hâlâ kocaman kocaman sakallı, hacı sakallı insanlar var. Biz de kendi kimliğimizi belli etmek zorundayız.

20 Temmuz İşgali'ni 10 dakikalık bir süreç gibi hatırlıyorum. Yani hayal gibi bir şey çünkü... İnsanın hayal dünyası tabii ki sınırsız ama...

O arada Recep Başkan da vardı. Allah rahmet eylesin, şu anda aramızda yoklar kendileri...

(Alkışlar...)

Devrim şehidi olarak anabiliriz kendilerini.

(Slogan: Recep Yoldaş Ölümsüzdür...)

20 Temmuz İşgali'ni belki günlerce anlatsam bitmez, ama kısa kesmek zorundayım...

İşgal olduktan sonra kapılar... Belki sinevizyon gösterisinde görmüşsünüzdür, yani iki dakikalık bir olay. İçeri girildi. Biz

sadece içeri girip çıkacağımızı biliyorduk, yani bu işi, bu olayı yaşamadığımız için, başımızdan geçmediği için... Saat 10.00 gibi içeri girdik, akşam 9'a kadar, polis bizi; kalkanlarıyla, gazlarıyla, hiçbir şeyle çıkartamadı...

Ama en son kırılma noktası, yani artık bu, Portakal Gazı mı diyorlar? O nefesini kesiyor insanların... Bir de bunu atmak (Avrupa'yı, ben Avrupa'yı benimsemiyorum, AB ve ABD'yi), AB uyum yasalarına göre, ABD uyum yasalarına göre kapalı ortamlarda bu gazı atmamak yasak. Bu halde bize gaz attılar. O halde çıkarttılar Vatan Emniyet Müdürlüğüne götürdüler. 8-10 arkadaşımız vardı gözaltına alındık. Bu sürede sabaha kadar bize su bile vermediler. Su verdiler, bardak vermediler... Enteresan, sanki biz vatan hainiyiz gibi... Sadece anayasanın bize vermiş olduğu 51'inci maddenin... 51'inci madde der ki: işyerinde dahi işini aksatmayacak şekilde anayasal hakkını, sendikalaşma ve örgütlenme hakkını kullanabilirsin, der. Ama bu halde dahi, kullanamadığımız halde, bu şeylere maruz kaldık, bu gibi tepkilere...

İşte bir gün nezarete kalmıştık. Rahmetli Recep Başkan'ımız da vardı, 8-9 arkadaşımız, Ali Rıza Başkan'ımız...

Ertesi gün Ümraniye Adliyesine getirdiler. Tekrar işlem yapılan yaptılar, serbest bıraktılar. Duduluyla geri döndük biz, çadırımıza... Bütün arkadaşlarımız da bize destek verdiler, Yenibosna'daki arkadaşlarımız da.

Baskılar, yıldırma politikaları mücadele azmimizi biledi

Bu arada geldiğimizde çadırımız komple yıkılmıştı. Çok iyi hatırlıyorum:

Polis dedi ki: 10 defa yıktık bu çadırı.

Erdal Başkanımız dedi ki: 10 defa da yıksanız 11'inci defa bu çadırı Allahına kadar yapacağız!

Ve kaç defa yıktılarsa kararlı bir şekilde o kadar da çadırımızı yaptık. Yani Partili arkadaşlarımız, Halkın Kurtuluş Partili arkadaşlarımız hiçbir zaman desteğini bizden esirgemediler. Bu konuda onlara çok minnettarız.

Ha üzülduğüm nokta şu anda Cola Cola'dan bir tane Direnişçi arkadaşımız yok. Yani bu direnişçi Coca Cola olsun, Pirelli olsun, Kocaeli Üniversitesi olsun, bu direnişleri devamlı bizim büyütmemiz lazım. Belki eksikliğimiz bu.

Yani ben buraya geldiğimde dahi eşimden tepki alabiliyorum. Ve diğer arkadaşlarımın da tepki aldıklarını biliyorum. Yani ilk başta kendi evimizi değiştirmemiz lazım. Öyle düşünüyorum. Çünkü ilk başta kendi evimizi, çoluğumuzu çocuğumuzu düzelterek, daha sonra topluma bunları yaymamız lazım. Yani bir eksikliğimiz de o.

Misal bir basın açıklaması düzenliyoruz. 150-200 kişiyiz. Bunu 200 bin kişi yaptığımızda, insanlara veya çevreye veya topluma, basına daha değişik aksettirebiliriz. Çünkü toplum gücü seviyor.

Mesela Ekim Devrimi'ni düşünelim. Çok az bir sempatizanı vardı ama güçlü olduktan sonra halk, insanlar peşinde oldu.

Yani bu konuda kendi çevremize, en yakınımıza, eşimize, babamıza, ağabeyimize, kardeşimize, bunlara telkinde bulunmamız lazım. Daha sonra komşularımıza, daha sonra da daha uzak insanlara, çevremizdeki iş arkadaşlarımıza, topluma dururmamız lazım diye düşünüyorum.

Eksik kalan bir şey varsa kusura bakmayın...

(Alkışlar...)

Çok çok teşekkür ediyorum. Çok sağ olun.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Coca-Cola Direnişimiz...)

Nazlı Yoldaş:

Efendiler, beyzadeler de bakalım vurun bizi.
Ne soran var. Ne bir eden
devam edin kırım bizi
başımıza mühür basın
Boynumuza ferman asın
rahatınız bozulmasın
yad ellere sürün bizi.
Dert üstüne dert alırsız
sanmayın böyle kalırız.
Elbet bir gün uyanırız.
Siz o zaman görün bizi.

Aramızdan ayrılan **Aşık İhsani**'yi ve geçtiğimiz günlerde ölüm yıldönümü olan **Nazım Hikmet**'i saygıyla anıyoruz. Aşık İhsani'nin son dörtlüğünde söylediğini hayata geçirenler var aramızda. Kriz bahanesiyle işten atılarak, hiçbir haklarını alamadan kapı önüne konulduklarında, örgütlülük ve sendika konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Kurtuluş Partilileri Rozi Direnişi'nden tanıyan arkadaşlardan birinin aracılığı ile Kurtuluş Partilileri yardıma çağırıldılar. Sonra İşçi Sınıfının mücadele ve örgütlü bilincini kazanarak, İşgal ve Direnişe geçen; kışın karına, soğuğuna aldırış etmeden her türlü baskı ve zulme rağmen Ünsa'nın önünü Direniş alanına çevirerek mücadelelerini zaferle sonuçlandıran, İşçi Sınıfının tarihine adlarını onurlu bir şekilde; **Ünsa işgalcileri ve Direnişçileri** olarak yazdıran Ünsa Direnişçilerinden Mustafa Yılmaz ve Murat Yoldaş'ımız sizlere seslenecekler.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Ünsa Zaferimiz...)

Ünsa Direnişçisi Mustafa Yılmaz'ın Konuşması

İşçiler birbirine kenetlenmediği, sınıf bilincine ulaşmadığı sürece sömürü devam edecek

Hepiniz hoş geldiniz.

Öncelikle 15-16 Haziran'da hayatını kaybeden devrimci arkadaşlarımızı saygıyla anıyorum.

Biz Ünsa Çuval Fabrikası'nda çalışıyorduk. Yedi yılımızı verdik. Gece gündüz hepimiz çalıştık. Biz taşeron firmada çalışıyorduk. Ünsa, tek taraflı bizim sözleşmemizi fesh etti. Barış Başkan sağ olsun, bizim ustabaşımızla daha önce tanışıyorlarmış, onun sayesinde Ali Rıza Başkan Bey'e ulaştık.

Ali Rıza Başkan Beyin hiç unutmayacağım, ömrüm boyunca unutmayacağım bir lafı vardı: **“Zor oyunu bozar”** dedi bize. **“Siz varsanız biz de varız”** dedi bize. Biz söz verdik. Ali Rıza Bey'in önderliğinde devam ettik.

Ünsa'nın yönetimi önce bizi tanımıyordu. Ata Baykal diye bir hissedar var. Canlı yayın araçları geldi, televizyonları çağırdık, Show tv geldi. Ben dedim: bu hammaddeleri çekin (bizim tazminatlarımızı vermeme taraftarıydı), hammaddeleri çekin dediğimiz zaman, yok dedi biz sizi tanımıyoruz dedi. Siz Doğa

Tekstil'in elemanısınız. Oysa Ünsa'ya çalıştığımızı dair sertifikamız var elimizde... Ali Rıza Başkan, yönetimle görüşmeye başladı. Yok dedi biz sizi tanımıyoruz. Böylece grevimiz başladı. 39 gün boyunca. Kar, fırtına demeden...

Az önce orada bir arkadaşımız dedi: **“Ali Rıza Başkan'ın parmağı yok.” Ama mangal gibi yüreği var! Allah onu bizim başımızdan eksik etmesin.**

(Alkışlar...)

Önce hiç bizi tanımayan adam, patronumuz kaçıyor. Bayram öncesi, Kurban Bayramı, Aralık'ın dördünde, Erdal Başkan'ımız taşeron patronunun yakasından tuttu: **“Söke söke bütün elemanların maaşını, tazminatını vermek zorundasın”**, dedi. Adam kaçıp bizim maaşımıza el koyacak ya... Onu da yapamadı tabii. Erdal Başkan'ı da buradan tebrik ediyorum o açıdan...

(Alkışlar...)

Yılbaşında biz orayı işgal ettik. Barış Başkan'ımız öndeydi. Güvenlikçiler dedi: “Giremezsiniz.” Girdik içeri... Tabii sanki biz Yunanistan'dan gelmişiz. Robokoplar geldi önümüze coplarıyla. Biz kol kola girdik, kenetlendik. **Özgürlük ve bu mücadele, yürekle olan bir şey...**

Biz daha önce hiçbir şey bilmiyorduk. Bize ustabaşı sayılı mal veriyordu, işte sen beş bin tane fazla vereceksin. Diğer arkadaşımı geçeceksin... Biz mücadele neymiş, birlik beraberlik neymiş, onu bilmiyorduk. Sadece ekmek paramız için çalışıyorduk. DİSK bize sahip çıktı Allah razı olsun. Taksim'e gittik. Orada eylem yaptık. Baktı bu Ünsa, olacak gibi değil, işlerini kaybetmeye başladı. Geri adım atmak zorunda kaldı. 39 gün boyunca...

Biz yılbaşını karakolda geçirdik. Sendikadan arkadaşlarımız vardı. Hakan Başkan burada mı? Göremiyorum.

Hakan Başkan: Buradayım, burada...

Mustafa Yılmaz: Bizi odadan çıkardılar. Sendikacılar, görevliler çıksın, dediler. İki tane istihbarat yüzbaşı geldi içeri, dediler: **“Bu DİSK sizi terör örgütlerine mensup etmek istiyor”**.

Önce sendikacı arkadaşlar dışarı çıksın...

Ben dedim: **“Sen necisin? Önce kendini tanıtt bize”**.

Kimliğini gösterdi: **“Ben dedi istihbarat yüzbaşı”**.

Ben: **“Olabilir”** dedim. **“Kim olursan ol...”**

Bana dedi ki: **“Seni nezarete alırım”**.

Ben: **“Kelepçeler kol saatimiz, karakollar meskenimiz. Gel gidelim karakola”** dedim.

(Alkışlar...)

Yılbaşına, on ikiye çeyrek vardı, biz oradaydık. Bir de işi uzatmak için şey yaptılar, hastaneye, yok rapor almaya falan... Neyse öylece gittik...

Yılbaşından sonra biz yine Pazartesi geldik. Ata Baykal bize söz verdi: **“Gelin kendi listemde olanların tazminatlarını dağıtacağım”**. Pazartesi oluyor, görüşme talep ediyoruz, olmuyor. Salı, olmuyor... Çarşamba oldu, güvenlikçiler bizi muhatap etmiyor.

Ustabaşımız: Arkadaşlar giriyor muyuz içeriye?

Giriyoruz.

Tabii güvenlikçiye bir tane çaktım, o, hatırlamıyorum, diyor. Bir yumruk yediğimi hatırlıyorum, diyor...

Güvenlikçiler, sanki mal kaçırıyoruz, kapıya durmuş: Giremezsin.

Sen de işçisin biz de işçiyiz kardeşim. Kaçıl, dayak yeme. Yok... Buna tekmeysi vurduk, cama yapıştırdık, girdik içeri. Barış Başkan'ımız vardı, Ali Rıza Başkan'ımız vardı.

Baktı olmayacak, bizi bu sefer tanımaya başladı. Dediler: "Tazminatlarımızı vereceğiz. Bu kadar... Mahkeme olaylarına gitmeyin". Baktık geri adım atıyor bunlar. Biz yine tabii grevimize devam ettik.

Sonra hissedarlardan Reşit Gediz... Bunun hiçbir şeyden haberi yok tabii. Para vermemek için bunlara haber vermiyor. En son fabrikaya geldi. 700 milyonluk jipi var. Zırhlı, diyorlar. Tabii bize zırhlı falan hiçbir şey sökmedi. Adamın üstüne saldırdık. Kapısını falan tekmeledik. Adam baktı olacak gibi değil, bizim tazminatlarımızı vermek zorunda kaldı.

Yani bu İşçi Sınıfı birbirine kenetlenmediği sürece, Türkiye'de bu sömürü her hal devam edecek. Buna hiç kuşum yok. Ama biz İşçi Sınıfı birbirimize kenetlenirsek, önümüzde aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. Bunu ben böyle biliyorum. 33 yaşındayım. Bu yaşına kadar birlik beraberlik nedir bilmiyordum. İşçi Sınıfı anlamında söylüyorum. Ama bundan sonra bize bir adım gelse, biz on adım gitmek zorundayız. Bunu da İşçi Sınıfı bu şekilde bilmek zorunda... Sözü fazla uzatmak istemiyorum. Bu sıcak havada ben de terledim. Hepinize saygılar sunuyorum.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın Ünsa Zaferimiz...)

Ünsa Direnişçisi Murat'ın Konuşması

Kurtuluş Partisi sayesinde zafer kazandık

Öncelikle herkese iyi akşamlar.

Ben Halkın Kurtuluş Partisi'yle tanıştığım için çok mutluyum. Ünsa Direnişi sayesinde Kurtuluş Partisi ile tanıştım.

Partimizin sayesinde zafer kazandık.

İyi ki Direnişe çıkmışım. İyi ki Partimizle tanışmışım.

Ne mutlu İşçi Sınıfımıza, ne mutlu Partimize...

Halkız Haklıyız Kazanacağız!

(Slogan: Halkız Haklıyız Kazanacağız... Alkışlar....)

Nazlı Yoldaş: Bizler dünyanın en haklı davası, İşçi Sınıfı davası veren işçileriz. Bir araya geldiğimizde, örgütlendiğimizde, mücadele ettiğimizde; patronların baskısı da, zulmü de bizlere vız gelir, diyerek 4 Mart'ta LC Waikiki-Meha Tekstil'de Direnişe geçen İstanbul'un pek çok yerindeki LC Waikiki mağazalarının önünü eylem alanına döndüren, LC Waikiki patronuna korku, işçi kardeşlerine ise umut olarak Direnişlerini zaferle sonuçlandıran, LC Waikiki-Meha Direnişçilerinden Şahin Aslan ve Cemal Dokuyucu sizlere hitap edecek...

(Alkışlar... Slogan: Direne Direne Kazandık...)

LC Waikiki-Meha Direnişçilerinden Şahin Aslan'ın Konuşması

Doğru önderlik bize zaferi getirdi

Öncelikle merhaba Arkadaşlar,

Ben de, diğer arkadaşlarım gibi, 15-16 Haziran devrimci işçi arkadaşları sizlerin de huzurunda bir kez daha anmak istiyorum.

Ve Halkın Kurtuluş Partisi olarak, böyle hassas bir konuya da bu kadar dört elle sarıldığından dolayı teşekkür ediyorum. Özellikle değerli Başkan ve üyelerine...

Şimdi biz LC Waikiki-Meha İşçileri olarak, 4 Mart'ta patron tarafından hiçbir haklarımız verilmeden işten atıldık. Ve bu süreç daha öncesinden başlamıştı.

Yaklaşık, atılmadan üç ay öncesinden, patron krizi bahane edip bazı haklarımızı elimizden almaya kalkıştı. Öncelikle maaşlarımızdan yüzde 30 indirim talep etti. Kabul etmedik. Daha sonra sigortaları düşürmeye kalkıştı. Bunu da kabul etmedik. Ve en son bize (imalat şefleri olarak, bir arkadaş daha var), niye bunları düşünüyorsunuz? dedi. Bunları atarız, dışarıdan yeni işçi alırız, daha ucuza çalıştırırız. Ve sigorta yapmayız 2010'a kadar. Bu şekilde krizden çok güçlü bir şekilde çıkarız, dedi.

Bunların hepsini bir bütün olarak kabul etmediğimizden dolayı başladı maaşları yarım yarım ödemeye. Sanki krizdeymiş

gibi, zarar ediyormuş gibi, maaşları yarım yarım ödemeye başladı. Asgari geçim indirimlerini ödememeye başladı bize. Farklı farklı nedenlerden dolayı zorluklar çıkarmaya başladı.

Şimdi aradan üç ay geçince, ister istemez çalışan arkadaşlar da mağdur durumda kaldılar. Ve ne zaman ödeyeceğine dair bilgi istediler. Patrondan toplantı talep ettiler. Patron toplantıya çıktı: “Ben zarar ediyorum, krizden dolayı zarar ediyorum. İyi ki böyle bir toplantı istediniz. Siz bana yardımcı oldunuz. Ben zaten kapatmayı düşünüyordum. Ama size nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu konuda bana yardımcı oldunuz” dedi.

Daha sonra toplantıda zarar ettiğini, kapatması gerektiğini, yoksa bu şartlarda çalışamayacağını anlatmaya başlayınca, işçi arkadaşlar da doğal olarak işlerinden olmamak için, bazı fedakârlıklar yapmaya başladılar.

Neydi bunlar?

Geçmişe dönük üç aylık mesailerini istemediler, altı aylık vergi iadelerini istemediler, ileriye dönük üç ay daha mesaili çalışıp parasını istemediler, asgari geçim indirimlerini istemediler. Yani toplamda altı ay mesaisiz çalışmış olacaklardı patrona, dokuz ay da asgari geçim indirimini almayacaklardı. Bu şekilde bir anlaşma sağlandı.

Ertesi gün, bunun yetmeyeceğini söyledi patron. Sigortalarının da düşmesi gerektiğini söyleyince arkadaşlar burada tepki koydular. Ve daha sonra ikinci bir toplantı istendi. Ve biz bunu kesinlikle kabul etmiyoruz. Sigortalarımız düşerse, biz yarın öbür gün çoluk çocuk hastalanırsa nereye gideceğiz? Bizlerin özel hastanelere gitmek gibi bir lüksümüz yok, denildi.

Patron: O zaman kusura bakmayın, ben kapatıyorum. Herkes başının çaresine baksın, dedi açıkçası.

Bu noktada arkadaşlar: haklarımız ne olacak? dediler. Tamam, sen kapatıyorsun, ama haklarımızı vermeden kapatamazsın, haklarımızı almadan buradan çıkmayacağız, dendi.

Tazminatın bir hak olmadığını, işçilere karşı söyledi. Bunun üzerine işçilerden bazı arkadaşlarımız buna itiraz ettiler: Kesinlikle biz haklarımızı almadan buradan çıkmayacağız, dediler. Daha sonra polis çağırdı. Polis zoruyla arkadaşlarımız dışarı çıkarıldı.

Ve biz imalat şefleri olarak, dışarıdaki arkadaşlarımızın halini kameradan, bizim kendi yazıhanemizde kameradan seyrediyoruz. Ve durumlar içler acısı... Hiç kimse ne yapacağını bilmiyor, herkes bir tarafa koşturup duruyor... Çünkü hiçbir hakkı verilmedi. Şubat maaşları verilmedi, içerideki alacakların hiçbiri ödenmedi ve birden bire işyerleri kapanınca, herkes çaresiz bir durumda, dışarıda dolanıp duruyordu... Ve biz bu şekilde burada kalamayacağımıza karar verdik diğer arkadaşımızla birlikte. Biz de karar verdik, indik, arkadaşların yanına indik.

Gittik tekrar, Nakliyat-İş'in binasında konuştuk Başkanla, bunun sonuçlarını söyledik. Başkan dedik; böyle böyle bir durum var. Waikiki 75 bin lira gibi bir rakam teklif ediyor, siz ne diyorsunuz buna?

Tabî Başkan'ın surat ifadesi değişti o andan itibaren...

Yani dedi ki: bu iyiye işaret, bunun devamını getireceğiz. Biz bunu arkadaşlarla oturup toplantı yapalım, konuşalım, ama bunun devamı gelecektir yani 75'i veren 500'ü de verir, dedi. Tamamen size kalmış, bizlere kalmış, dedi.

Toplantı yaptık arkadaşlarımızla, durumu anlattık. Arkadaşlarımızın yaklaşık yüzde 100'ü devam kararı aldı. Çadırı kaldırmaktan vazgeçtik. O süreçten sonra biz tamamen Waikiki'ye yöneldik.

Başkan'ın her Direnişte olduğu gibi, burada da bir slogan vardı. İlk dikkatimi çeken oydu: **“Yağma Yok!”** dedi gelir gelmez.

“Böyle bir durum var”, dedik; **“Yağma yok!”** dedi.

(Alkışlar... Slogan: Yağma Yok Direniş Var...)

Eylemlerimizi LC Waikiki'ye yönelttiğimizde mücadelenin seyri değişti

Daha sonra eylemlerimiz devam etti.

Tabii ki en büyük destekçilerimizden biri, Halkın Kurtuluş Partisi. Bizi hiç yalnız bırakmadılar. Buradan kendilerine teşekkür ediyorum.

Direnişimiz Meha değil de, o süreçten sonra LC Waikiki-Meha Giyim olarak değişti. Bizim sloganlarımız da değişti, taşıdığımız pankartlarımız da değişti, tamamen Waikiki'ye yöneldik. Yani Başkan'ımızın da dediği gibi: **“Meha'yı unutun, tamamen Waikiki'ye yönelin”** diye bizi ikaz etti. Bundan sonraki eylemler o şekilde oldu.

Daha sonra Waikiki'nin birkaç mağazasının... hatta ilk yaptığımız şey, **Mecidiyeköy Mağazası**'nın önünde bir Direniş yaptık, Oturma eylemi yaptık daha doğrusu. Süleyman Çelebi'nin de katılımı ile oturma eylemi yaptık...

Ve bu süre içerisinde Waikiki, bire bir arkadaşlarımıza mektup göndererek, bazı tekliflerde bulunmaya başladı. Aynı mektuptan Sayın Çelebi'ye de göndermişti. Biz bunu kesinlikle kabul etmiyoruz, dedik. Daha sonra, Mecidiyeköy eyleminden sonra, Waikiki ile telefon görüşmesi yapıldı. Waikiki birinci toplantıyı istedi. Gelin, dedi, konuşalım.

Ve gittiğimizde Waikiki'nin sahibi Mustafa Küçük bizi karşıladı, oturduk. Bizler gittik, Ali Rıza Başkan vardı, Çelebi Başkan vardı. Oturup konuştuğumuzda, Mustafa Küçük tır tır titriyordu açıkçası... Bunu biz, gözle görülür bir şekilde fark ettik. Önce hastalık var zannettik, yani tanımadığımız için, rahatsız zannettik. Ama daha sonradan ortama alışınca biraz, düzeldi, adamın titremesi falan geçti...

Daha sonra oturduk konuştuk. Ya, biz size 75 bin lira değil de, 150 bin lira ayırmıştık. Size 75 bin lira demiştik...

Peki, ödemeyi nasıl yapacaksınız? dedik.

Ödemeyi yine kaymakamlık üzerinden, yani hayır kurumları üzerinden yapmayı düşünüyoruz, dedi. Başka türlü size bu parayı ödeyemeyiz, dedi.

Biz de dedik ki; biz sadaka istemiyoruz. Kazanılmış haklarımız var, bunları istiyoruz.

O zaman bir yol bulun. Eğer varsa, bizim burada sorumluluğumuz varsa, ödeyebileceğimiz bir yol varsa bunu bulun ve biz bu şekilde ödeyelim. Çünkü sizin bizimle ilgimiz yok. Başından beri söylüyoruz. Meha ile bizim herhangi bir ilgimiz yok. Biz fason iş veriyoruz. Yaptığınız işlerin parasını patronunuza ödedik. Bizim sizinle herhangi bir ilgimiz yok. Ama bulun bunun yolunu, bulursanız bunu bu şekilde ödeyelim. Daha doğrusu Başkana böyle bir şey sundu. Varsa bunun yolu, bir ilişkimiz varsa bunu ispatlayın, dedi. Biz size ödeyelim...

4857 sayılı İş Yasasındaki ilgili maddeleri göstererek tekrar toplantı yaptık. Fazla da uzatmayayım, bununla karşılına çıktığımız zaman, bunlar da avukatlarını getirmişlerdi, tabii çeşitli bahanelerle bunu da savsaklamaya çalıştılar. İşte tamam, o maddede öyle diyor ama; başka bir madde de, başka bir şey yazıyor, gibisine...

Kabullenmediler. Daha sonra biz dedik ki, eylemlere devam edeceğiz. Hakkımızı alana kadar inatla devam edeceğiz.

Ve bu eylemler bir süre sürdü. Yani şöyle söyleyeyim, yaklaşık iki günde bir eyleme gidiyorduk biz. Ve gittiğimiz zaman da 2-3 mağaza dolaşip öyle geliyorduk. Belli bir süre sonra baktık ki, alıştılar eylemlere... Yani gidiyoruz, mağazanın önünde oturma eylemi yapıyoruz veya içerideki müşteriye dışarıdan megafonla seslenerek sorunumuzu anlatıyorduk, içerideki müş-

teri aldığı malları geri bırakıp çıkıyor ama buna alışıldığını gördük.

Dedik ki, ne yaparız burada?

O zaman eylemleri biraz sertleştirelim.

Ne yapalım? dedik.

Başkan: İçeri gireceğiz, dedi. Mağazanın içine gireceğiz...

Mağazaların içerisine gireceğiz dediğinde, biraz tedirgin olduk açıkçası. Bu herhangi bir suç teşkil eder mi, etmez mi? diye tereddütte bulunduk.

Hayır dedi, Başkan. Biz girelim, onlar da bırakmasınlar.

Ve biz **Kartal'da, E-5** üzerinde Waikiki'nin bir mağazası var, geldik oraya. İşte Pınar Hanım filan, gayet kalabalığız, dierek önlüklerimizi giydik ve mağazanın içine girdik biz. Alışveriş yapan müşterilere bildiri dağıtıyoruz. Bir bir ellerine tutuşturuyoruz, durumumuzu anlatıyoruz. Orada bir gerginlik yaşandı, güvenlikle, çalışan personelle birlikte... Fazla uzatmayayım, oradan çıktık.

Ve **Kurtköy'de, Viaport Alışveriş Merkezi** var. Burada oturanlar daha iyi bilir, büyük bir alışveriş merkezi, oraya geçtik biz. Oraya geçtiğimiz zaman, belli ki haber almış oradaki güvenlik, biz tabii içeri girdikten sonra önlüklerimiz giydiğimiz için fark edemediler herhalde, Waikiki mağazasına yaklaşık 15-20 metre kala biz önlüklerimizi giydik üzerimize ve güvenlik etrafımızı çevirdi. Güvenliğin ilk müdahalesiyle Başkan karşı karşıya kaldı. Daha sonra hepimiz dâhil olduk buna. Orada bir arbeye yaşandı. Coplar moplara, bir taraftan köpekler, onlarla geliyorlar insanların üzerine... Bizde yüzde 80'i bayan... Erkek olarak 10-12 kişi var mıyız yok muyuz?.. Ona rağmen biz mücadelemize devam ettik. Ve onlar bize vurdu, biz onlara vurduk. Güvenliğin birinin burnunu kırdık o arada...

(Alkışlar...)

Bu yaklaşık yarım saat, kırk beş dakika kadar sürdü. Jandarma çağırıldılar. Jandarma komutanı geldi, vuran arkadaşımızı almaya kalktı.

Başkan, tabii her zaman olduğu gibi en ön saflarda, başça-
vuşun karşısına dikildi: Sen ne alıyorsun, kimi alıyorsun? diye.

Arkadaşımızı vermedik orada. Daha sonra anlattık durumu, ondan sonra bizi karakola götürdüler, ifademizi almak için karakola götürdüler. Güvenlik amiri geldi karakola daha sonradan: Kusura bakmayın, bizim arkadaşlar yanlış yapmış, biz sizden şikâyetçi değiliz, siz de bizden olmayın, olayı bitirelim... Tamam, dedik, biz buraya kavga etmeye gelmedik. Ama sizin arkadaşlardan bize tepki olunca, biz de mecburen karşılık verdik... Orada bir Tutanak tutuldu Ayhan Abi ile birlikte, Karakol komutanı ile tutanak tutuldu.

Biz oradan çıkıp Maltepe Mağazası'na gittik. Orada yine biz mağazanın önünde bildiri dağıtıyoruz, slogan atıyoruz... Yine güvenlikle bir tartışmamız oldu. Sivil polis vardı. Ayhan Abi, onunla bayağı bir tartışmaya girdi. Daha sonra polis çağırıldı, yine yunuslar geldi. Üç yıldızlı bir komiser geldi. Her nedense, o da durumu anladı galiba, pek ses çıkarmadı. O günü de öyle tamamladık. Pazardı o gün.

Pazartesi Waikiki bizi çağırdı: Gelin, dedi, anlaşalım.

Daha sonra Başkan'ımızla gittik, oturduk. Önce yüzde 50 dediler, daha sonra yüzde 65 ile bu işi bağladık.

Ben fazla uzatmak istemiyorum. Arkadaşım da konuşacak daha... Hepinize teşekkür ediyorum.

LC Waikiki Direnişçilerinden Cemal'in Konuşması

İşçi Sınıfının neler yapabileceğini direnişte gördük

Merhaba Arkadaşlar,

Özellikle Şahin Usta bana bir şey bırakmadı. Zaten geciktik de...

Özellikle 15-16 Haziran'ı, tüm insanların bize bıraktığı bu mirası bizler de inşallah devam ettireceğiz.

Diğer yandan özellikle Nakliyat-İş Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve yöneticilerine, Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanına ve yöneticilerine çok teşekkür ediyorum.

Onlar bu konuda gerçekten hep bizim yanımızda oldular. Bize destek oldular. Bundan dolayı da kendilerine teşekkür ediyorum.

Meha'ya gelince, dediğim gibi pek bir şey kalmadı. Bizler de 75 gün sonunda bunu başardık.

Ve özellikle İşçi Sınıfının, emekçilerin neler yapabileceklerini biz bu Direniş'te çok iyi öğrendik ki, eğer birlikte olursak, birlikte hareket edersek, hiçbir engel önümüzde durmaz, tanımayız!

Teşekkür ederim.

(Alkışlar... Slogan: Yaşasın LC Waikiki Zaferimiz...)

Nazlı Yoldaş:

Şimdi sizleri **Grup Göç**'ün hazırladığı müzik etkinliğiyle baş başa bırakıyoruz.

Ama bunun öncesinde, hepinizi etkinliğimize katıldığınız için, bizlere destek verdiğiniz için teşekkür ediyoruz.

Bir sonraki yıl esas hedefimiz büyük sokak eylemleriyle yeni 15-16 Haziran Direnişleri yaratmak olmalı. Buradan alacağımız, işçi arkadaşlarımızın bize vermiş olduğu ders: birlikte, örgütlü mücadele ettiğimiz zaman, bir olduğumuz zaman aşamayacağımız hiçbir engelin olmadığı. Buradan da bu dersi çıkartmış oluyoruz.

Tarihte her zaman direnenler kazanamazlar. Ama kazananlar her zaman direnenler olmuştur. Bu nedenle Direne Direne Kazanacağız!

Tekrar teşekkür ederiz.

(Alkışlar... Slogan: Halkız Haklıyız Kazanacağız...)

İkinci Kitap

2006 1 Mayıs'na doğru İşçi Sınıfımızın durumu

Halkın Kurtuluş Partisi, 09 Nisan 2006 tarihinde, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi Eğitim Salonu'nda, **“2006 1 Mayıs'na doğru İşçi Sınıfımızın durumu”** adlı bir etkinlik düzenledi.

Etkinlikte, Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş, DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş ve İşgalci, Grevci, Direnişçi İşçi Önderleri konuştu.

Bu kitap, o etkinlikteki konuşmalardan oluşmaktadır.

**Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı
Nurullah Anku Yoldaş'ın
Konuşması**

Kıvılcımlı Usta ve devrimcilikle tanışmam

Sevgi ve Saygıdeğer İşçi Kardeşlerim ve Partili Arkadaşlarım,

Arkadaşlarımız, 17 yaşında Yörük Ali Efe'nin Kuvayı-millie çetesine katılan ve Yunan maskeli Emperyalizme karşı çocuk yaşta silah elde kavgaya giren Önderimiz, **Hikmet Kıvılcımlı**'dan söz ettiler.

O dönemki devrimci önderler arasında tek işçi çocuğu, Hikmet Kıvılcımlı'ydı, yoldaşlar. Onun dışındakiler, aydın kesimlerden gelme, aristokrat kesimlerden gelme insanlardı. Ve bu bakımdan, Lenin'den sonra, dünyada devrimci teoriye en büyük katkıyı Hikmet Kıvılcımlı yaptı. Ve ömrünün 22 yılını zindanlarda geçirmiş olmasına rağmen... Kendi deyimiyle, zindanları bir üniversiteye çevirdi. Ve zindanlarda yatarken, işçi annesiyle teyzesinin, küçük işçi geliriyle ev kirası ödeyip, kendi geçimlerinden arttırabildikleri azıcık bir parayla biriktirdikleri kırık kırığı getirerek Hikmet Kıvılcımlı Usta'mızı desteklemeye çalıştılar. Bu şartlar altında hem yaşamını sürdürdü, hem devrimci mücadelesini hiç ara vermeden yürüttü, hem de dağlar gibi teorik hazineleri bize miras bıraktı.

Neden?

İşçi çocuğu olduğu için, İşçi Sınıfının kavgasını, mücadelesini, çektiği acıları en iyi O anlayabiliyordu. Zaten büyük devrimci önderler de hep der ya; Marks'ın, Lenin'in kitaplarını üniversite hocalarından ziyade, onlardan daha iyi işçiler anlar. Çünkü onların mücadelesini, onların hayatını, onların dertlerini konu ediyor o kitaplar. Bir meseleyi, bir olayı, bir insanı, bir insanın derdini, bir kesimin derdini anlayabilmek için, o dertleri yaşamak lazım. Onların yaşadığı hayatı yaşamak lazım.

Ben de, eski bir işçi arkadaşınızım. Köylü çocuğuyum. Yoksullardan oluşan köyümüzde, orta halli bir aileydik. Ve üçü benden önce olmak üzere, beş kardeşim zatürree, kuş palazı gibi, hepsi de önlenebilir hastalıklardan öldüler. Ve kıran artığı olarak kalan beni, babam, bu tek çocuğu da okutayım, okutup eğitilmiş büyük bir adam edeyim diye, köyden şehre göçtü. Ve orada da bildiği tek işi, (göçebe toplum neyi bilir? Hayvancılığ) hayvancılık yaptı. Evimizin arka bahçesinde, evimizle birlikte kerpiçten yapılmış ahırımızda ailece çalışır, kışın ise bir tek işçi kiralardık.

Ben de ilkokulu bitirir bitirmez, işçiliğe başladım. Konyalı yoldaşlarım bilir, Karacihan Kiremit Fabrikası'nda. Sigortalılığım elli dokuz. Doğumum kırk beş olunca, yani on üç yaşında sigortalı oldum. Kaldı ki, ondan bir yıl önce de çalışmışım fabrikada ama sigortalı yapmamışlardı. Sonra, tüm orta öğretim hayatım boyunca, yaz tatillerinde hep işçi olarak çalıştım. Anem babam böyle bir sorumluluk yüklemiyordu omzuma. Ama köyde yoksul insanlarımızın çektiği acıları görüyordum. Hastalanıp ölümcül durumlara düştükleri zaman bize geliyorlardı, babam doktora götürüyordu. Ama çok zaman, son anlarına gelmiş oluyorlardı hayatlarının. Onların acılarını, sefaletlerini biliyordum. Mahallemiz de yoksullar mahallesiydi. İnsanlarımız yokluk içinde, acılar içinde yaşıyorlardı hep. Yaşıttım bir kızın, komşumuz bir kızın, zatürreeden, kışın doktorsuzluktan öldüğünü bilirim. Yine biraz uzakta komşumuz, at arabacısı Kazım

Amca'nın, yine hastalıktan, bakımsızlıktan öldüğünü bilirim. Ve öldükten sonra da çocukları çok sefalet çektiler. Bir kızı, bir oğlu ve bir annesi... Daha böyle bir sürü örnek verebilirim.

Bunların acılarını yüreğimde duyduğum için, o insanları kendimden hissettim. Kendimi onlarla özdeşleştirdim. Ve burada bulunan Mustafa Yoldaş'ımızın da (orta öğretim hayatımızın bir bölümünü birlikte sürdürdük) tanık olduğu gibi, yaz tatillerinde hep inşaatlarda çalıştım.

Konya sanayiinde çalıştım. Sanayinin ilk dükkânlarının, şimdiki Sanayi Çarşısı'nın ilk dükkânlarının yapım inşaatında çalıştım. On yedi yaşındaydım. Ve okul tatil olmuş, ilk günüm. İnşaat işinde çalışmış arkadaşlar bilirler. Ellerim ham, bedenim ham. Avuçlarım daha narın. İlk gün başladık, iri çakıllı harç karmaya. Ve birkaç saat sonra avuçlarım patladı. Ve biz öğlene kadar çalıştık. İyice yorulduk hamlıktan. Öğleden sonra, değişik işlere aktarıyorlar. Dama çıktık, iskelelerle aktarılan betonu döküleceği yere taşıdık. Sonra kamyonlarla çimento geldi, onları indirmek üzere müteahhit çağırdı beni. Ve o yorgunluğun üzerine çimento torbalarını indirip, yığıyoruz üst üste. Hayli yığılmış böyle. Biraz da herhalde şakuli bozulmuş torbaların dikkatsizlikten. Patron, "o torbalar bir devrilirse" dedi, elinde de ince söğüt dalı var, şıvgın deriz, "bunu kulağına yersin" dedi. Biz de hiç alışmamışız böyle bir hakaretle karşılaşmaya, yani aile geleneğimizde yok böyle bir şey... Bir an durdum, çok şaşırımdım ne yapacağımı bilemedim ama, kinle baktım yüzüne. Anladı ve bırakıp gitti. Yani daha on yedi yaşındayım o sene.

Ve dedem, Kuvayimilleye'de ve Kurtuluş Savaşı'nda savaşmış. Döndükten sonra dedem, üç köyümüzün topraklarına el koyan, biz yaşlardaki arkadaşlar bilirler, Demokrat Parti'nin meşhur Konya Milletvekili Muhittin Güzelkılıç'ın babası Bahri Ağa'yı; köylüleri örgütleyerek, öldürüyorlar ve toprakları köylülere dağıtıyorlar.

Yani böyle bir gelenekten geldiğimiz için çok dokundu bu durum bana. Ve hiç unutmadım yüreğimde...

Liseyi bitirinceye kadar, yarıyıl tatilinde de çalıştım, arkadaşlar. Ve ondan sonra buraya, (İstanbul) öğrenci olmak üzere geldik üniversiteye.

Başka umutlarımız vardı. Ama burada sosyalizmle tanıştık. Ve Hikmet Kıvılcımlı'yla tanıştık.

İşçilerin acılarını yüreğimizde hep taşıdığımız için, tüm diğer ideallerimizi bir tarafa bıraktık. Ondan sonra, o insanların kurtuluşu için mücadele etmeye ant içtik ve 67 yılından bu yana, bu sözümüz üzerine yaşıyoruz, arkadaşlar.

Önderler Halkı gibi yaşamazsa halkın sorunlarını anlayamaz

Bunu anlatışımın sebebi şu: Yani, insan yaşamadan bir şeyi kavrayamaz. Yaşamayı için de aynı şartları paylaşması gerekir. Mesela, sendika yöneticilerinizin, önderlerinizin, duyuyorum yoldaşlardan, dört milyar, beş milyar, altı milyar maaş aldıklarını söylüyorlar.

Öyle mi Ali Başkan?

Ali Başkan: Öyle Abi. Var.

Nurullah Ankut: Şimdi bu insanlar sizi anlayamaz.

Ortalama işçi ücreti ne kadar yoldaşlar?

Altı yüz otuz beş milyon lira. Ortalama memur ücreti de yedi yüz elli beş milyon lira Türkiye'de.

Şimdi, birkaç milyar lira maaş alan, ulaşımına para vermeyen, daha pek çok ek geliri olan bir sendika önderi; asgari ücretli, dört yüz, beş yüz milyon lira maaş alan bir işçinin dertlerini, acılarını kavrayabilir mi arkadaşlar?

Kavrayamaz. Buna imkân yok. Mümkün değil.

Ve devlet başkanları, başbakanlar için de aynı şey söz konusu, devlet yöneticileri için de. Tayyip'in dolar milyarderi olduğu söyleniyor. Rahmi Koç söyledi. Türkiye'nin en ünlü Parababası. Milyoner değil, dolar milyarderi, arkadaşlar! Ve on beş yıllık siyasi hayatında ediniyor bu parayı. Kaynağı meçhul. Kendi beyan ettiği, şu andaki geliri, mal varlığı, bir trilyon altı yüz yetmiş milyar lira. Kendi beyanı. Resmi beyanı. Onun dışında da burada bir sürü villası var, İstanbul'da, Ankara'da, başka yerde arsaları var. Bunları soran yok. On bin yeni lira, Başbakanlıktan maaşı var. Ve tüm bunlar yetmiyor, geçenlerde basında siz de okumuşunuzdur, milletvekilliğinden dolayı kıyak emekli oluyor. İki milyar üç yüz milyon liralık daha emekli maaşı alıyor bunlara ilaveten, arkadaşlar.

Şimdi bu insan sizi anlayabilir mi? Halkı anlayabilir mi bu insanlar?

Tüm bakanları da öyle... Anlayamaz. Mümkün değil...

O bakımdan, köylü kendisine dert anlatmaya kalktığı zaman, köylünün anasına varıncaya kadar, en aşağılık biçimde dil uzatıyor. Azarlıyor. Sonra tehdit ediyor köylüyü. Kaçırıyorlar, okumuşunuzdur. İsteyen arkadaşlar burada gazete kupürü de var, bakabilirler. AKP'nin iki Mersin milletvekili ve ilçe başkanı, kaçırıyorlar Mustafa Kemal Öncel'i. Bir otele hapsediyorlar. Amaçları götürüp Ankara'ya, Tayyip'in elini öptürmek. Elini öperken görüntülü kayıt yapmak ve yayımlamak. Af diletmek. Kaçıyor... Bu milletvekillerinden biri de prof.

Şimdi bu insanlar bizim dertlerimizi anlayamazlar.

İşçi hak istediği zaman, “ağzınıza lokmayı da biz verelim” diyor. “Daha ne vereceğiz?” diyor.

Köylüyü azarlıyor. Memuru da öyle... Anlayamaz ki sizi. Bilemez. İlla yaşamak lazım, arkadaşlar.

Bir Dinleyici: “Gözünüzü toprak doyursun” dedi.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet. Öyle dedi.

Şimdi, yoksul halk kesimlerini çok iyi bildiğimiz için, kendi yaşamımızda olağanüstü tutumlu yaşamayı huy edinmişiz. Elimizde değil, başka türlü yapamayız. Taze ekmeğin sofraya kırıntıları döküldüğü zaman, yemek sonrası onları, hep öyle gördük, avucumuzla toplayarak ağzımıza atarız. Boşa gitmesin diye. Çünkü köylümüzün tarlada, harman yerinde; özellikle kadınlarımızın, ellerinde çalı süpürgeleriyle, nasıl tanelerini çarırların arasından toplayıp, biriktirdiklerini biliriz, arkadaşlar.

Şimdi insan bunlara tanık olunca, o ekmeğin kırıntısının çöpe atılmasına gönlü razı olmuyor. Çünkü onun sofraya nasıl geldiğini biliyor.

Bütün tutumlu olmayı öğütlememe rağmen, bazı yoldaşlarla birlikte yemek yiyoruz, doyuyorlar, ekmeğin bir parçasını bırakıyorlar.

Şimdi, neden?

Köylü kökenli olmadıklarına veriyorum ben bu arkadaşların. Köylü olmadıkları için, onların nasıl üretildiğini bilmiyor. Başka yönden tutumlu arkadaşımız. Ama onun oraya nasıl geldiğini bilmediği için, ona gereken önemi gösteremiyor.

Yani anlamak için yaşamak lazım, arkadaşlar. Onu demek istedim.

Sendika önderleri İşçi Sınıfımızın mücadelesini, çektiği acıları nasıl anlayabilir?

O bakımdan, İşçi Sınıfımızın, biraz ileride de söyleyeceğim, gerçek kurtuluşu örgütlenmekten geçer. Çünkü tek işçi, tek bir ağaç gibidir. Bir etkinliği olmaz. Ama bir orman olursa, onu hiçbir fırtına, hiçbir güç, hiçbir heyelan yok edemez, yıkamaz.

Gücümüz örgütümüzde, örgütlenmemizde, arkadaşlar. Patronlar, Parababaları bir avuç azınlık. Biz milyonlarcayız. Şu anda Parababalarının istatistiklerine göre biz, on bir milyon, bizzat sanayide çalışan işçiyiz. Bir bu kadar da köyde, toprağında, tarlada çalışan işçimiz var. Yirmi iki milyon ediyor şu anda çalışan insanlarımızın sayısı. Bu on bir milyonun da yarısı kaçak, arkadaşlar. Kayıt dışı işlerde çalışmakta ne yazık ki. Kayıt dışı dedik mi tabii, ne sigorta var, ne sendika var, ne hak arama imkânı var, arkadaşlar.

Yani SSK, şu anda bile, otuz beş milyon insana hizmet vermekte arkadaşlar. Demek ki; nüfusumuzun yarısı, en az yarısı ya işçi, ya işçi emekli ya da işçi ailesinden arkadaşlar. Eş ve çocuğu işçilerimizin. Bu kadar sayımız çok bizim.

Arkadaşlarımız, Parababaları dediler. Onların toplam sayısı iki bin beş yüz kişidir, diyelim. Hepsini o kadar, arkadaşlar. Düşününün bir! Onlar ne kadar az, biz ne kadar çoğuz. Bilinçlenip örgütlendiğimiz anda, bizim önümüzde hiçbir güç duramaz. Ama bunun için önce bilinçleneceğiz, sonra örgütleneceğiz. Sarı sendikalarda örgütlenmek bir işe yaramaz. Derde çare değil, arkadaşlar. Çünkü o sendika patronları, dediğimiz gibi, milyarlarca lira maaş almakta, işverenlerle hep içli dışlı, anlaşık durumda. Onlar sizin hakkınızı aramaz. Onlar, sizin sendikal mücadelenizin önüne, sizleri kandırarak, set çekmek ister, arkadaşlar.

Bir sendika önderinin gerçekten de işçinin hakkını arayabilmesi için, önce ortalama işçi ücreti alması gerekir. Yani sizin hayatınızı yaşaması gerekir. Sizin gibi yaşaması gerekir, aynı şartları paylaşması gerekir.

Türkiye’de böyle bir sendika önderi var mı, arkadaşlar?

Var.

İşçiler: Var. Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı.

Nurullah Ankut Yoldaş: Var, arkadaşlar.

(Uzun Alkışlar...)

Geçen sordum, yedi yüz?..

Ali Başkan: Altı yüz altmıştı. Yılbaşından itibaren yedi yüz seksen yaptık.

Nurullah Ankut Yoldaş: Yedi yüz seksen.

Başka herhangi bir yan ödeme, vesaire, şu-bu geliri yok, arkadaşlar. Tümü bu!

Yani, ortalama işçi ücretinin Türkiye şartlarında, birazcık üstünde, ama Ambar İşçilerinin ortalama ücreti ne kadar Başkan?

Ali Başkan: Dokuz yüz elli.

Nurullah Ankut Yoldaş: Dokuz yüz elli, bak... Topkapı Nakliyeciler Sitesi'ndeki işçilerin ortalama ücreti, arkadaşlar. Onlardan daha düşük alıyor...

Şimdi bu insan sizinle aynı şartları yaşadığı için, paylaştığı için, elbette sizin dertlerinizi, acılarınızı anlar... Yüreğine batar ve sizin kurtuluşunuz için ne gerekirse yapar, arkadaşlar. İşte Nakliyat-İş'in Tüzüğü'nde bu emredilir. Partimizin Tüzüğü'nde de aynı şeyi emreder arkadaşlar. Kurtuluş Partisi Tüzüğü'nde de: **Tüm Devlet ve Parti yöneticileri, ortalama geçim endeksine denk bir ücret alacaklardır**, der. Yani, Partililik, milletvekilliği, bir insana, bugün olduğu gibi bir avantaj sağlamayacak.

Bu yüzden bunları anlattım, arkadaşlar.

Kurtuluş Partisi diğer siyasetlerden neden farklı?

Şimdi, biz diğer siyasetlerden farklıyız, dedi arkadaşlar. Evet, farklıyız! Farkımız, Türkiye'nin Eneski Siyasi, İdeoloji Partisi olmamızdan kaynaklanıyor. 10 Eylül 1920 kuruluş tarihimiz, arkadaşlar.

Ve bir diğerk özelliğimiz: O günden bugüne ne demişsek, hep arkasındayız söylediklerimizin. Yani bizim teorik hazinemiz, yazboz tahtası değıl! Hep doğruları dile getirmişiz. O bakımdan Türkiye'nin tüm problemlerini, şu anda en önemli siyasi problemi olan Kürt meselesi dahil, 1933'te teorik planda çözümlenmişiz, arkadaşlar. Usta'mız çözümlenmiş. Elazığ Zindanı'nda!

Bir diğerk özelliğimiz: Biz devrimciliğın, kelle koltukta yaşamak olduğunu biliyoruz. Bu kavgada her an, ölmek de var, öldürmek de. Ciddi bir kavga bu... Yerli-yabancı Parababalarına karşı, halkın kurtuluş kavgası bu... O bakımdan, her şeyi göze alarak bu kavganın içine girdik.

Ve Kıvılcımlı Ustamız der ki: En büyük ahlâki erdem, işkencede direnmektir, arkadaşlar. İşkencede ölüm de mümkün. Ölüür. Ama direneceksin. Yoldaşlarını ele verdiğin anda, hain durumuna düşersin. O bakımdan direnmek zorundasın devrimci kalabilmek için, onurunu koruyabilmek için. Ve tek bizim hareketimiz, 12 Mart, 12 Eylül faşist saldırılarında, onların işkencehanelerinden yüzde seksen oranında direnerek çıkmıştır, arkadaşlar. Yani arkadaşlarımızın yüzde sekseni direnmiştir. Yüzde yirmisi ise çözülmüştür. Başka bir hareket yok böyle. Başka hareketlerin önderleri onlarca sayfa ifade vermişlerdir. Ama bizim önderlerimiz tek satır ifade vermemişlerdir, arkadaşlar. Farkımız bu. Bazı arkadaşlarımızın haya torbaları yırtılmıştır işkencede, faşist cellatlar tarafından. Burada arkadaşımız. Bazı arkadaşlarımızı öldü diye bırakıp gitmiştir işkenceciler. Bazı arkadaşlarımızın "ifade vermeyi reddediyorum" demesini, örgüt üyeliğine kanıt olarak göstermiştir, arkadaşlar. Yani böyle bir hareketiz biz. Bir diğerk farkımız da bu.

Bir diğerk farkımız arkadaşlar: Biz, her sol grupta, pınar suyu kadar temiz, genç insanların olduğunu biliyoruz. Diyoruz ki: Biz, tek başımıza Proletarya Partisi olduğumuz iddiasında değıliz. Onlarla birleşeceğız, gerçek Proletarya Partisini o zaman

kuracağız. Yani, onlarla birliği de her an gündemimizde tutuyoruz, arkadaşlar.

Diğer farklarımızı söyledi arkadaşlar. Bizde yalan, hile, kandırmaca asla olmaz. İşkencehanelerin ve mahkemelerin dışında, hiç kimseye karşı yalan söylenmez. Hep doğrular söylenir. Hata yaptıysak, hata yaptığımız kabul edilir. Açıkça söylenir.

Ve bizde, en kıdemsiz, en yeni arkadaş bile her türlü eleştiri ve önerisini, ben dahil parti yöneticisi arkadaşlara iletebilir. Her yerde iletebilir. Yani biz kendimize güveniyoruz ve kollektif mücadeleye, akla inanıyoruz. Herkesin bu mücadeleye yardımında bulanacağına inanıyoruz. O bakımdan eleştiri, hareketimizde serbesttir. Herkese karşı, arkadaşlar. Hep şunu söylüyoruz: Hiçbir arkadaşımız, aklına yatmayan hiçbir şeyi körü körüne kabul etmek zorunda değil. Aklına yatmayan her şeyi eleştirmek, kendi düşüncesini tartıştırmak hakkına sahiptir. Bütün öneriler değerlendirilir ve tartışmalar bir sonuca bağlanır. Böylece karara varılınca, o karar herkes için kanun hükmündedir. Yani böylesine demokrat bir hareketiz, arkadaşlar.

Bize, Ankara Beytepe’de, sol gruplardan bir arkadaş; “Sizin bir elinizde Kur’an, bir elinizde Kuvayimilliyeye” demiş. Eleştirmiş bizi.

Şimdi bir diğer farkımız da bu. Türkiye’nin her meselesini en iyi biz biliriz, diyoruz.

Neden?

Çünkü İşçi Sınıfı Bilimine gerçekten biz sahibiz. İslamiyeti de en iyi, büyük din âlimi geçinenlerden, ilahiyatçılardan daha iyi biz biliriz. Ve Kur’an’a baktığımız zaman, Hz. Muhammed’in de sosyalist toplum düzenine inandığını görüyoruz, arkadaşlar.

Hz. Muhammed de Sosyalist Toplum savunucusuydu

Şimdi, bu nasıl olur?, diyecekler bazı arkadaşlarımız.

Şimdi bir Ayet okuyacağım, arkadaşlar. Kur'an'ın ikinci suresi, Bakara Suresi, biliyorsunuz ve en uzun suresi Kur'an'ın. Bu surede, tam on üç kez, malınızı, mülkünüzü infak edin, der Hz. Muhammed.

İnfak nedir, arkadaşlar?

İnsanın, malını, mülkünü ihtiyacı olanlara dağıtmasıdır. Yani mal-mülk paylaşması infak. Arapça. Arap arkadaşlarımız bilirler.

Şimdi Hz. Muhammed'e soruyorlar. Diyorlar ki, neyi infak edelim? Müminler soruyor.

Aynen verdiği cevap, arkadaşlar. Lütfen dikkatinizi rica edeyim:

“Ve sana neyi infak edeceklerini soruyorlar. De ki: Helal kazancınızın, size ve bakmakla yükümlü olduğlarınıza yeterli olanından artanını verin.”

Tam anladık mı arkadaşlar?

Helal kazancınızın, size ve bakmakla yükümlü olduğlarınıza yeteninden fazlası. Sadece onunla yetinin. Yetecek kadarını alı koyun, gerisini dağıtın, diyor.

“De ki: İşte Allah ayetleri size böyle açıklar ki, derin derin düşünebilirsiniz.”

Bu, 219'uncu Ayeti Bakara Suresinin. Aynı sayfada 215'inci Ayette de yine şöyle denir:

“Sana neyi infak edip vereceklerini soruyorlar. De ki: İnfak ettiğiniz mal ve nimet, ana baba, yakınlar, yetimler, yoksul ve çaresizlerle, yolda kalan için olmalıdır. Hayır olarak yaptığınızı Allah, en iyi biçimde bilmektedir.”

Şimdi, sadece bu surede on bir kez bunu tekrarlar, bu emri tekrarlar Hz. Muhammed, arkadaşlar. Başka sureleri bırakalım, tek bir surede...

Şimdi, İslamiyetin özünü kavramayanlar der ki, ne tekrar edip duruyor aynı şeyi... Bir kere, iki kere... on bir kez aynı şey söylenmez ki... Ama Hz. Muhammed, insanların kafasına sanki çelik bir kalemle yazmak istiyor bunu. Sadece geçimimize yetecek olanı alıkoyun. Mal küplemeyin, Firavun gibi, Nemrut gibi hazineler biriktirmeyin. Bu Müslümanlık değildir, diyor. Ve kendisi de öyle yaşıyor, dikkat ederseniz: Hasır üstünde yatıp kalkıyor. Yastığı, hurma liflerinden... Arpa ekmeği yiyor. Öldüğü zaman da zırhı bir Yahudi bezirgânda rehin... Doksan kilo arpa karşılığında, arkadaşlar. Dört Halife de böyle yaşıyor...

Şimdi bu sosyalizm değil mi, arkadaşlar? Bu eşitlikçi toplum değil mi? Bundan daha güzel eşitlikçilik olur mu?

Olmaz!..

Tesettürle, yani örtünmeyle ilgili sadece üç ayet var, bütün Kur'an'da... Tayyipgiller ona sarılıyorlar, türban mücadelesi yapıyorlar, ama bunları hiç görmüyorlar, arkadaşlar. İşlerine gelmez çünkü. Ama o, şekille ilgili bir şey. O, o zamanki Arap töresi. Oradan kaynaklanıyor. Ama bu, Hz. Muhammed'in savunduğu dininin özü, tümü... Kurmak istediği toplumu, böyle sine adil temeller üzerine oturtmak istiyor Hz. Muhammed.

Bunu ilahiyatçılar söylemez arkadaşlar, hocalar, din adamları söylemez bunu. Ama biz bunları okuyunca bakıyoruz ki, Hz. Muhammed de sosyalizmi savunuyor.

Onun savunduğu İlkel Sosyalizm. Yani Arap toplumunun o zaman içinden çıkmış olduğu, geçmiş olan sosyalizm. E, biz bunu bugün modern temeller üzerinde kuracağız, arkadaşlar. Farkımız bu. Aynı eşitlikçi, aynı adil toplum.

İşte biz bunu görüp söyleyince, dışımızdaki solcu arkadaşlar bizi anlamıyorlar. Böyle suçluyorlar bizi.

Evet, bir farkımız da bu, arkadaşlar.

Kuvayimilliyeciliğe bakışımız

Küba Devrimi'ni hepimiz biliyoruz. Nasıl onurluca direndiğini bu önderlerin...

Fidel'in, en bilinen sloganı ne arkadaşlar?

“Patria o muerto. Ya Vatan Ya Ölüm!”

Bu sloganla devrimi yaptı.

E, şimdi, Birinci Kuvayimilliyecilik'te emperyalistler vatanımızı işgal etmişler. Bizi sömürge yapmışlar. Ona karşı bir Kurtuluş Savaşı verilmiş dört yıl. Ve o zaman ülkemiz kurtulmuş, bağımsızlığımız sağlanmış. Sonra yeniden, Parababaları, 1945 sonrası, emperyalizmin kollarına atmışlar ülkemizi.

E, şimdi bunu bilmeyecek miyiz, öğrenmeyecek miyiz, savunmayacak mıyız biz?

Savunmalıyız, arkadaşlar.

Aynı emperyalistler, işte Irak'ta kardeşlerimizin kanını dökyüyorlar. Irak'ı işgal altında tutmuşlar. Ve başka ülkelere de saldırma planları var. Aynı emperyalistler... Şimdi bunlara karşı mücadele etmek, Tarihi bilmeyi de gerektirir. Ama ne yazık ki, arkadaşlarımız bunları anlamadıkları için, bizi de anlamıyorlar.

Sosyalizm, üretim araçlarının kolektif mülkiyetidir

Şimdi, sosyalistiz diyoruz biz. Solculuk, sosyalizm, tek kelimeyle, üretim araçlarının kamu mülkiyetinde olması demektir. Yani, fabrikaların, tarlaların, kamunun mülkiyetinde olması demektir. Kolektif mülkiyette olması demektir, arkadaşlar.

Yoksa, insanların elbette evi olacak, arabası olacak, özel eşyaları olacak, insanların özel bu tür malları olacak. Sadece üretim araçlarının kolektif mülkiyetidir sosyalizm.

E, İşçi Sınıfı zaten üretim araçlarına sahip değil.

Üretim araçlarının büyük çoğunluğu bugün kimin elinde arkadaşlar?

Bir avuç Parababasının.

Öyle değil mi?

Onların elinde. Yani, şu anda tüm toplumun elindeki üretim araçları mülkiyeti çok az. Büyük çoğunluğu Özel Mülkiyet gerçektir.

Çünkü dediğimiz gibi, İşçi Sınıfı, tüm üretim araçlarından yoksun. Ama sosyalist düzende biz, üretim araçlarının mülkiyetini tüm topluma yayacağız. Kamulaştıracamız. Yani mülkiyeti yok etmeyeceğiz. Tam tersine, bir avuç vurguncunun, sömürücünün gasp ettiği üretim araçlarının mülkiyetini, tüm toplumun malı haline getireceğiz. Farkımız bu, arkadaşlar.

Şimdi, bizim toplumumuzda tüm üretim araçları bir avuç Parababasının elinde olunca, aradaki gelir uçurumu da korkunç... Bakıyoruz işte; asgari ücret, 380 YTL. Yani 220 euro, arkadaşlar. Ama Parababalarının gelirlerine baktığımız zaman, her yıl milyarlarca lira gelir elde ediyorlar.

Bu bakımdan; halkın sağlığını, konutunu, eğitimini hiç düşünmüyorlar, arkadaşlar.

Türkiye’de mesela, toplam 103.700 hekim var. Ve 75 milyon ortalama nüfusumuz var şu anda. Böldüğümüz zaman, 723 kişiye bir hekim düşer, arkadaşlar. O bakımdan hastanelere gittiğimiz zaman muayene olamıyoruz, sağlık hizmeti alamıyoruz. Her yer tıkanmış vaziyette. Çünkü Parababaları bizi düşünmez. Onların özel doktorları var. Avrupa’da özel hastaneleri var,

Türkiye’de özel hastaneleri var... Bunlara bakarlar. Oralarda tedavi olurlar. Halkın sağlığı onların umurunda değil. İşte o bakımdan, benim de yaşadığım gibi, önlenabilir hastalıklardan, halkımızın çocukları, eşleri, kendisi, yok yere ölüp gider...

Şimdi, Küba’dan bir örnek verelim. Küba’da; iki yüz kişiye bir doktor düşer. Ve sağlık, bedava. Yani herhangi bir hastaneye varırsın sadece kimliğini gösterirsin, hiçbir ücret ödmeden muayene olup, tedavini yaptırırsın, arkadaşlar.

Eğitim yine aynı şekilde. Ve bununla kalmıyor Küba. Bugün Venezuela’da 25.000 doktoru var, arkadaşlar. Venezuela Halkına hizmet ediyor, bu 25.000 doktor. Venezuela’nın nüfusu 13 milyon. Yani aşağı yukarı 500 Venezüellalıya bir Kübalı doktor düşüyor. Yani, sadece Kübalı doktorların hizmeti bile, Venezuela Halkı için, bizim Türkiye’de sunulan sağlık hizmetinden daha iyi durumda. Daha iyi düzeyde, arkadaşlar.

Ve 10.000 öğretmen var Latin Amerika’da, Kübalı.

Bizde, eğitim de bir felaket, arkadaşlar. Bir avuç Parababa-sının çocukları kolejlerde okuyor, ama bizim çocuklarımız ne yazık ki ilköğretimi zar zor bitiriyor. Çünkü 60-70 kişilik sınıflarda okuyor. Beslenmesi yetersiz. Eğitim desteğinden yoksun. Eve geldiği zaman bir sürü sıkıntı yaşıyor. Ders çalışacak ortam bulamıyor.

Ve konut, arkadaşlar.

E şimdi, Türkiye’deki, bırakalım asgari ücreti, ortalama ücretle bile, normal bir konutta oturmak mümkün değil. Konut kirasına bile yetmez. Ama Küba’da böyle bir şey yok. Herkesin sağlık şartlarına uygun oturacak konutu var.

Ama bir diğer özelliği daha var, arkadaşlar.

Küba lideri Fidel Castro, 25 dolar maaş alıyor. Tabii dolar olarak değil. Küba parası olarak. Dolara çevirdiğiniz zaman 25

dolara denk düşüyor. “Bu kadar para bana yetiyor” diyor. E, ortalama halkın aldığı ücret de o kadar: İşte Küba’nın, diğer tüm Sosyalist Kamp ülkeleri çökerken, Sovyetler Birliği ve Avrupa’daki sosyalist ülkeler çökerken, bir onur anıtı gibi dimdik ayakta kalmasının sebebi bu.

Cesaret, Yiğitlik ve Eşitlikçilik... Gerçekten sosyalizme inanma... Halkı sevmeye... Halka kendini adama...

Ve Küba’da ortalama ömür 76 yıl. Bizde 69, arkadaşlar. Üstelik de Küba, bildiğimiz gibi, 45 yıldan bu yana, başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin ekonomik ablukası altında. Buna rağmen bu yaşam düzeyi tutturulmuş. Onurlu ve mutlu, arkadaşlar.

Günümüz Türkiye’si’nin gerçekleri

8 Nisan’ın, yani dünün Milliyet’i, arkadaşlar. Gördüğümüz fotoğraf, bildiğimiz gibi, çoğumuzun tanıdığı gibi, Cüneyd Zapsu’nun. Tayyip’in Başdanışmanı ve onu ABD’ye pazarlayan kişi. Tayyip’i daha İstanbul Belediye Başkanırken, ABD’nin Ankara Büyükelçisi Norton Abromowitz’le buluşturan, Boğaz’da kendi yalısında buluşturan ve işi bağlayan, geleceğin başbakanı olarak takdim edip ondan icazet alarak hazırlayan kişi, arkadaşlar, Cüneyd Zapsu. BİM’in de patronuydu. BİM mağazalarının. Yakında birine devretti. Hani şimdi, Ali Babacan da şirketini devretti... Kemal Unakıtan da oğluna devretti. Unakıtan oğluna, Ali Babacan, öğrendik ki kayınpederine devretmiş. Bu da herhalde benzer birine devretmiştir, ama bunun bilmiyorum ben şahsen, kime devrettiğini BİM’i, arkadaşlar.

Şimdi, ne diyor bakın. Yine bu da Türkiye Vergi Şampiyonu Aydın Doğan’ın Milliyet’i. Parababası yani. Ve Petrol Ofisi’nin lüpleyicisi, arkadaşlar, Aydın Doğan, biliyorsunuz:

“Erdoğan’ı kullanın.”

Bunu Cüneyd Zapsu diyor, arkadaşlar. Amerika’da görüşmeler yapıyor. Hani basında çıktı ya; Tayyip hakkında olumsuz düşünceler belirdi. İşte Hamas liderini davet etti... “Kurtlar Vadisi Irak” filmine, çocuklarını ve eşini gönderdi, Meclis Başkanını gönderdi diye, Tayyip hakkında olumsuz giden bir kampanya başladı Amerikan basınında. Onun üzerine paniğe kapılıyorlar ve Şaban Dişli’yle beraber (AKP Dışilişkiler Sorumlusu) Amerika’yı ziyaret ediyorlar. Orada da Pentagon’un akıl hocalarından Richard Perle ile görüşüyorlar. Bu da hani **“Karanlıklar Prensi”** diye ünlü biri; Bush’un ağababalarından, akıldanelerinden biri, Amerikan Başkanının. Onun başkanlığındaki bir heyetle görüşüyorlar arkadaşlar. Diyor ki:

“ABD’ye ihtiyacımız var.”

Cüneyd Zapsu diyor bunu.

“Siz de AKP’yle 6-7 yıl daha yaşamak zorundasınız. Bizim alternatifimiz yok. Başbakanı devirmeye çalışmaktansa, onu kullanın” dediği bu, arkadaşlar.

Yine 14’üncü sayfada, başka bir ifade daha kullanıyor Cüneyd Zapsu, diyor ki:

“Devirmeye çalışmak yerine, delikten aşağı süpürmek yerine, onu kullanın. Bakın bugünkü duruma. Alternatifimiz kim?”

Daha ayrıntılı da... Bu kadarı yeter, yoldaşlar.

Şimdi, bunu biz söylesek, hakaret sayar Tayyip, dava açar.

“Kullanmak” deyimini, fiili diyelim arkadaşlar, ne anlama gelir Türkçede?

Ne kullanır insan?

Sigara kullanır. Araba kullanır. Yağ kullanır. Deterjan kullanır. Uşak kullanır... Değil mi?..

Bunlar, kullanmak fiiliyle dile getirilir. Ve bir anlama daha gelir arkadaşlar.

Nedir?

Bir Dinleyici: Tayyip...

Nurullah Ankut Yoldaş: Efendim...

Dinleyici (devamla): Tayyip...

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet. Tayyip’i kullanmak da... Bir anlamı daha var.

Bir Başka Dinleyici: Faydalanmak.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet. Faydalanmak.

Dinleyici (devamla): Argo...

Nurullah Ankut Yoldaş: Argo değil. Cinsel açıdan istismar etmek. Metres kullanmak, arkadaşlar. Ali Püsküllüoğlu’nun Türkçe Sözlüğünü açarsanız arkadaşlar, Türkçe Sözlüğünü; “Aktif cinsel ilişkide bulunmak” der. Anlamlarından biri de bu.

Yani, bir başbakanın akıldanesi, diyor ki: “Erdoğan’ı kullanın. Deliğe süpürmek yerine.”

Şu lafa, şu ibareye, şu ortama bakın. Şu ahlâkî seviyeye bakın arkadaşlar...

Böyle bir insanın başbakan olduğu ülkede yaşamaktan, böyle insanlar tarafından yönetilmekten utanç duymuyor musunuz, yüzünüz kızarmıyor mu arkadaşlar?

Benim kızarıyor. Ben hicap duyuyorum. Halkım bu hallere nasıl düştü, diyorum arkadaşlar. Nasıl düşürüldü bu insanların eline?..

Ve bunlar yazılıp çiziliyor, kimse de rahatsız olmuyor...

Bize küçücükten öğrettiler ki: **İnsan, şerefi için yaşar.**

Onurumuza bizim, gık diyene, biz anında tepki gösteririz. Hayatımızı ortaya koyarak... Böyle yaşadık hep. Ve öyle de olmak gerekir. Şeref, onur, hayattan daha önemlidir bizim için. Küba lideri Fidel de öyle diyor. **“Onur yaşamdan önemlidir”** diyor.

Yoksa, koltuk sahibi olmak, trilyonlar sahibi olmak, neyi ifade eder? İnsan onurlu yaşamadıktan sonra ne anlamı var bunların?

Ne yazık ki, Tayyip örneği tek değil, arkadaşlar. Daha önce Ecevit’i başbakan, biliyorsunuz. Amerika Irak’a saldıracağında işte, kitle imha silahları için saldıracağım, Irak’ın bu silahlara sahip olduğunu biliyorum, diyordu.

Ecevit ne diyordu?

“Amerika için yeterli kanıt varsa, bizim için de var sayılır” diyordu.

Bu da böyle...

O paracı değildi. Hiç değilse... Harcayacak durumu da yoktu. Ama, onun hastalığı da koltuktu. O da aynı şekilde hizmet etti ABD’ye. Evet. Ondan önce Özal vardı. ABD’den geldi, arkadaşlar. Altın küpü Erbakan vardı. Demirel vardı. Menderes vardı...

Menderes bir de arkadaşlar, atayacağı bakanları bile, ABD Büyükelçisine soruyor. Diyor ki: Fatin Rüştü Zorlu’yu Dışişleri Bakanlığına düşünüyorum, atamayı düşünüyorum. ABD Dışişlerine bir sorun diyor, ABD Büyükelçisine, Ankara Büyükelçisine arkadaşlar. Oradan onay alarak bakan atıyor...

Yani, böyle insanlar tarafından yönetildi Türkiye 1950’den sonra. O yüzden bu hallere geldik.

“Emeğin Avrupası” aldatmacası-kandırmacası

Şimdi de aynı Parababaları, toptan, bizi AB’ye satmak istiyorlar; hem halkımızı, hem vatanımızı... Avrupa Birliği’ne.

Ne yazık ki diyorum, DİSK dahil, pek çok sendika önderi, Sivil Toplum Örgütü diyorlar onlara, Parababaları örgütü arkadaşlar ve Parababalarının partileri, bunu savunuyorlar şimdi: Avrupa Birliği’ne girmeyi.

DİSK’in gerekçesi ne, arkadaşlar?

Tanık olmuşunuzdur, size de anlatmışlardır bunu: **“Emeğin Avrupası”**. Öyle değil mi arkadaşlar?..

Biz Emeğin Avrupası’na gireceğiz, onu savunuyoruz, diyorlar.

Halbuki, öyle bir şey yok, arkadaşlar.

“Avrupa Birliği Anayasası” elimizdeki bu kitap. Yani en temel kanunları burada Avrupa Birliği’nin. Bakın burada ne diyor, Avrupa Birliği’nin ekonomik sistemi için:

“Birlik, tam istihdam ve ilerleme hedefine sahip ve rekabet gücü yüksek bir sosyal piyasa ekonomisi, dengeli ekonomik büyümeye dayanan sürdürülebilir şekilde Avrupa’nın kalkınması için çalışır.”

Yani buraya usturuplu şekilde yerleştiriliyor ki, ekonomik sistemi, piyasa ekonomisidir, diyor. Yani; Pazar Ekonomisi. Yani bunun bilimsel adı; kapitalizmdir, arkadaşlar.

E, şimdi anayasası bu!

Yani burada sosyalist ekonomi yok, diyor. Olmaz! Ekonomik sistemimiz kapitalizmdir, pazar ekonomisidir, diyor.

E şimdi nerede Emeğin Avrupası?.. Kandırmaca değil mi bu?..

Böyle bir şey yok... Kaldı ki, yine anayasasında bir madde var. Madde: 4. Alt başlıklar açmış:

“Kişilerin (...) ayırım gözetmeden” başlığı altında:

“Kişilerin, malların ve hizmetlerin ve sermayenin serbest dolaşımı ile yerleşme ve iş kurma özgürlüğü (...) Birlik tarafından anayasaya uygun olarak garanti edilir.”

Şimdi, kişilerin serbest dolaşımı, bizim Avrupa’daki işçilerimiz için yok. Kabul etmiyor. Ve bize sürdüğü, Türkiye’ye sürdüğü şartlar arasında da yine, konuyor. Diyor ki: Avrupa Birliği’ne girmiş olsan bile, senin için, hizmetlerin yani işçilerin serbest dolaşımına kısıtlama getiririm. Getirebilirim. Yani buradaki anayasayı bile, maddesini bile, senin için uygulamam, diyor.

O zaman, bunun neresi Emeğin Avrupası?..

Bal gibi, Parababalarının Avrupası, arkadaşlar.

Bu kandırmacaya gelmememiz, uyanık olmamız gerekir işçi arkadaşlar olarak. Avrupa Birliği’ni savunan sendikacıları da; eleştirmemiz, karşı çıkmamız gerekir.

Şimdi, o kadar hainler ki, satılmışlar ki bizim Parababaları, Türkiye’de orijinal bir tek marka üretememişler bugüne kadar.

Kendi orijinal malımız olan bir tek sanayi ürünümüz var mı bizim?

Hayır. Hepsi montaj! Hepsi Batılı firmaların, Türkiye’de monte edilmiş markalarının tipleri. Arçelik-Beko, aslında Toshiba... Biliyorsunuz, arkadaşlar. Diğerleri işte, Koç’un o kuş serisi arabaları, İtalyan Fiat’ın gerçekte. Yok orijinal markaları. Onu üretememiş. Batı’nın hizmetinde tamamen. Öyle olduğu için tümü, Türkiye Halkını yönetemeyeceğini biliyor. Toptan bir komisyon karşılığı Parababaları, Türkiye Halkını Avrupalı Parababalarına satıp geçmek istiyor.

Kaldı ki, Avrupalı Parababaları, Şu andaki sınırlarımızla Türkiye'yi almazlar. Açıkça söylüyorlar. Türkiye'de kırk altı çeşit azınlık keşfediyorlar, arkadaşlar. Yani Türkiye'yi, atomlarına kadar parçalamak istiyorlar. Ve en az üç parçaya bölmeden de Türkiye'yi almazlar.

Fırat'ın sularını bile, uluslararası bir komisyon eline bırakmayı teklif ediyorlar. Bu suların nasıl kullanılacağına bile, uluslararası bir komisyon karar vermeli, diyorlar.

Ege'deki haklarından vazgeçeceksin, Kıbrıs'ı Rumlara terk edeceksin, diyorlar.

Fener Rum Patrikhanesini, Ekümenik hale getireceksin, daha doğrusu, tanıyacaksın Ekümeniklik hakkını, diyorlar.

Yani bu Vatikan gibi, dünya çapında ayrı bir dinî merkez haline getirilmesi demektir, Patrikhane'nin.

Yani bunlar bile, Batılıların Türkiye hakkında Birinci Kuvayimilliyeye öncesinde besledikleri niyetlerin aynısını, bugün de beslediklerini, açık seçik ortaya koyuyor, arkadaşlar.

Kuvayimilliyeye yadigarı kamu malları bir bir Batılı Emperyalistlerin eline geçiyor

Türkiye'yi toptan satın almadan da önce, şirketlerle işe başlıyorlar. Şirketleri teker teker alıyorlar. Bizim Kuvayimilliyeye sonrası, Kuvayimilliyeye yadigarı, çoğu da Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist ülkelerin yardımıyla kurulmuş sanayi tesislerimizi, bir bir satın alıyorlar, arkadaşlar.

İşte TÜPRAŞ...

Yine, Petrol Ofisi... 1941'de kuruluyor, arkadaşlar. 1941'de kurulmuş. Satıldı. Önce Aydın Doğan aldı, şimdi bir kısmını kime devretti?

Avusturyalı bir Parababasına devretti. Yani Batılı Emperyaliste sattı Petrol Ofisi'ni. Yüzde 34 hissesini sattı.

Yine, Telefon gitti, arkadaşlar. Adına Telekom dediler, bizim eski, bildiğimiz PTT'nin Telefonu. Onu sattılar. Şimdi ahizeyi her kaldırdığımızda, emperyalistin cebine, kasasına, bizim paralarımız akıyor. Hem de birkaç yıllık kârı karşılığında. TÜPRAŞ'ı da aynı şekilde... Petrol Ofisini de aynı şekilde...

Tayyip övünüyor. Diyor ki, 2005 yılında 20 milyar dolarlık özelleştirme geliri elde ettik.

E peki, bu gelir nereye gidiyor, arkadaşlar?

Hepsi, borç faizlerinin ödenmesine gidiyor. Yoksa yatırıma gitmiyor. Yola, suya, okula, hastaneye gitmiyor. Borç faizlerine gidiyor hepsi.

Kamu çalışanlarına, işçilerimizin maaşlarına gitmiyor bu paralar. Biliyorsunuz geçen yılın başında memura, birinci yarıyıl için 40 milyon, ikinci yarıyıl için de 40 milyon olmak üzere 80 milyon zam yaptılar, halkın tepkisinden korkarak. IMF hemen karşı çıktı. Bu, bizim size emrettiğimiz istikrar programını bozar, dedi. Ve onun üzerine hemen vergiyle, yeni vergiler bindirerek, o verdiklerini geri aldılar. Hâlbuki tüm kamu çalışanlarına yani iki buçuk milyon memurumuza, 2 milyon 460 bin memurumuz var, verdikleri bu paranın yıllık tutarı, 2 milyar dolar, arkadaşlar. Bu kadarcık bir para... Türkiye, her yıl 10 milyar doların üzerinde borç faizi ödüyor emperyalistlere. Ama buna rağmen onu bile çok gördüler.

Diyor ki IMF: Yatırım yapma. İşçine para verme...

Asgari ücret çok, diyor, biliyorsunuz Anne Krueger: IMF Türkiye Masası Şefi. Asgari ücret 380 milyon. Çok görüyor. 220 Euro, Avrupa para birimi olarak. Oysa Avrupa'da 1000 Euro, asgari ücret, arkadaşlar. Bunun beş misli. Ortalama ücret 2000 Euro.

Buna rağmen, çok diyor! Bu haldeyseniz, buna tahammül edeceksiniz, diyor!

En büyük insan hakkı ihlali değil mi bu: İnsanı sefalete, yokluğa, açlığa, doktorsuzluğa mahkum etmek?..

Ama onların, tek dertleri var; dış ve iç borçların döndürülmesi, ödenmesi!. Verdikleri borçların faizlerini almak, yani hal-kımızı iliklerine kadar sömürmek...

Geçen yıl ekonomist Güngör Uras yazıyor, burada, elimdeki gazetede:

Türkiye'ye 46 milyar dolar Sıcak Para giriyor dışarıdan. Bunun 20 milyarı özelleştirmeyle gelmiş, 26 milyar doları bankalarda faize, yahut borsada, faize yatıyor, arkadaşlar. Avrupa'da doların faizi, yüzde 2-4 arasında. Yıllık faiz bu... Türkiye'de, bildiğimiz gibi, yüzde 15 civarında, yıllık faizler. YTL faizleri... Şimdi YTL'ye çevriliyor dolar, bankada faize yatıyor, yıl sonunda yüzde on beş oranında değer kazanıp, Batı'ya gidiyor, arkadaşlar. Dışarıya çıkıyor. Yani sömürülüyoruz açıkça.

Yani, şu anki ekonominin dönüyor gibi olması bu sayede, sıcak para sayesinde. Emperyalistlerin borç verdiği paranın, şu anda piyasada dönmesi sayesinde. Onlar, o parayı bir anda çektiler mi, bizim ekonomi bir anda iflas eder. Parababalarının ekonomisi tümüyle yabancı emperyalistlerin elinde. Yerli, sağlıklı, kendisine güvenen bir ekonomimiz yok. Yani ekonomiyi böylesine satmışlar, emperyalistlerin eline teslim etmişler.

Tayyipgiller'in mahareti: "Vatanı pazarlamak"

Şimdi sıra vatana gelmiş, onunla uğraşıyorlar. Ve Tayyip bununla övünüyor. **"Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim"** diyor. Ülke, vatan demek. Yani vatanı pazarlamakla mükellefim, diyor adam. Ne denebilir bu adama?..

Ve tabî, bütün bu sömürünün, sefaletin sonunda, köylümüz çökmüş durumda. Altı yedi yıldan bu yana, ne ekse zarar ediyor köylü. İflasta...

İşçi Sınıfımız yine, Güngör Uras'ın bir araştırmasına göre, 2001'de 100 lira alıyorsa bugün aradan 5 yıl geçmiş, aldığı ücret 97'ye düşmüş. Yani 5 yıl sonunda, gelirinde hiçbir artış olmadığı gibi, üç birim de kaybı var, arkadaşlar. Yani hiçbir umut ışığı yok bu düzende, bu sistemde İşçi Sınıfımız için. Köylülüğümüz için de... Ve her geçen gün de daha kötüye gidiyor.

Şimdi arkadaşlar, tabî bu yoğun sömürünün İşçi Sınıfımızın sırtından yapılabilmesi için, örgütsüz olması gerekir İşçi Sınıfımızın. Dağınık olacak ki, Parababaları gönölünce sömürebilsinler. İşte taşeronlaştırma dediğimiz alçaklık, o yüzden gündeme geldi. Ve gün be gün de artmakta.

Yine Güngör Uras, çok açık bir şekilde -ufak, çok ufak bir paragraf aktaracağım- bunu dile getiriyor.

“Bir sanayici dostumla konuştum” diyor arkadaşlar, Güngör Uras. 30 Mart tarihli Milliyet'te.

“Asgari ücretle işçi çalıştırarak (yani asgari ücretle bile, işçiyi çalıştırdığı zaman) ihracat yapma şansımızı kaybedince çare olarak, işçilerin bir bölümünü çıkardık. Taşeron tuttuk. Hammaddeyi ona veriyoruz. O birilerini tutarak iş yaptırıyor. Biz işçiyi bordrolu çalıştırıyoruz. (Yani biz kendimiz çalıştırsak bordrolu çalıştırmak zorunda kalıyoruz, diyor. – Nurullah Ankut), işe getirip götürüyoruz, yediriyoruz, içiriyoruz. Taşeronun ne yaptığını bilemiyoruz.”

Aslında biliyor değil mi? Taşeronun ne yaptığı bilinmez mi, arkadaşlar. Besbelli duruyor ne yaptığı.

Bir Dinleyici: Onun işine gelmiyor Hocam.

Nurullah Ankut: Tabî... Gelmiyor. Evet. Tabî...

Sonra şöyle devam ediyor:

“Herhalde çalıştırdığı işçiler sigortasız, kayıtsızdır. Ama ne yapabiliriz ki?”

Bak, kendi açısından öyle düşünüyor. Demek ki taşeronlaştırma, sendikasıztlaştırma rastlantısal, tesadüfî eski deyimle, bir olay değil, arkadaşlar. İşte buradan kaynaklanıyor. IMF öyle emrediyor bizim yerli Parababalarına, bizimkiler de onu uyguluyor. Yani İşçi Sınıfını, kanundışı, en vahşi şekilde sömür, diyor. Yeter ki sana verdiğim borçların faizlerini bana öde. Yani, Avrupalı Emperyalist halkı düşünmez... Bizi düşünmez... Tersine, o sömürsünü düşünür.

Dikkat edelim, Fransa’da birkaç ay önce, eski sömürge halklardan toplanan insanlar isyan etti, arkadaşlar. Çünkü Sosyalist Kamp yıkıldıktan sonra, orada da sömürü azgınlaştı. Ve o halklara yönelik sömürü gittikçe katlandı. Ona isyan ettiler.

Yine, şu anda devam eden Fransa’da bir isyan daha var. Gençlerin isyanı var, arkadaşlar: **İlk İş Yasası İsyanı**.

Fransız Parababaları diyor ki, 26 yaşın altına kadar, işe giren işçileri ben, hiçbir gerekçe göstermeden işten atabilirim. Bu da kabul edildi. Ve halk buna isyan ediyor. Orada da sömürü gittikçe azgınlaşıyor. Almanya’da, azgınlaşan sömürü üzerine, Sosyal Demokrat Schröder, iktidarını kaybetti.

Demek ki, Sosyalist Kamp yıkıldıktan sonra, emperyalistler kendi halkına bile aşırı zulmetmeye başladı. Bizim halkı hiç düşünmezler. O bakımdan, Avrupa’dan medet ummak, gaflettir, arkadaşlar. Onu-Avrupa Birliği’ni savunmak, gafletten de öte, ihanettir.

Şimdi burada bulunan işçi kardeşlerimiz var. **Pirelli Ekolas İşçileri**. Neden işten atıldılar, arkadaşlar?

Sendikalaştıkları için. Yani bir İtalyan şirketi, dünya çapında bir İtalyan şirketi, Türkiye’de İşçi Sınıfının sendikalaşmasına razı olamadı.

Niye?

Yoğun biçimde sömürü yapabilmek için.

Coca-Cola İşçileri... Neden işten atıldılar, arkadaşlar?

Sendikalaştıkları için. Ücretleri birkaç yıl içinde, üçte bire düştü. Ve sendikalaştıkları için, hak arama yoluna girdikleri anda, işten atıldılar. Ve, Teksas’taki Coca-Cola patronuyla, Tayyip, el ele verdi, işçilerin direnişini kırmak için ne gerekiyorsa ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Bir Coca-Cola İşçisi: Başkan, orada köle düzeni var diye taahhüt ettiler.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet.

Coca-Cola İşçisi (devamla): Köle düzeni var. Türkiye’de köle var.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet...

Coca-Cola İşçisi (devamla): Türkiye’de köle var. Bizde ucuz işgücü var.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet...

Coca-Cola İşçisi (devamla): ABD...

Nurullah Ankut Yoldaş: Tabî...

Coca-Cola İşçisi (devamla): Köle var. Genç nüfus var...

Nurullah Ankut Yoldaş: Köle olmuş... Tabî...

Yani, işçi kardeşlerimiz bunu yaşayarak biliyorlar. Yani kanlarında, canlarında, ruhlarında hissediyorlar bu sömürünün acısını. O bakımdan, bizim anlattıklarımız onlara yeni bir şey değil.

Sömürüden kurtuluş yolu

Çözüm: Örgütlenmekten geçer, arkadaşlar. Bizi kendimizden başka kurtaracak kimse yok. Ancak örgütlü gücümüzle kurtuluruz biz. Bu hainleri, bu satılmışları örgütlü gücümüzle dize getiririz, aşağı edebiliriz ve tüm sömürülen ve ezilen halk kesimleriyle el ele vererek kurtuluruz. Yenebiliriz onları. Başka yolu yok bunun.

Önce sendikalarımızda örgütleneceğiz. Hangi sendikada olursa olsun. Ama dediğimiz bilinçle sendikamızı seçeceğiz ve sendikamıza girdikten sonra da hesap sormaktan asla geri durmayacağız. Sonucu ne olursa olsun... Önce, sendika başkanı dahil, yöneticilerin ücretlerini soracağız. Eğer milyarlarca ücret alıyorsa bunun hesabını soracağız. Sen niye bu parayı alıyorsun? Benim ortalama ücretim bu. Senin de böyle alman lazım, diye. Bunu söyleyeceğiz, arkadaşlar. Bunun mücadelesini yapacağız. Yoksa o sendikadan bize fayda gelmez. Hiç umutlanmayalım. Bilinçli, atak, uyanık, cesur, mücadelecî olacağız. Önce, sendikamızı, gerçek işçi sendikası haline getireceğiz ve onun yönetimine en güvendiğimiz, en fedakâr, en cesur işçi kardeşlerimizi getireceğiz. Patronların uşağı, aristokrat, sarı, aşağılık ağaları getirmeyeceğiz. Aşağı edeceğiz onları. En önemli kriteri de, işkolumzdaki ortalama ücreti almayı onlara öğreteceğiz. Onun mücadelesini yapacağız.

Her türlü ayrıcalığı kaldıracamız sendikalardan. Ancak o zaman, sendika yönetimine gelmek, bir ayrıcalık, bir vurgun yeri, avanta yeri olmaktan çıkar. Tersine, bir fedakârlık yeri, çalışma yeri haline gelir. Onun mücadelesini yapacağız.

Sonra, siyasi partilerimizde aynı kriteri arayacağız, arkadaşlar. Bilinçlice, kararlıca seçim yapacağız. Bu da uzun bir zaman alacak tabî. Özellikle siyasi mücadele... Çünkü ne yazık ki dağınımız şu anda, sol partiler olarak. Biz kendimizi, tek başımıza proletaryanın mücadelesini götürecek bir parti olarak görmüyo-

ruz. Buna gücümüz yetmez. Bunu biliyoruz. Gerçekçiyiz. Ancak Türkiye sol güçlerini tek çatı altında birleştirebilirsek bunu yapabiliriz. Onun mücadelesini de yapıyoruz, arkadaşlar. Ama bu uzun bir süreç olacak.

Ne yazık ki, önümüzdeki 1 Mayıs'a, İşçi Sınıfımız ve halkımız böylesine acı içinde, böylesine kara günler içinde gidiyor. Yani kısa sürede bir umut, bir beklenti içinde değiliz. Ama uzun sürede mutlaka biz kazanacağız.

Neden kısa sürede beklenti içinde değiliz?

Çünkü sendikal ortamın durumu malûm, arkadaşlar. Yani Kıvılcımlı da diyor ya 1960'larda; Türkiye'de bir sendikalar faciası var. İşverenler, sendika patronlarını, kendileri kadar aziz ve kıymetli biliyorlar, kolluyorlar, diyor. İşçi Sınıfını kendilerine satsın, onların uyanışını engellesin, diye, arkadaşlar.

Önce onları yeneceğiz. Sonra da Parababalarını ve onların emrindeki siyasi iktidarları yeneceğiz. Bu, uzun bir süreç olacak, ama sonunda mutlaka kazanan biz olacağız. Bundan hiç kuşquamız yok!

Küba Devrimi'nin ilham kaynağı olan Jose Marti de: siyasî, tarihî meselelerin çözümü uzun süreçler alır, diyor.

Bu, uzun bir süreç olacak, arkadaşlar. Ama sonunda kazanan mutlaka biz olacağız!

Sabırlıca, kararlıca, umutluca mücadelemizi sürdüreceğiz. Bundan hiçbir an geri durmayacağız.

Biz kararsızlığa düşersek, kazanamayız. Hiç umudumuzu yitirmeyeceğiz. Sonunda hep halklar kazanır.

Latin Amerika'dan esen sol rüzgârlar elbet ülkemizde de esecek...

İşte Latin Amerika'da başladı uyanış, arkadaşlar.

İşte **Venezüella** Halkı meydan okuyor, **Chavez** önderliğinde. Yıllık 40 milyar dolar petrol geliri var ülkesinin. Ve eskiden hep zarar ediyordu ülkesi. Buna rağmen, bunca petrole rağmen borç içindeydi. Ve Amerika'nın petrol kaynağıydı Venezüella eskiden. Yine, güzellik kraliçelerinin çıktığı, sıradan bir yarıömürge ülkeydi. Ama bugün onurlu bir ülke durumuna geldi. Bir Devrim oluyor orada arkadaşlar. Ve o 40 milyar doları, halkın emrine sundu Chavez. Halk onun için şimdi el ele verdi, kenetlendi Chavez'le. Amerika, defalarca denemesine rağmen, bir faşist darbe gerçekleştiremedi. Çünkü halkla kaynaştı Önder.

Arkasından **Bolivya**'da, yine antiemperyalist, yurtsever bir lider, **Evo Morales** iktidara geldi.

Ve bugün, şu anda arkadaşlar, **Peru**'da seçim var. Yine bir antiamerikan lider önde gidiyor. Sanırım kazanacak. Şu anda Peru'da seçim yapılıyor.

Yani, Latin Amerika'da devrim rüzgârı, tüm kıtayı sarmak üzere. Ve Latin Amerika halkları, kurtuluşun şafağındalar, arkadaşlar.

O rüzgârlar bize de gelecek. Bizde de çok kolay esebilirdi. Ama dağınıklığımız yüzünden, bizim sübjektif durumumuz yüzünden biz geciktik. Ve geri durumdayız. Ne yazık ki küçükburjuva sol devrimci arkadaşlarımız, bize düşmanlık güdüyorlar. Bizi anlamıyorlar. Komplekse giriyorlar bizim karşımızda.

Niye?

Türkiye'nin her meselesini biz çözmüşüz. Yazboz tahtası değil bizim teorik zeminimiz. Dediğim gibi, 1921'den bu yana ne demişsek doğru çıkmış. Ve Türkiye'nin her meselesine

doğru çözüm getirmişiz. Bunu hazmedemiyorlar. Bize karşı, CHP'ye varıncaya kadar birleşiyorlar. Dev-Sol'dan EMEP'e, DEHAP'tan... Hepsi... CHP, DSP... Hepsi bize karşı birlik oluyor, arkadaşlar. Ve örgütlediğimiz 6000 İzelman İşçisini, kanundışı yollarla, mahkemeleri satın alarak sarı sendikaya götürdüler, arkadaşlar.

Bir İşçi: Hocam, yanlış olduğunu biliyorlardı...

Nurullah Ankut Yoldaş: Biliyorlar. Evet. Kazanmamızı, gelişmemizi asla istemiyorlar. Ama, onlara da öğreteceğiz devrimciliği. Biz sabırlıyız... Kararlıyız... Haklılığımızı biliyoruz, arkadaşlar. Doğru yolu da biliyoruz...

Bize yanlışımızı gösterin ideolojik olarak diyoruz, gösteremiyorlar.

Bir İşçi (devamla): Bilmiyorlar ki, ne gösterecekler...

Nurullah Ankut Yoldaş: Bilmiyorlar.

İşçi (devamla): Ne gösterecekler ki...

Nurullah Ankut Yoldaş: Ne Türkiye'nin devrimci meselelerini biliyorlar, ne Türkiye'yi anlayabiliyorlar, ne dünyayı anlayabiliyorlar, arkadaşlar. Ama onları da yola getireceğiz.

Bir Dinleyici: Chavez'e de karşı çıkıyorlardı başta Hocam...

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet... Chavez'e de karşı çıkıyorlar, hatta Küba'ya da karşı çıkıyorlar!

Dinleyici (devamla): Evet...

Nurullah Ankut Yoldaş: Hâlâ karşı çıkıyorlar, arkadaşlar. Bugün de karşı çıkıyorlar...

Bir Dinleyici: AB'ye de karşı çıkmıyorlar...

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet arkadaşlar... Umudumuzu asla yitirmeden, kararlıca, yiğitçe mücadelemize devam edeceğiz, kazanan sonunda mutlaka biz olacağız.

Zamanımızı çoktan doldurduk...

(Uzun alkışlar...)

Bu kadar uzun süre dikkatlice dinlediğiniz için hepinizi saygı ve sevgiyle selamlarım, yüreğimin en sıcak devrimci duygularını iletirim arkadaşlar. Sağolun...

(Ayakta uzun alkışlar. Sloganlar... Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi... Zılgıtlar... Kahrolsun ABD, AB Emperyalizmi... İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

**DİSK Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı
Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş'ın
Konuşması**

**Dünyada ve Türkiye’de
Parababalarının saldırıları artıyor...
İşçi Sınıfının kurtuluşu kendi ellerinde, sosyalizmde**

Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı, Halkın Kurtuluş Partisi’nin Yöneticileri, Halkın Kurtuluş Partililer, Grevlerden, Direnişlerden, Örgütlenmelerden, değişik işkollarından gelen, sevgili İşçi Arkadaşlarım, Kardeşlerim, hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum, hepiniz hoş geldiniz,

(Alkışlar...)

Bugün burada, 2006 1 Mayıs’ına doğru Türkiye İşçi Sınıfının genel durumu nedir? İşçi Sınıfı nereden nereye getirildi? Ve bizim görevlerimizle ilgili böylesi önemli bir etkinliği düzenleyen Halkın Kurtuluş Partisi Kartal İlçe Örgütü’nü kutluyorum. Çünkü böylesi bir etkinlik, 2006 1 Mayıs’ına doğru önem arz etmektedir. Böyle bir sorumluluğu duymuşlar arkadaşlarımız, ben emeği geçen herkesi tebrik ediyorum.

1 Mayıs, toplantının açılışında, Kartal İlçe Örgütü Başkanı Arkadaşımız Nihat Usta’nın da belirttiği gibi, Türkiye ve Dünya İşçi Sınıfı açısından önemli bir mücadele günü elbette. 1886 yılından bugüne 120 yıl geçmiş. 1891’den itibaren, İkin-

ci Enternasyonal'in, Uluslararası İşçi Birliği'nin kararıyla, İşçi Bayramı olarak kutlanmaya başlanıyor. Ama tarih olarak baktığımızda, tam 120 yıl öncesi doğmuş 1 Mayıs'lar.

1 Mayıs'lar, İşçi Sınıfının, patronların baskısına, sömürsüne, işçilerin aşağılanmasına, onursuzlaştırılmasına, kişiliksizleştirilmesine karşı bir başkaldırıdır. Bir mücadele günüdür. 1 Mayıs'ta 1886'da, dört yiğit işçi önderini İşçi Sınıfı şehit vermiştir. Kaybetmiştir.

Böylesine önemli bir mücadele, dediğim gibi daha sonra, 1891'de; **İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele, Dayanışma Günü** olarak kabul edilmiştir ve dünyanın her ülkesinde 1 Mayıs böyle kutlanıyor.

1 Mayıs'lar İran'da da kutlanıyor, Suriye'de de kutlanıyor, Filistin'de de kutlanıyor, Rusya'da da kutlanıyor, Ukrayna'da diğer tüm dünya ülkelerinde kutlanıyor. Buralarda 1 Mayıs'lar bir mücadele günü olarak kutlanıyor.

Fidel'in Kübası'nda da 1 Mayıs; Bayram olarak kutlanıyor. O gün, Havana sokaklarında milyonu aşkın Kübalı işçi ve Küba Halkı, 1 Mayıs'ı bir bayram coşkusuyla kutluyor. Böylesine önemli bir gün, dediğim gibi tüm dünya ülkelerinde kutlanıyor.

Ama 1886'da niye 1 Mayıs ortaya çıkmış?

1 Mayıs 1886'da Chicago'da, kapitalizme geçen tüm yerlerde olduğu gibi, İşçi Sınıfı çok yoğun bir sömürü ve baskı altında. 14 saatten 18 saate kadar, 24 saate kadar çalışma süreleri var. Gece gündüz çalıştırılıyorlar. Köleliğe bir başkaldırı var.

Daha sonra dünyadaki sürece baktığımızda çok kısaca, dünya ölçeğinde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin başarı kazandığı bir süreci yaşamış insanlık. Özellikle İkinci Büyük Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, dünyanın üçte biri sosyalizme geçmiş. Sovyetler Birliği'nin de desteğiyle diğer tüm, özellikle Afrika ülkelerinde, ulusal ve toplumsal kurtuluş

mücadeleleri yoğun bir şekilde başarı kazanmaya başlamış. Vietnam Halkı, ABD Emperyalizmini, o baş edilmez görünen ABD Emperyalizmini dize getirmiş.

Ve bunun getirmiş olduğu, dünyada ve ülkemizde, İşçi Sınıfının bir takım kazanımları var elbette. Yani İşçi Sınıfı artık 8 saatlik işgünü, zaten o mücadeleyle kabul ettirmiş. Ve giderek de Avrupa'daki İşveren Sınıfı, yarıömürgelerden elde ettiği aşırı kârlarla İşçi Sınıfına birtakım haklar da vermiş. Mesela geçtiğimiz on yıl öncesine kadar, Avrupa'da haftalık çalışma süresinin 33 saatlere kadar düştüğü yerler olmuş. 35 saat, 37 saat civarına düşmüş.

Tüm dünyada İşçi Sınıfının kazanılmış hakları gasp ediliyor

Yani tüm bu mücadelelerin yoğun olduğu bir süreçten geçilmiş. Ama ne zaman ki, tamamen pratikteki, uygulanmakta olan sosyalizmde yöneticilerin yanlışlarından kaynaklı, 1991 yılında Sosyalist Kamp'ın çöküşü, geçici olarak yenilgisi, emperyalizmi yani işçilerin, dünya halklarının düşmanı emperyalizmi, dizginsiz, başıboş bir güç haline getirmiş. Yani işçileri, halkları, istedikleri gibi sömürmeye, kendi kölelik koşullarına tabi kılmaya başlamışlar.

Ve 1991'den bu zamana kadar da, sadece Türkiye'de değil, değerli arkadaşlar, dünyanın diğer ülkelerinde de, AB Emperyalizminin göbeğinde de, yani; Almanya'da da, Fransa'da da, İtalya'da da işçiler, sosyal haklarını birer birer kaybetmeye başlamış. İşsizlik sigortaları elden gitmiş. Ondan sonra, haftalık çalışma süresini tekrar yükseltmeye başlamışlar. Yani biz artık bunlarla yapamıyoruz diye, tekrardan haftalık çalışma süresini yükseltmeye başlamışlar. Sosyal haklar giderek budanmaya başlamış. O, daha önce yarıömürge ülkelerden elde ettikleri aşırı kârlarla İşçi Sınıfının ağzına bir parmak bal çalma devri

geçmiş. Fazla, daha fazlasını istemeye başlamış. Çünkü karşısında bir güç yok.

Yani, güç ne?

Geçmişteki güç, karşısındaki güç; sosyalizmdi, sosyalist sistemi.

Bunu böylece, olayları olduğu gibi görmemiz lazım, değerli arkadaşlar. Burada, işçi arkadaşlarımız arasında farklı partilere oy veren arkadaşlarımız da var. Yani Kurtuluş Partisi'nin böylesine bir etkinliğine geldikleri için onların da gerçekten ayaklarına sağlık diyorum, farklı partilere oy verenler de var. Bizim metodumuz şu: İşçi Sınıfı mücadelesine önder olarak, biz daima olanı biteni olduğu gibi göreceğiz. Görmeye çalışacağız. Olay neyse o. Gerçekler neyse o... Dünyadaki geçmiş tarihsel süreç en açık bir şekilde göstermiştir ki, gerçekler İşçi Sınıfından ve halktan yanadır. Yani bundan dolayı, bizim bu anlattığımız, anlatmaya çalıştığımız, kendim olarak anlatmaya çalıştığım olaylarda herhangi bir çarpıtma falan söz konusu olamaz. Dediğim gibi, olanı olduğu gibi göreceğiz ki, yolumuzu, bundan sonra yapacaklarımızı, ona göre planlayacağız. Yoksa işimize geldiği gibi yorum yapmayacağız...

Şimdi biz şunu yaparsak olmaz: Sovyetler'de uygulanan sosyalizmde yanlışlıklar vardı. Hantallıklar vardı. Komünist Partisi üyesi olanlarda ciddi anlamda ayrıcalıklar vardı. Bir parti yöneticisinin oğlu, ayrıcalıklı bir takım şeylere sahipti. Bunun sosyalizmle bir âlâkası yok. Ben Küba'ya da gittim. Küba'da parti üyesinin hiçbir şekilde ayrıcalığı yok. Halk nasıl yaşıyorsa, o da öyle yaşıyor. Şimdi bir toplantıya gittim ben Küba'da. Belediye Başkanı, öyle sıradan... Yani onun Belediye Başkanı olduğunu ancak, kürsüye çağrıldı, anons edildi, öyle anladım. Ben öyle anladım. Yani özel bir törenler yapılsın, Belediye Başkanı diye gelsin şöyle yapsın yok... Fidel de öyle. Halkın hepsi Fidel Castro'dan, Devlet Başkanından, Fidel diye söz ediyor. Kendisinden biri gibi...

Ama sen, parti üyesine ayrıcalıklar verirsen, partiyi giderek halkın üzerinde, kitleler üzerinde bir şey haline getirirsen, orada teknolojiyi geliştirmek için, üretici güçleri geliştirmek için üzerine düşen sorumluluğu yerine getiremezsen, o sosyalizm yenilmeye mahkûmdur.

Şimdi bunun için buradaki olayı biz, şöyleydi, böyleydi demeye gerek yok... Sosyalizmin uygulayıcılarında yanlışlar vardı, bu yüzden yenildiler. Diğer ülkelerdeki uygulamalarda da ona benzer birtakım yanlışlar vardı, bundan dolayı yenildiler. Bunu böyle göreceğiz. Ama ne oldu?

Dediğim gibi, emperyalizm dizginsiz bir şekilde gitmeye başladı. Sosyalist Kamp, ABD Emperyalizmi karşısında bir güç olmaktan çıkınca, emperyalizm her alanda at koşturmaya başladı. Şimdi Sovyetler Birliği olsaydı, herkese soruyorum burada, ABD, Irak'a saldırmayı, işgal etmeyi göze alabilir miydi? Alabilir miydi arkadaşlar?..

Dinleyiciler: Alamazdı...

Ali Başkan: Alamazdı! Yok... Böyle bir şey olamazdı.

Şimdi bakın, İran'a saldırmaya çalışıyor. Çünkü İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecad, inanmış bir insan gerçekten. Oraya saldırmaya kalkıyor. Nükleerdi, şöyleydi, böyleydi derken, saldırmaya çalışıyor.

Şimdi, Sovyetler Birliği olsaydı bunu göze alabilir miydi?

Alamazdı.

İran, Suriye, Kuzey Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba... Kendine ne kadar başeğmeyen, karşı çıkan hangi ülke varsa, ona karşı bir saldırı içerisinde.

Bundan dolayı, ben oradan şuraya geleceğim, olanı olduğu gibi göreceğiz. Yani bir çarpıtmaya da girmeden. Çünkü olaylar demin de söyledim, gerçekçidir, İşçi Sınıfından ve halktan yanadır.

Bu süreçte, dediğim gibi, Sovyetler'in ve Sosyalist Kamp'ın çökmesiyle beraber, dünyada ve Türkiye'deki işçilerin hakları birer birer ellerinden alınmaya başlandı. Bunun da yalnız bir haddi, sınırı var, arkadaşlar. Nasıl bir şeye bastırırsın bastırırsın, bir yere gelir artık, sonra tekrardan sıçramaya başlar. Kaçınılmaz olarak böyledir.

Yani gerek Türkiye'de, gerek dünyada Parababaları öylesine az sayıdalar ki bir avuçlar diyebiliriz. Parti Başkanımız Türkiye'deki patronlar, Parababaları için, bir avuçlar, 2500 kişiler dedi, kişi olarak. Dünyaya genelleştirelim, dünyadaki düzen de bunların düzeni. Dünyada da, işte üç tane Parababasının yıllık cirosu, 146 tane ülkenin gelirine eşit. Yarıdan fazlasının gelirine eşit. Böylesine haksız, böylesine adaletsiz... Yani insanlar ölecek, milyonlarca, milyarlarca insan üretim yapacak, alın teri dökcek, buna, sayıları binleri geçmeyen bir güç, el koyacak. Böylesine haksızlığın, böylesine adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir dünya ilelebet gidemez, arkadaşlar. İlelebet gidemez. Bu da; iki kere ikinin dört ettiği kadar açık.

Dünya Halkları ve İşçi Sınıfı; adaletsizliğe, zulme karşı mutlaka başkaldıracak

Yani tamam, bir dönem yanlışlarıyla var olmuştu Sosyalist Kamp. Bundan sonra bu yanlışlardan ders çıkartarak, daha güçlü olacak önümüzdeki dönemler. İnsanlığın kaçınılmaz olarak gidişatı bu. Yani Ortadoğu'daki direniş de, Latin Amerika'daki emperyalizme karşı antiemperyalist sol dalga da bunların habercisi. Giderek dünya halkları ve dünya İşçi Sınıfı, böylesine adaletsizliğe ve zulme karşı bir başkaldırıda bulunacak ve dünyada zalimler bir gün bunun hesabını verecek, kazanan İşçi Sınıfı ve emekçi halklar olacak. Kaçınılmaz olarak... Dünyanın gidişatı da bu...

Bu süreçte bize düşen görevler var elbette. Yani demin de söyledim, şimdi örnekler de verdim bazı ülkelerden. Almanya'da örneğin, 11 milyon olan sendikalı işçi sayısı, 10 yıl içerisinde 7 milyona düşmüş. Almanya'da, giderek sendikalar güç kaybediyor. Fransa'da, İtalya'da, her yerde böyle, değerli arkadaşlar...

Geçenlerde, Avrupa Birliği'nden birisi gelmişti, Avrupa Birliği adına, profesörmüş... Sermaye ajanı yani. Avrupa Birliği adına Slovakya'da danışmanlık yapmış, Avrupa Birliği uyum sürecinde. Bir toplantı vardı; DİSK'in de dahil olduğu bir toplantı. Orada onun söylediği bir şey var. Diyor ki, zaten İşçi Sınıfı falan yok! İşçi Sınıfı yok.

Sendikalar ne yapacak, diyor?

Sendikalar, işte yardımlaşma kurumu gibi işçilerin bazı sorunlarını, yardımlaşma konularını çözecek, diyor.

Şimdi artık, Avrupa Birliği'nde de, gerçek bir sınıf sendikası; örgütlenmiş, haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıkan sendikal örgütlenmeler, işçi örgütlenmeleri olsun istemiyorlar. Avrupa'daki sendikaların istisnasız hepsi, belki birkaç tane bizim bilmediğimiz istisna vardır, onu da tam bilemiyorum, hepsi düzenin yedeğine düşmüş durumdalar. Hepsi Parababalarının, sermayenin bekçi köpekliğini yapıyor. Yani ETUC'undan tut, diğerlerine kadar... Durum bu.

Böylesine olumsuz bir noktada. Ama ne var?

Ama geçtiğimiz günlerde Fransa'da başladı. Yani bu durum bir yere geldiği zaman... Çünkü Avrupa'da giderek artık işsizlik de yaygınlaşıyor. Daha fazlalaşmaya başladı. Yani Almanya'ya buradan, insanımızın oraya gidip emperyalist ellerde yarı aç, yarı tok iş bulma dönemi bitti. Kendi insanına artık istihdam yaratamaz durumda. Bunun da çözümü olarak ne diyorlar?

İşte Fransa'da çıkan yeni iş yasasıyla Parababaları, 26 yaşına kadar işten çıkartma serbest olsun diyorlar. Yani istediğimizi

alalım, üniversite mezunu da olsa, istediğimizi çıkartalım, diyorlar.

Üniversite gençliğinden başlayarak, giderek işçilerin de sahiplendiği bir eyleme dönüştü. Yani Fransız İşçi Sınıfı, Paris Komünü'nü yaratan bir sınıf, tekrardan Fransa'da ayaklanıyor. Yani bu yasayı geri aldırana kadar mücadelemiz devam edecek, deniliyor. Göreceğiz tabii, ama en azından bir başkaldırı, bir emperyalist anavatanda, bir emperyalist metropol ülkede, İşçi Sınıfı, gençlikle beraber bir ayaklanma, bir direniş içerisinde...

Şimdi kaçınılmaz olarak, dediğim gibi, yaygınlaşacak. Daha geçenlerde Yunanistan'da, işçiler, bizdekine benzer bir emeklilik yasasına karşı, iş bırakma ve genel bir eylem yaptılar. Genel bir grev yapıldı.

Türkiye'yi, Türkiye yönetmiyor

Türkiye'de yaşananlar da, Türkiye İşçi Sınıfının yaşadıkları da, dünyadaki gidişattan farklı değil. Burada hemen bir soruyla başlayalım:

Nasıl bir düzende yaşıyoruz? Yani Türkiye İşçi Sınıfının içinde bulunduğu, Türkiye İşçi Sınıfının içinde yaşadığı düzen nasıl bir düzen?

Bununla ilgili kısa birkaç şey söylemek istiyorum.

Türkiye İşçi Sınıfının içinde yaşadığı düzen, yerli-yabancı Parababalarının düzeni, değerli arkadaşlar.

Şimdi kim iktidara gelecek, hangi parti iktidara gelecek, hangi parti, hangi kişi, parti başkanı, başbakan olacak, bunların hepsi emperyalistler tarafından belirleniyor. Yani başta ABD Emperyalizmi olmak üzere, işte Avrupa Birliği Emperyalistleri tarafından belirleniyor. Yani sanmayalım ki, dört beş yılda bir yapılan seçimlerde insanlarımız kendi özgür iradeleriyle seçim

yapıyor, kendi kendilerine bırakılıyor. İşte, sunulmuş, ölümlerden ölüm beğen, der gibi, biri olmadı mı diğerine oy verir duruma geliniyor. Bu seçim oyununu belirleyen gerideki asıl güç, dediğim gibi, emperyalistler. Partiler de onların partileri.

Geçtiğimiz aylarda, Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül bile, CHP’de başkanlığa adaylığını koymak için, gitti ABD’de icazet dilendi. Yani oradan bir işaret alabilir miyim, oranın rüzgârını arkama alarak bir şeyler yapabilir miyim diye...

Tabî, elli yıldan beri bu böyle gidiyor. Yani Türkiye’yi Türkiye yönetmiyor. Şimdi ilginçtir, 2002 yılında başlayan bir kriz oldu. Yani Ecevit vardı hükümette. MHP vardı. DSP-MHP-ANAP Koalisyon Hükümeti vardı hepimizin bildiği gibi.

Türkiye’de kriz çıkartmak zor değil, değerli arkadaşlar. Yani sıcak paranın, on milyar, yirmi milyarını piyasadan çektiğin zaman... Zaten ekonomi diken üstünde. İstedikleri gibi, o sıcak para oyunuyla, dolar oyunuyla istedikleri zaman, kriz çıkartabilirler. Emperyalistlerin Türkiye’de ekonomik anlamda kriz çıkartma isteyip istememelerine bağlı. Dönem olarak ona ihtiyaçları olup olmadığına bağlı.

O dönemde bir bahaneyle kriz çıkartıldı. Zaten bizim açımızdan, ekonominin kendisi kriz baktığında da... Ben Parabaları açısından söylüyorum. Daha sonra, yıllarca emperyalist örgütlerde, Dünya Bankası’nda yöneticilik yapmış, emperyalizmin uşağı Kemal Derviş Türkiye’ye gönderildi. Başbakan Yardımcısı yapıldı. Nisan ayında, IMF ve Dünya Bankası’nın talimatıyla “15 günde 15 yasa çıkacak” dendi.

Şimdi hükümette, bakarsan kim var?

Ecevit var.

Hükümette kim var?

MHP var. Yıllardan beri milliyetçiliği kimseye bırakmayan, işte CIA tarafından kurdurulmuş bir parti var.

ANAP var. Üçü var.

Şimdi, “15 günde 15 yasa” çıktı, değerli arkadaşlar. Hani, Enis Öksüz vardı. Ulaştırma Bakanı. Biraz o, tümünden ulusal tutumunu kaybetmemiş. MHP onu harcadı içinden. Buna tanık olduk.

Şimdi nerede kaldı senin milliyetçiliğin, hani sen vatanına sahip çıkıyordun? Nerede kaldı senin vatan sevgin? Nerede kaldı? Ne yaptın? Ne farkın var diğerlerinden? Ne edebiyatı yapıyorsun?

Gerçek anlamda, sermayeyi ve sermaye düzenini karşısına alan İşçi Sınıfının, İşçi Sınıfı devrimcilerinin, sosyalistlerinin dışındakilerin yurtseverliği sahte, değerli arkadaşlar... Onlar, emperyalistlere karşı duramazlar. Tam tersine onların uşağıdır-lar.

Yurtseverlik ve halkçılık, gerçek anlamda İşçi Sınıfında, devrimcilerde ve sosyalistlerde vardır.

Yoksa sermayenin vatani yok. Hüsnu Özyeğin, örneğin; geçtiğimiz günlerde, Finansbank'ı bir Yunanlıya sattı... Yani giderek şirketler kanalıyla da, Türkiye'deki her değere tümünden el konuluyor. Yani bankalara, finans örgütlerine, diğer tüm şeylere... Böyle bir şey de var. Eskiden işbirliği halinde yapıyorlardı bunları. Ama şimdi, açıktan gelip emperyalist bir şirket, kendi adıyla banka, Telekom, Galataport vb. ulusal değerlerimize el koyuyor. Demirbank, HSBC oldu, adıyla sanıyla İngiliz Parabalarının malı oldu. Daha önce Dışbank vardı...

Ne oldu?

Fortis'e gitti. Adı, Fortis oldu.

Şimdi Finansbank bir Yunanlıya gidiyor. Direkt yabancı sermaye, yani uluslararası sermaye, Türkiye'deki şirketlere de birer birer el koyuyor. Kamu malları, KİT'ler özelleştirildi.

Yağmalandı. Orada da bir parantez açarak yine bir şey söyleyeceğim. Gözünüzden kaçmamıştır. Tekel'in içki bölümü, geçtiğimiz yıllarda özelleştirildi. NuroL-Limak denilen konsorsiyuma verildi. 292 milyon dolara, değerli arkadaşlar.

Şimdi bugün, o Tekel'in içki bölümünü alan özel sermayedar, yani Parababası, gene uluslararası sermayeye, yabancı şirketlere 900 milyon dolara pazarlıyor. Aradaki vurguna bakın, değerli arkadaşlar... Tam üç misli! Tam üç misli!..

Kimin, Tekel dediğimiz kurum?

Halkın. Devletin. Halkın.

Ne oldu?

Yağmaladılar. Onu 292 milyon dolara sattılar. Daha sonrasında da şimdi uluslararası sermayedarlar, uluslararası Finans-Kapitalistler de 900 küsur milyon dolarlık pazarlıkla alıyormuş.

IMF ve Dünya Bankası emrediyor kölelik yasaları çıkarılıyor

Şimdi böyle bir düzende yaşıyoruz. Yani IMF'nin, Dünya Bankası'nın direktifleriyle belirlenen bir düzen.

Dünya Bankası, IMF oradan bastırıyor: Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortasıyla ilgili yasa değişikliklerini çıkartacağım, diyor.

Adına da reform, diyorlar. Şimdi, reform, iyileştirme anlamına gelir. Kitleleri uyutmak için işte, ne kadar halk düşmanı uygulama varsa, adını da böyle cilalıyorlar, hâlbuki âlâkası yok reformla.

Tabî, şu açıdan bakarsak, kendileri açısından, yerli-yabancı sermayedarlar açısından, öyle. Çünkü yerli-yabancı Parababaları açısından, artık; emeklilik de, sağlık da, tümünden onların

denetiminde, onların ticari faaliyet alanına dönüşecek. Kamu buradan çekilecek.

Emeklilikte, bireysel sigortacılık özendiriliyor. İşte her gün çarşaf çarşaf ilan veriyorlar. İşte şu kadar para yatırırsan, bilmem kaç yıl sonra emekli olabileceksin, diyorlar.

Bir taraftan da kamudaki emekliliği artık ortadan kaldırıyorlar. Yani mezarda emeklilik haline getiriyorlar. Prim gününü 9 bin güne çıkartıyorlar. İşte emeklilik yaşı da 68'e, bazı geçici işlerde falan da, süre içerisinde 75 yaşına çıkıyor. Artık fiili olarak bitiyor emeklilik hakkı. Bitiriyorlar.

O zaman, bireysel emeklilere, özel sigortacılar da diyorlar ki, siz şu kadar prim yatırırsanız emekli olursunuz... Çalışan zaten eziliyor, sömürülüyor. Bu da yetmiyormuş gibi, acaba emekli olur muyum diye, bir de ayda 40-50 milyon neyse, onlara verecek... Düşünün yani, 100 bin kişi dahil olsa, milyarlarca lira para, değerli arkadaşlar. Yani bu paraların hepsi, bunları artık Karun haline getirecek. Yani, sağlıkta da, emeklilikte de düşünülen bu. Oradan bastırıyor IMF, Dünya Bankası. Diyor ki; bu yasayı çıkartacaksın. İkisini de çıkartacaksın, diyor. Yani bu Genel Sağlık Sigortasıyla ilgili de, Sosyal Güvenlikle ilgili de, yani emekliliği düzenleyen yasa tasarılarını çıkartacaksın, diyor.

Genel Sağlık Sigortası da, işte prim adı altında, paket bir uygulama var. Onu aldığımda, "Teminat Paketi" diye bir şeyi aldığımda, sadece onun karşılığı olarak sadece ondan faydalanabileceksin. Yani artık işçilerin, memurların sağlık hizmetinden faydalanmaları için, ceplerinden daha fazla para çıkacak. Şimdi zaten çıkıyor. Ben, ilk 1979'da sigortalı oldum. 1979 Nisanı'nda üniversitede okurken, aynı zamanda fabrikada işçiliğe başladım. O zaman sigortaya gittiğimde hiç, tek kuruş para vermeden çıkardım. İlaça da para vermezdim. Yani yüzde 20, yüzde 10 kesintiler falan da yoktu o zamanlar. Ama şimdi sigor-

talı bir işçi arkadaşımız hastaneye gittiğinde, sıra alabilirse... Muayene olmak için hastalığının derecesine göre, doktora bir para verecek... Doktorun bir tezgâhından geçecek... Ameliyat olacaksa, ayrıca bir tezgâhından geçecek... İşte geçtiğimiz günlerde, biliyorum, mesela Fahrettin Usta eşini ameliyat ettirdi, milyarlarca lira para ödemek zorunda kaldı.

Kim, nasıl verecek?

Ne yapıyorlar?

Elindekini, avucundakini satıyor insanlarımız, öyle veriyor. Bu kadar insanlık düşmanı gerçekten bunlar, değerli arkadaşlar. Yani artık, paran varsa sen sağlık hizmetinden yararlanacaksın. Paran yoksa öl diyorlar, öl! Öl, kardeşim!..

(Sloganlar... Kahrolsun Emperyalizm... Yaşasın Sosyализm...)

Çünkü bunlar açısından, yerli-yabancı Parababaları açısından insan yok. Kâr! Kâr, daha fazla kâr! Her alanda kâr! Dinleri de, kitapları da, Allahları da, bunların her şeyleri para! Her şey bunlar para diye taparlar.

Yani böylesi bir düzende yaşıyoruz, düzen onların düzeni. Yasa, onların yasaları. Anayasa, onların Anayasası...

12 Eylül, burada genç işçi arkadaşlarımız da var, 12 Eylül, CIA-ABD tarafından tezgâhlanan faşist bir darbe. 27 Mayıs halktan yanaydı, Ordu Gençliği'nin bir kalkışmasıydı, demokratik bir açılım sağladı. Politik bir Devrimdi. Ona karşı tezgâhlanan, ABD tarafından tezgâhlanan bir faşist darbe. Hatta diyor ki, Paul Henze: **“Bizim oğlanlar Türkiye’de darbe yaptı”**. Bu kadar da açık... “Bizim oğlanlar” diyor, Türkiye’de darbe yapan Kenan Evren’lere...

Şimdi 12 Eylül’le beraber hazırlanan yasalar, Anayasa arkadaşlar, bizzat işverenlerin maaşlı profesörleri tarafından hazırlandı. Bir tanesine ben tanıgım. Ben, o dönemde, **Makine-İş** diye, metal işkolundaki sendikanın **Genel Başkanıydım**. O dönemde, Tekno Metal diye, İstanbul’da örgütlü olduğumuz bir işyerinde, toplusözleşme görüşmelerinde bizim karşımıza, işveren temsilcisi olarak gelen, Profesör Şener Akyol vardı. Anayasayı hazırlayan, yasaları hazırlayan Orhan Aldıkaçtı ekibinin içinde yer alan profesörlerden biri de oydu.

Onların hazırladığı Anayasa... Onların hazırladığı yasalar...

Bu Anayasa ve yasalarla, 27 Mayıs’ın sağlamış olduğu işçiden ve halktan yana tüm kazanımlar ortadan kaldırıldı. Eskiden, 12 Eylül öncesinde de ben sendikacılık yaptım dediğim gibi, o zaman örgütlenmek daha kolaydı. Grev hakkı, bir hak olarak vardı. Şu an, bir grev hakkı yok ortada ciddi anlamda. Yüzde 10 barajı gibi örgütlenmenin önünde bir engel yoktu, bugün olduğu gibi.

Yani onların düzeninde, onların hazırladığı anayasal ve yasal düzende mücadele ediyoruz. İçinde bulunduğumuz düzen bu. Tamamen, onların düzeni...

Şimdi, biliyorsunuz, bir taraftan da Ortadoğu’da, Türkiye’ye ABD Emperyalizminin jandarmalığını yaptırıyorlar. İşte geçen Dışişleri Bakanı kendisi açıkladı. Dedi ki; “Büyük Ortadoğu Projesi”ni ve “Genişletilmiş Ortadoğu Projesi”ni destekleyelim onun adına, ABD’nin çıkarı için ne gerekiyorsa onu yapalım, dedi. Buna benzer açıklama. Birebir bu ifade olmayabilir. Onu söyleyeyim... Buna benzer bir açıklama yaptı. Yani Türkiye’yi de istedikleri gibi kullanıyorlar.

Kime karşı kullanıyorlar?

İran’a karşı kullanıyorlar. Suriye’ye karşı kullanıyorlar.

İran, Suriye Halkı kim?

Müslüman halk.

Hani senin Müslümanlığın nerede kaldı?

Bırak, sen keseni doldurdun zaten, dolar milyarderdi oldun da, Müslümanlığın yalnızca sözde kaldı senin.

Kime destek veriyorsun sen?

İsrail'e destek veriyorsun. Bakın, Hamas'la görüşme cesaretini bile gösteremedi. Ağzına yüzüne bulaştırdı. Adam gibi, ben görüştüm, diyemedi. Yok ben parti olarak davet ettim de, söyleydi de, böyleydi diye laf kalabalığı yaptı

Yani böylesi yöneticilerin olduğu bir ülkede yaşamaktan, insan hicap duyuyor. Yani böylesi bir düzende yaşamaktan...

Çalışma koşulları ağırlaşıyor, işsizlik artıyor

Ama sorun tabii, buna karşı, dediğim gibi, nasıl mücadele etmemiz gerektiği. Çünkü biz İşçi Sınıfıyız, halkız, milyonları ifade ediyoruz. Baktığımızda, İşçi Sınıfının nicel olarak sayısı, sigortalı işçi sayısı; 5 milyon 200 bin. En az bir o kadar da sigortasız var. Daha da fazla aslında. İşte tarımda çalışan var, diğer alanlarda çalışanlar var. Memur var, bir de işsizler var...

Türkiye'nin en önemli sorunlarından bir tanesi, işsizlik, değerli arkadaşlar.

Şimdi, Devlet İstatistik Enstitüsünün yerine kurulan kurum bile, geçenlerde açıkladı ki, Türkiye'deki işsizlik oranları artıyor: 11.2 olarak açıklandı. Ama gerçekte bu değil. Gerçekte Türkiye'deki işsizlik rakamları, en az yüzde 20 ile yüzde 30 arasında, değerli arkadaşlar.

İşsizliğin tanımı: çalışabilecek durumda ve yaşta olup da iş bulamayanlara işsiz denir, biçimindedir.

Bunlar hesabı yalanla, dümenle yapıyorlar. Bunlar hesabı, kuruma başvuranlar üzerinden yapıyorlar. Yoksa, aslında 15 yaşla, 65 yaş arasındaki aktif nüfusa göre yapılır hesap. Ona göre bir hesap yaptığında, aşağı yukarı dediğim gibi, yüzde 20 ile yüzde 30 arasında değişiyor işsizlik oranı.

Ve üniversiteyi bitirmiş gençlerimiz iş bulamıyor. Üniversiteyi bitirmiş, mühendis olmuş, asgari ücretle, en ağır koşullarda çalışmaya razı, o da eline geçmiyor bazen. O da eline geçmiyor... Yani 300-400 milyon lira asgari ücretle iş bulmak için başvuru yapıyor, onu bile bulamıyor...

Peki **Parababaları** bu gücü nereden alıyor?

Kendileri **örgütlü**. Yani yerli-yabancı Parababaları; devletle örgütlü, polisiyle örgütlü, mahkemeleriyle, yasalarıyla örgütlü. **Bizim de en önemli zaafımız, örgütsüzlüğümüz**. Güçsüzlüğümüz oradan... Yani onların güç almasının nedeni o...

Şimdi sinevizyonda izledik biraz önce. Coca-Cola Direnişçileri, 160 gün mücadele ettiler. **“Davamız Ekmek Davası”** diye slogan atıyorlar. Slogan atanlar içerisinde eşler var, çocuklar var, yaşlı kadınlar, teyzelerimiz var, polis onun üzerine copla geliyor. “Davamız Ekmek Davası” diyor ya insan... Dava ve ekmek davası gerçekten... Dava, ekmek davası...

Senin görevin ne? Polis, çevik kuvvet, senin görevin ne?

Sen Coca-Cola'nın, Amerikan sermaye şirketinin, o dünyadaki zulmü uygulayan şirketlerin başındakilerinin mi görevlisin?.. Çünkü CIA'yı destekleyen bir şirket Coca-Cola şirketi. Amerika'nın her türlü gizli operasyonlarına mali destek veren şirketlerden bir tanesi. Amerikan şirketlerinden... Her türlü desteği verenlerden bir tanesi...

Sen kimin polisisin, kimden yanasın?..

Ama belli! Ekmek davası için mücadele eden insanlara karşı...

Kimin temsilcisi, kime karşı, kimin yanında?

Ekmek davası veren işçiye, emekçiye, yaşlı kadınlara, çoluğa çocuğa karşı, bir avuç vurguncunun, sömürücünün, sermayedarın, patronların çıkarını temsil ediyorlar.

Şimdi dediğim gibi, tamamen buradan alıyor gücünü.

Esnek, Kısmi, Part time çalışma daha fazla sömürü demektir

Şimdi bir yasa çıkarttılar geçtiğimiz günlerde. Dediğimiz gibi, yasaları birer birer değiştirmeye çalışıyorlar. 4857 sayılı İş Kanununu çıkarttılar 2003 yılında. Yani 1475 sayılı İş Kanununu değiştirdiler, 4857 sayılı İş Kanunu çıktı. Şimdi bu İş Kanunu, tamamen işverenlerin istekleri doğrultusunda çıktı.

Esnek Çalışma denilen, iş yaşamının esnekleştirilmesiyle ilgili uygulamayı getirdiler. Yani esnekleştirmedeki amaç, patronlar gönüllerince, istediği gibi işçileri sömürsünler... Uzun lafın kisası bu!

Hafta tatili vardı. Ortadan kalktı. Bugün mesela, buraya gelecek olan bazı arkadaşlarımız, ben biliyorum, gelecek olan arkadaşlarımız, bundan dolayı gelemedi. En az 20 arkadaşımız.

Çünkü nedir?

Eskiden hafta tatili Pazar günüydü. Şimdi ortadan kalktı. Şimdi, altı gün çalışana bir gün ücretli izin verilir. O da Pazara mı denk gelir, Cumartesiye mi olur, Salı mı olur, Çarşamba mı olur?..

Bir Dinleyici: Patron ne zaman isterse!

Ali Başkan: Patron ne zaman isterse...

Daha önce Pazar günü çalıştırdığı işçiye ne yapıyordu?

Fazla mesai veriyordu, yüzde 100 zamlı. Ama şimdi yok!

Telafi Çalışması denilen... Geçen, yeni yeni uygulanmaya başlanılmasından sonra, arkadaşımızın bir tanesi soruyor: Ya bunun yasa da yeri var mı diye? Erol sordu.

Erol: Ben sordum Başkan.

Ali Başkan: Erol sordu. Tabî. Erol Arkadaşımız sordu.

Erol: Eşim çalışıyor.

Ali Başkan: Eşi çalışıyor. Carrefour'da çalışıyor.

Şimdi, bir gün çalıştırıyor, 11 saat çalıştırıyor, birkaç gün böyle çalıştırıyor, ondan sonra diyor ki, bir gün gelme. Kafasına göre artık... Fazla mesai yok.

Bunu böyle yapabilir mi? diye sordu bana. Yapabilir, dedim. Çünkü mevcut yasa da var, Telafi Çalışması denilen. İşler çok mu oldu, o gün patronun keyfine kalmış, fazla çalıştırabiliyor. İşler az mı oldu, bugün git, diyor...

Şimdi, onun dışında da; kısmi çalışmadır, part time çalışmadır... Bu tür şeylerle, dediğim gibi, patronların istediği gibi, gönüllerince, işçileri istedikleri gibi sömürmelerine olanak sağlayan birtakım yasal düzenlemeler yaptılar. Hatta onunla da yetinmiyorlar. Çalışma yaşamının daha bir esnekleştirilmesi gerekir, diyorlar...

Bir taraftan özelleştirmeler, bir taraftan taşeronlaştırmalar, bir taraftan taşeronun taşeronluğunu yapanlar...

İşçi simsarlığı denilen uygulamalar var.

Mesela, Vanlıoğlu denilen bir şirket var Gebze'de. Binlerce işçisi var. Şimdi bunun yaptığı şey şu: kâğıt üzerinde gözü-küyor. Taşeron bir şirket, işte Fulnak diyelim, bir şirket olsun, kendi işçisi yok. Vanlıoğlu'na diyor ki, bana işçi ver. Vanlıoğlu adına geliyor orada çalışıyor. Üç gün, beş gün çalışıyor. İşçinin aldığı ücret; asgari ücret. Başka bir şey yok. Günlük amele pa-

zarı olur ya, onun gibi bir şey. Ona aslında yasal bir kılıf bulmuşlar. Tam amele pazarı. Düzen o düzen...

Onların yanında ne var?

İşte bir taraftan özelleştirmeler var, taşeronlaştırmalar var. Binlerce işçimizin bir anda sokağa atılması var. Şimdi özelleştirmelere karşı, TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesine karşı bir mücadele veriliyor. Bu mücadelede Danıştayın kararı var, ama TÜPRAŞ'ı alan Koç olunca, Danıştay kararı uygulanmıyor.

Danıştay bir karar verdi. Dedi ki, bu satışın iptal edilmesi gerekir. Ama buna rağmen, yönetim Koç'a devredildi.

Şimdi sıradan bir vatandaşın, hepimiz karşılaşıyoruz, hepimiz, kendimiz de karşılaşıyoruz, bir borç davası olur, icra hemen kapıya dayanır. Bir borç olur, hemen icra alacaklının emrine amadedir; karakol polisiyle beraber gelir, garibanın, vatandaşın canına okur. Burada mahkeme kararı var. Buyur...

Bir Dinleyici: Erbakan'a da özel kanun çıkardılar Başkan.

Ali Başkan: Tabii. Özel kanun çıkarttılar. Onlara da özel kanun çıkartıyorlar yeri geldiğinde.

Aslında Danıştay kararına göre, bir an önce TÜPRAŞ'ın Koç'tan alınıp, tekrardan geriye kamuya devredilmesi lazım.

Şimdi, bizim DİSK'in Başkanı... Süleyman Çelebi. Koç için eylem yaparım, sokağa dökülürüm, atıyor, tutuyor... Hukuk devleti falan, diyor. İşte buyur... Kendisine söyledik bunları. Koç'a karşı niye mücadele etmiyorsun?

Bırak Koç'a karşı mücadeleyi, hukuk uygulansın, hukuk!

Yeri geldi mi denir ya; hukuk herkese lazım olur, diye. Kendi işlerine geldiği gibi...

Bir taraftan, tüm bunların yanında, işsizliğin sonuçları çok kötü arkadaşlar.

Şimdi bir yerde örgütlenmeye kalkıyorsun, işçilerin anası ağlatılmış gerçekten. Yani ben bazen, dinlemekten de utanıyorum. İnsan dayanamıyor... Şimdi işçi arkadaşımızın çoluğu çocuğu var. Aldığı ücret, asgari ücret. Bir de, geceleri saat ikiye, üçe kadar çalıştırıyorlar. En son bizim Fahrettin Usta, Coca-Cola Direnişçilerinden, Nuh Beton'un bir taşeron şirketinde çalıştı. Sabah 8 buçukta başlıyor, gecenin saat 2'sine, 3'üne kadar. Gecenin 2'sinde, 3'ünde evine gidiyor, sabah saat 8 buçukta tekrar işte olması lazım.

Şimdi gerçekten o yönüyle de örnek bir arkadaşımız. Hemen tabii, burada nasıl örgütleniriz diye bir çaba içerisine girdi. Gecenin bir saatinde, saat 11'de, işte gelir misin, gelmez misin? Ben dedim, gelirim. Saat 11'de kalktık kahveye gittik. İşçileri toplamış. Kaç kişi vardı Fahrettin Usta?

Fahrettin Usta: 3 kişi.

Ali Başkan: 3 tane öncü denebilecek arkadaşı toplamış. Gecenin 11'inde gittik kahveye... Şimdi arkadaşlarla konuşuyoruz, tabii herkes isyan ediyor. Ama herkesin bir taraftan düşündüğü şey şu, o da acı tabii, bu işten de olursam ne olur?

Yoksa, yani insanımız bu kadar uysal değil, arkadaşlar. Bu kadar baskıya, giderek hakarete varan... Yani bu kadar hakareti, bu kadar baskıyı, bu kadar zulmü o kadar kolaylıkla sineye çekmiyor.

Niye çekiyor?

İşsizlik korkusu var.

Ondan sonra sendikalaşma konusuna geldiğimizde, doğal olarak acaba bu sendika beni satar mı? Gittiğim zaman bu sendika beni nerede, nasıl satar? Bu da var. Şimdi, gerçekten mücadele ettiğinde, güvenebileceği bir örgütlülük yarattığında, mücadeleyi sonuna kadar götürüp başarılı olacağını kestirse, gözünü kırpmadan gelecek. İşsizliği de göze alacak o zaman.

Ama diyor ki, her şeye rağmen, iyi kötü, çoluğuma çocuğuma bir ekmek parası götürüyorum, bir ekmek götürüyorum. Bu var.

Bir taraftan da aşağılama var, diyor. Benzer bir şey, ben hiç kabullenemedim, hâlâ da orada hesaplaşması bitmedi, Resa'da yani. Örgütlendiğimiz yerlerden çok örnek verebiliriz. Ben çöğaltmek istemiyorum. Şimdi orada da mesela, işçi arkadaşlarımızın kişiliğiyle oynanıyor. Bir tane satılmış, şerefsiz var. Yani işçiler her türlü hakareti de sineye çekiyorlar. Şimdi orada, bir taraftan işsizlik korkusu, bir taraftan diğer kaygılar, gerektiği kadar mücadele verme konusunda kararsız kalıyorlar.

Parababaları, kendi yasalarını bile uygulamıyor

Yasada haftalık çalışma süresi, 45 saat. Yasa da gene, onların yasaları, arkadaşlar. Yoksa Avrupa'da, mücadelelerle, bazı yerlerde haftalık çalışma süresi 35 saate kadar düşürüldü. Türkiye'de yasada 45 saat. Ancak fiili olarak, tekstil atölyelerinin tamamına yakınında, fiili olarak haftalık çalışma süresi, zaten 72 saate çıkmış durumda. En az 72 saate çıkmış durumda. Şimdi bazılarında, işçiler fazla mesai yapsın diye ilaç veriyorlar resmen. Yani o takviye edici, vitamin gibi bazıları zararsız, örneğin Supradyn ve benzeri, kimileri de alabildiğine zararlı birtakım uyarıcılar vererek gencecik bedenleri, kaldıracabileceklerinin ötesinde çalıştırarak kanlarına, iliklerine kadar sömürmek istiyorlar. Bu kadar vicdansız bir uygulama var.

Ama dediğim gibi bunun en önemli nedenlerinden bir tanesi işsizlik. Açlık... Sefalet... Örgütsüzlük...

Yani bunlar elbette, insanımızın, boynunu büküyor. Yoksa birçok arkadaşımız da biliyor nasıl olduğunu, nasıl olması gerektiğini. Çünkü nasıl ki işçilerin ekmek parası için orada çalışmaya ihtiyaçları varsa, patronların da o makinelerin çalışması için, o işin yapılması için, o yükün taşınması, oraların temiz-

lenmesi için, işçiye ihtiyacı var. Yani asıl patronların işçilere ihtiyaçları var. Yoksa yalnız tek başına sermayedar hiçbir iş yapamaz. Patronlar bir iş yapamaz. İşçiye ihtiyaçları var. Bu karşılıklı bağımlılık da kapitalist düzen için geçerlidir. Yoksa İşçi Sınıfının düzeni olan Sosyalizmde patronlara ihtiyaç yoktur.

Ama o noktada, patronların zulmü artınca, ortaya çıkan şey nedir?

Bizim dağınıklığımız, olağanüstü örgütsüzlüğümüz. Bu mesele olduğu sürece, işverenlere hak ettikleri cevapları ne yazık ki tam veremiyoruz. Bazı yerlerde veriliyor, Rozi'de arkadaşlarımız kısa süren bir mücadele sonunda verdiler.

Ama Rozi'de arkadaşlarımızı bekleyen ikinci bir şey nedir?

Tümka-İş Sendikası'nı, gerçek bir işçi sendikasına dönüştürmek. Onların da aslında işleri yarım kaldı. Bir anlamıyla patronu dize getirdiler, atılan işçiler geri alındı, örgütlülüğü kabul ettirdiler, ikinci bir iş de Tümka-İş'i gerçekten İşçi Sınıfına yararlı bir sendikal örgüt durumuna getirmek. Ben, Rozi'deki direnişçi arkadaşlarımızın o görevi de başaracağına inanıyorum.

Rozi İşçileri: Evelallah...

(Sloganlar... Yaşasın İşçilerin Birliği... Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Sosyalizm...)

Ali Başkan: Şimdi, gerçekten burada bulunan değişik işkollarından arkadaşlarımız var. Yeni örgütlenme çabası içinde olan işçi kardeşlerimiz var. Onları biliyorum. Aylarca direniş yaşamış arkadaşlarımız var. Bir Albayrak Direnişi, tam 240 gün devam etti. Bir, fotoğrafına baktım, Aras Kargo Grevi, 565'inci gününde resimlenmiş. Ondan sonra biraz daha devam etti. Gene Resa'da, Yurtiçi Kargo'da aylarca devam eden, Hedef'te devam eden... Diğer tüm direnişler... Birer birer saymak zor. En son Coca-Cola'da, gerçekten çok önemli bir Direniş yapıldı. İşgal eylemi yapıldı.

Tabii önemli olan, buralarda yaşadıklarımızı bilince çıkartmamız. Yani biz bu direnişte neler yaşadık? Nelerle karşılaştık ve bundan sonra ne yapmak lazım?

Yoksa bugün orada işçiydik, yarın bir başka yerde işçi olarak yaşamımızı devam ettireceğiz. Yani bizim babamız Parababası değil. Biz geçimimizi avantadan, bilmem nereden sağlayan insanlar değiliz. İşçiyiz, işçi çocuğuyuz. Çevremizdekiler de işçi.

Sendikal mücadele, sermaye düzenine karşı mücadeleyle taçlandırılmalı

Dediğim gibi, burada önemli olan, o yaşadıklarımızı bilince çıkartmak. Bilince çıkartarak, bundan sonra bulunduğumuz işyerlerinde bu mücadeleyi vermek, yaşamın kendisinde de bu mücadeleyi vermek. Yoksa sadece mücadeleleri orada yaşanmış bir şey olarak bırakırsak, biz de gerçek anlamda mücadelenin gereklerini yerine getirmemiş oluruz. Zaten, meseleyi sadece orayla sınırlı olarak görmemek lazım. O zaman karşımıza, diyelim bir Coca-Cola patronu, Hedef Dağıtım patronu çıkmış olabilir. Ramzey’de bir patron çıkmış olabilir, ama demin de onu anlatmaya çalıştım, karşımızda bir düzen var. Yerli-yabancı Parababaları düzeni var. Biz bu mücadeleyi onların düzenine karşı, sermaye düzenine karşı, ABD Emperyalizmine karşı yönelmezsek, sadece o işyeriyle sınırlı kalırsak, bir yere kadar gider. Bir yerde de, belki oradaki mücadelemiz de başarıya da ulaşabilir, ama toplumsal olarak İşçi Sınıfının kurtuluşuyla taçlandırmadığımız sürece, bu mücadele gerçek anlamda sonuçlanmaz. Yarım bırakmış oluruz.

Davamız, İşçi Sınıfı davası

Şimdi oradan bir alıntı yapmak istiyorum. İstiklal Marşı’nın yazarı, Mehmet Akif Ersoy’dan Hikmet Kıvılcımlı Usta’mız, **“Kariyerizm Demagoji ve Parti”** adlı makalesinde şöyle bir alıntı yapıyor:

“Rahmetli Mehmet Akif, Türkiye insanlarını Allah’a şikâyet ederken şöyle demişti:

“Göster Allah’ım, bu millet kurtulur, tek mucize,

“Bir utanma hissi ver gâib hazinenden bize.”

Mehmet Akif, umudu Türkiye burjuvazisinden bekledi. Türkiye patronlarından bekledi.

Türkiye patronları da ne yaptı?

Türkiye burjuvazisi, ülkeyi ABD’ye teslim etti. Daha sonraki dönemde üsleriyle ABD’nin sömürgesi haline getirdi. Şimdi sorun burada, demin de söylediğim gibi, tam da bir mucizeyse, mucize nedir?

Mucize, İşçi Sınıfının, milyonlarla ifade edilen İşçi Sınıfının ve halkın, kendi örgütlenmesidir. O anlamda, bir mucizeye gerek yok!

Şimdi, işte baktığımızda, Venezüella’da, diğer tüm ülkelerde bir gelişmeler var.

Irak’ta yaşadığımız olaya bakalım:

Irak, aslında fiili olarak üçe bölünmüş durumda. Şiiler var, Sünniler var, Kürtler var. Irak’ta direniş mücadelesini veren Sünniler var. Şiileri, ABD Emperyalizmi bir anlamda satın aldı. Sistani’yi falan, üstten alttan bağladı. Direnişin asıl gücü Sünniler. Şimdi Sünnilerin sayısı da aslında azınlıkta. Yani Şiilerle Sünnileri kıyasladığımızda, Sünnilerin sayısı azınlıkta. Şiilerin tabanında da, direnişe katılanlar var elbet. Ama tepeden özellikle, Amerika’nın bağladığı Ayetullahlar oldu. Direnişçilerin sayısına bakıyorsun azınlık, ama ABD’ye meydan okuyor.

ABD’nin en gelişmiş silahları var, ama nedir?

Direnişçilerin dayandığı dava, haklı bir dava! Tamamen haklı bir dava!

Şimdi, bizim davamız; İşçi Sınıfı Davası. İşçi Sınıfı Davasının şekillendiği, somutlandığı sosyalizm mücadelesi. Yani bir mucizeyse, o anlamda mucize olmaktan çıkartacak güç de, tabii İşçi Sınıfıdır. İşçi Sınıfı örgütlendiğinde, milyonlar örgütlendiğinde, bu kadar aşağılık sömürü düzenini alt etmemesi için hiçbir neden yok.

Bu noktada da İşçi Sınıfının durumuna baktığımızda, biraz önce de söylemiştim, örgütlenmeyi düşünüyor İşçi Sınıfımız.

Ne yapıyor?

Sendikacıların maaşı ortalama işçi ücretinden fazla olmamalı

Sendikaların durumu ortada... Sendikalar, gerçekten arkadaşlar, sarı sendikacılığın da altına düşmüş, aşağılanmış bir durumda. Sendikaların büyük çoğunluğu, birkaç tane istisna, biz de kendimizi o istisnalardan sayalım, sermayenin, patronların bekçi köpekliğini yapıyor. Sol gözüküenler de onu yapıyor, sağ gözüküenler de onu yapıyor.

Şimdi, bunu gerçek anlamda İşçi Sınıfı sendikasına dönüştürecek olan şey nedir?

İşçilerdir.

Sendikalar, işçilerin kendi örgütleridir. Ama biraz önce, gene Parti Başkan'ımızın söylediği gibi, 3-4 milyar lira alan, hatta 3-4 milyar lira aldığı gibi, benim bildiğim bazı sendika başkanları var, ev kirasını da sendikaya ödeten, evinde kullandığı telefonu da... bu kadar aşağılaşmış oluyor, evinde kullandığı telefonun parasını da sendikaya ödeten aşağılıklar var.

Şimdi bunlar, bu düzenlerinin; bu sendika ağaları, bu sendika patronları, bu sarı sendikacılar bu düzenlerinin bozulmaması için ne yaparlar?

Her türlü düzenbazlığı yaparlar. Şimdi bu tür adamları, adam yerine koyup kim selam verir?

Kimse vermez. Ama bu güç elde olunca... Bir de sendika, bilmem ne sendikasının genel başkanı diye geçinir.

Mücadeleye gelince, bunlar mücadelenin hakkını verir mi?

Veremez. Çünkü artık o başka dünyanın insanı. Onun artık kahveye gittiği yer de farklıdır, yemek yediği yer de farklıdır, yaşadığı yer de farklıdır, bindiği araba da farklıdır. Demtrans'ın, bizim işyerinden, Temsilcisi burada. "Yahu Başkan, sözleşme yaptık, şu arabayı değiştirelim" diyor bana... Bizim Renault 19 var sendikanın, ona biniyoruz... Şimdi bu işin bir tarafı, espri tarafı tabii de, yok ama arkadaşlar, biz farklı yaşayamayız. Yani, ortalama bir işçi yaşamından uzaklaşan her sendikacı, sınıf değiştirir. Kaçınılmaz olarak. Eşyanın tabiatına göre böyledir. Yani, sen 5 milyar lira maaş alırsan, gelip de Gebze'nin bir mahallesindeki kahveye girmezsin. Giremezsin! Uzaklaşırsın! Kafaca da uzaklaşırsın!

Şimdi onun için de, bu düzenden olmamak için, bu hain, satılmış sendika patronları, ağaları; babalarının, annelerinin gözünün yaşına bile bakmazlar. Yeter ki, ben bu olanaktan olmayım diye.

Şimdi, egemen olan sendikal yapı bu. Şimdi böyle diye, biz, örgütlenmeden geri mi duracağız?

Yok, arkadaşlar! Biz gene örgütleneceğiz, ama bir taraftan da mücadelemizi sadece sendikal bir alana da hapsetmeyeceğiz. Partileşeceğiz. Partili olacağız.

Yani sadece ekonomik mücadele içerisinde kalırsak, sendikal hak mücadelesi... Tamam, elbette ekmeğimizi büyütme mücadelesi vereceğiz, elbette orada insan onuruna yaraşır çalışma koşulları için mücadele edeceğiz. Ama bir taraftan da Türkiye'de söz sahibi olan yerli-yabancı Parababalarının düze-

nini alt etmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacağız. Bundan dolayı da İşçi Sınıfının siyaseti olan sosyalizm mücadelesine katılacağız. Yoksa tek başına sendikal mücadeleyle sınırlı kaldığımız sürece, orada bir yere kadar bir mücadele veririz, onunla sınırlı kalır, ondan sonra bu mücadeleyi devam ettiremeyiz. Ve yaşadığımız şeyler tekrarlanır, gider. Tekerrür eder, gider. On-
dan sonra gene aynı şeyleri yaşarız.

Geçtiğimiz aylarda DİSK, Kocaeli’de bir eylem yaptı Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlikle ilgili... İşçilerin elinden alınan haklarla ilgili bir miting yaptı. 5-10 bin civarında katılım vardı.

Şimdi 1 milyonları sokağa döktüğümüzde, Fransa gibi, bunlar buna cesaret edebilirler mi?

Edemezler.

Ama bu 1 milyonları sokağa dökcek güç nerede? Güçler kim?

Güçlerin, elbette devrimciler olması gerek. Yoksa yani sendikacılardan, şimdi Türk-İş’teki sarı gangster sendikacılardan bunu bekleyemeyiz. Çünkü Türk-İş’le pazarlığı zaten baştan yapmışlar. Bizim DİSK’liler de, utangaçça bu pazarlığa alet oluyorlar. Göstermelik... Onların yüzüne de söylüyoruz. Bizim her şeyimiz açık çünkü.

Alternatif olarak ben onların karşısına Başkan adayı oldum. Süleyman Çelebi’ye de söyledim aynı şeyleri o zaman. Yani kişi olarak kendimden söz etmek için değil, elbette ben Kurtuluş Partiliyim, bu hareketin, bu mücadelenin içerisindeyim arkadaşlar, kişi olarak bir başıma benim davranışım değil yani. Alternatif olarak çıktığımda, Başkan adaylığında söylediğim şey şu, Özcan Keskeç ve Süleyman Çelebi’yle kapışırken: İkiniz de sermaye sınıfının saflarında sendikacılık yapıyorsunuz. Ben temelden farklıyım sizden, dedim. Özcan Keskeç alındı bu

lafıma, sözünü geri al, dedi. Almadım. Süleyman Çelebi alınmadı hiç. Ya da alınganlık belirtisi göstermemiştii o zaman.

Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ta, "Ben fabrikamı seviyorum", "üretim seviyorum", "dağları seviyorum", "kuşları seviyorum" diye, 1 Mayıs'ta dövizler yaptırttı. 1 Mayıs bu kadar sulandırılmaz yahu...

Dinleyiciler: "Patronumu seviyorum"...

Ali Başkan: Tabii... 1 Mayıs bu kadar sulandırılmaz. Senin buna da hakkın yok. Ama şu anki gücümüzle, etkimiz bir yere kadar oluyor DİSK'te. Yoksa bunları görmüyor, eleştirmiyor değiliz. Bu kadar da meydan boş değil. Ama gücümüz sınırlı oluyor tabii... Çünkü örgütlenme potansiyelimiz ortada.

İşçi Sınıfının kurtuluşu sosyalizmedir

Ama ben inanıyorum ki İşçi Sınıfı, bunları aşacaktır. Çünkü Türkiye İşçi Sınıfı, 15-16 Haziranları yaratan sınıftır.

Çok ayrıntılı girmeyeceğim, zaten zamanımız da sanıyorum dolmak üzere, tâ 1950'lerde, ABD Emperyalizmi tarafından TÜRK-İŞ kurduruldu; Türkiye İşçi Sınıfının başına getirildi, CIA tarafından. CIA tarafından, bizzat tâ yeni tarihlere kadar, paralar verildi, arkadaşlar. TÜRK-İŞ'in mali kaynağının büyük kısmı 12 Mart'a kadar ABD'den karşılanıyor. Büyük kısmı... Sonradan da paralar verilmeye devam edildi. Orada eğitildiler. Orada yetiştirildiler.

Ondan sonra, TÜRK-İŞ'e karşı DİSK kuruldu, iyi yapıldı. Ama DİSK'i de, artık eski DİSK olmaktan çıkardılar. Ona karşı da mücadele ediyoruz elbette. Diğer sendikalar da gene aynı şekilde gerçek bir İşçi Sınıfı sendikası değil, ama dediğim gibi, bunlar böyle diye örgütlenmekten, sendikalaşmaktan vazgeçmeyecek, buraları da gerçek İşçi Sınıfı örgütü haline dönüştüre-

ceğiz. Dönüştürmemiz lazım. Yani bu güç, sayısal olarak bizde var.

Gerçekten dediğim gibi, Sosyalizm, başta İşçi Sınıfı olmak üzere, tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayan bir düzen.

Yani bu mücadeleye sahip çıkmamız, işçiler olarak, emekçiler olarak siyasete ağırlık koymamız, yani kendi siyasetimize, kendi davamıza sahip çıkmamız gerekir.

Çünkü sosyalizm mücadelesi tek başına İşçi Sınıfının değil; tüm toplumun, tüm insanlığın mücadelesi. Sınıfların, baskıların, eşitsizliğin olmadığı bir düzen sosyalizm. Elbette bunun mücadelesinin asıl vücut bulduğu yer, İşçi Sınıfının kendisinin mücadelesidir. Ama tek başına sosyalizm mücadelesini, tabii yalnızca sınıfa mal etmek değil, tüm toplumun mücadelesine dönüştürmemiz lazım. Bunu yaparken, dediğim gibi, fabrikalarda, işyerlerinde, bulunduğumuz her alanda, hayatın her alanında bu mücadeleye sahip çıktığımızda, örgütlendiğimizde, bu mücadelenin başarıya ulaşmaması için hiçbir neden yok, değerli arkadaşlar.

Ben sözümü gene Hikmet Kıvılcımlı'yla bitirmek istiyorum. Onun bir sözüyle, bu kadar sabırla dinlediniz, **“Ekonomik Mücadele Üzerine”** adlı eserinden bir bölümle bitireceğim:

“Bu dünyanın namuslu kalmaktan başka hiçbir ama hiçbir menfaati olmayan tek sosyal sınıfı, İşçi Sınıfıdır. Çünkü nereden kalkıp nereye varırsa varsın, her dalavere malaverenin ardında işçi Memet nöbete çıkar. Onun için biz, dalavere istemiyoruz. Dalaverenin ne büyüğünü, ne küçüğünü, ne kendimiz için ne de başkaları için istemiyoruz. Dalavereden işçiye hayır gelmez.”

Yani, İşçi Sınıfı kadar namuslu bir sınıf yok. Çünkü çıkarında namus var, dürüstlük var İşçi Sınıfının.

Patronların çıkarında ne var, arkadaşlar?

Yalan onlarda, dmen onlarda, namussuzluk, ahlkszlk onlarda...

Ama İŞçi Sınıfını çıkarı nerede?

İŞçi Sınıfının çıkarı, namuslu olmasında, dürüst olmasında, hem kendisini smrtmemesinde, hem de kendisinin hiç kimseyi smrmemesindedir... Yani tüm insanlığın kardeŐ olduğu, tek bir aile olduğu Sosyalizmedir İŞçi Sınıfının ıkarı...

Bundan dolayı, böyle bir sınıfın yeleri olarak, bu mücadelenin yanında olan tüm arkadaşlarımızı, kardeşlerimizi, Kurtuluş Partilileri, diğer tüm arkadaşlarımızı, beni sabırla dinledikleri için sevgi ve saygıyla selamlıyorum, hepinize teşekkür ediyorum, arkadaşlar. Sağ olun.

(Alkışlar...)

Direnifçi, İifgalci, Grevci İifçi Önderleri m¼cadelelerini anlatıyor

Nihat G¼ldemir Yoldaş: Şimdi programımız gereği, Direnişlerden, Grevlerden, İifgallerden, işyerlerinden gelen iifçi arkadaşlarımız konuşacak.

Başta Rozi olmak üzere... Rozi'de biliyorsunuz, iyi bir örg¼tlenme sonunda, sendikalarına kavuştu arkadaşlarımız. Örg¼tl¼ hale geldiler. Daha sonra 22 tane iifçi arkadaşımız işten atıldı. 14 g¼n s¼ren Direniş sonunda, arkadaşlarımız son dönemde eşine rastlamadığımız bir zaferle işyerine d¼n¼ř yaptılar.

Şimdi Rozi'den G¼ven Arkadaşımızı mikrofona davet ediyorum.

(Sloganlar... İifçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Rozi Direnişçileri Adına Güven Yahşi'nin Konuşması

İşveren, örgütlülüğümüzü kırmak için her yolu denedi

Öncelikle bizleri bir araya getirip sorunlarımızı dinleyen Halkın Kurtuluş Partisi'ne teşekkür edip, örgütlenmemizin başından sonuna kadar yaptığımız işleri kısaca anlatacağım.

İşyerinde örgütlenmeden önce, işverenin iki dudağı arasından çıkan kelimelerle hareket ediyorduk. Onları uyguluyorduk. En son, yapılan yüzde beş zamdan sonra, sabrımız taşı. Böyle bir örgütlenmeye karar verdik. Ve Barış Başkanla tanıştık. Barış Başkanın aracılığıyla, Nakliyat-İş Sendikası Kartal Temsilciliği'nde sürekli toplantılar yapıp, bu örgütlenmenin zeminin oluşturup, Nakliyat-İş'in de yardımıyla iki gün içerisinde üyeliği bitirdik. Çoğunluğu aldık. Bunu öğrendi işyeri. Ondan sonra 22 arkadaşı işten çıkardılar. İşten çıkardıktan sonra biz dışarıda Direnişe geçtik. Direnişe geçerken polisle, özel güvenlikle kavgaya girdik, kapıştık yani. İşveren buna bir şey yapamadı. Geri adım atmaya başladı. Bu 22 kişiyi tekrar işe aldı. Aldıktan sonra bununla yetinmedi, tekrar bizim mücadelemizi bozmak için, kağıt üzerinde biz çoğunluğu almıştık, bunlar kağıt üzerinde mevcudu 246'ya çıkardı. Normal mevcudun çok daha üzerine... Ama biz bu mücadeleye yine devam ettik. Gece

iki, üç gibi üyelikleri devam ettirerek tekrar çoğunluğu aldık. Fakat işveren şu anda çoğunluğa itiraz etti. Mücadelemiz devam ediyor.

Bu mücadelede, örgütlenme mücadelemizin ilk gününden bugüne kadar yanımızda ve önümüzde olan Halkın Kurtuluş Partisi'ne, Rozi İşçileri adına teşekkür ediyorum.

(Alkışlar... Sloganlar... Yaşasın Rozi Direnişimiz...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi, 12 Eylül sonrasının ilk Grevlerinden birisi olan Hurma Elektronik'ten Ramazan Yoldaş'ımız hitap edecek.

1987 yılı Hurma Elektronik Grevcisi Ramazan Kap'ın Konuşması

Sendikal mücadele yetmez, siyasi örgütlülük şart

Merhaba Arkadaşlar,

1987'de, grevlerin yeni başladığı, yeni yapılmaya başladığı bir dönemde yaptık biz grevimizi. 86-87 yıllarında, bugünkü örgütlenme koşullarının da olmadığı şartlarda örgütlendik. Mücadeleyi orada, gözaltılardan da geçerek yaptık. 342 gün sürdü bizim grevimiz.

O günden bu yana çok şey değişti, arkadaşlar. Mücadelenin de çok şeyi değişti. Biz de, çok şey öğrendik o günden bu yana. Şu, en önemli şeyi öğrendik: Örgütlü gücümüzü sağlamadıkça, işyerlerinde yaptığımız grevlerle, küçük kazanımlarla, belli mevzilerdeki hak kazanımlarıyla, bu ülkede, sorunların üstesinden gelemeyeceğiz. Bizim gerçek yapmamız gereken, siyasi örgütlülüğe sahip olmamız, siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesine yönelmemiz. Nihai sonuç da o olacak. Bütün haklarımızı alma, bütün insanlığımızı yaşama günleri o zaman olacak. Bu amaçla mücadele etmeliyiz. Bu bilinçle davranmak durumundayız.

Halkın Kurtuluş Partisi, Türkiye'de, tüm olumsuzlukların ortadan kaldırıldığı, hepimizin, bu ülke topraklarında yaşayan

herkesin, kardeşçe birlikte üretmek, yine kardeşçe paylaştığı, eşitçe paylaştığı bir düzenin yaratılması için mücadele veriyor. Bu mücadelede, olabildiğince, gücümüzün yettiğince katkı koymak, mevzide, siperde bir yer kapmak, bir yerde olmak durumundayız.

Tüm arkadaşları, bu insanlık mücadelesine omuz vermeye, bu mücadelede gönüllü olmaya davet ediyorum, ben de.

Bundan sonra işte önümüzde 1 Mayıs var. Bu özelliğimizi pekiştirmek, bu inancımızı bilemek için, 1 Mayıs'ta Halkın Kurtuluş Partisi pankartı arkasında omuz omuza, yan yana olmaya davet ediyorum, saygılarımı sunuyorum.

(Sloganlar... Yaşasın 1 Mayıs... Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi Yurtiçi Kargo Direnişinde tanıştığımız Safiye Yoldaş'ımız hitap edecek size arkadaşlar.

(Sloganlar... Kadın Erkek El Ele Kurtuluş Partisi'ne...)

Yurtiçi Kargo Direnişçisi Safiye Aslan'ın Konuşması

Kurtuluş Partisi, Direniş Okullarını mutlaka çoğaltacaktır

Merhaba Arkadaşlar,

6 Ocak 1992. Yurtiçi Kargo Direnişimizin, işgalle, işyeri işgaliyle başladığı tarih. Elbette ki onun öncesi de var. Yani kargolarda örgütlenme mücadelesini, birçok arkadaşımız biliyor. Yıllarca sürdü.

Yurtiçi Kargo Direnişinin, Bozan Arkadaş da burada, Antep'ten direnişe katılan arkadaş, her birimizde, direnişe katılan tüm arkadaşlarda, yeri ayrıdır.

Benim için hele, yeri apayrıdır. Yani ben, kendimi de anlatırken aslında, hep şey derim; Yurtiçi Kargo Direnişi öncesi Safiye ve Yurtiçi Kargo Direnişi sonrası Safiye, diye... Sonrasında da birçok direnişler yaşadım, ancak onun yeri benim hayatımda ve bende bambaşka.

Ben, devrimcilerle Yurtiçi Kargo Direnişinde tanıştım. Ben, Halkın Kurtuluş Partisi önderleriyle, direnişte tanıştım. Ve şu an Partiliyim, Parti'nin kurucusuyum.

Ve bir direnişin, 9 ay süren direnişin benim yaşamımda yaptığı değişiklikler. Bu sadece ben, ben konuşuyorum. Ve benim

dışında Yurtiçi Kargo Direnişinde yaşayan birçok arkadaşın hayatını değiştirdi. Ve belki burada yaşanan direnişlerde yaşayan arkadaşlarımızın da direniş sonrasında hayatı değişmiştir. Elbette olumlu yönde değişti. Onun ötesinde, bir şeylerin ters gittiğini, bunların insanlığa karşı yapılmaması gerektiğini kendi cephemizden bilebiliyorduk. Ancak ne zaman direniş okullarından geçtik, ne zaman o okullardan mezun olduk, onun bilimsel yönlerini de gördük. Yani önce yaşadık, direndik, sonra onun bilimsel yönlerini gördük, okuduk ve kendimizde pekiştirdik.

Ve o zaman, işte biraz önce Nakliyat-İş Genel Başkanımız söyledi, yani şu an ülkemizdeki sendikalar faciasını anlattı. Ali Rıza Başkan, o zaman bizim ilk örgütlendiğimiz, ki Nakliyat-İş açık değildi 80 sonrasında, sadece TÜMTİS vardı bizim işkolumuzda ve TÜMTİS'te örgütlendik. Başkanımız o zaman Şube Sekreteriydi. İstanbul Şubesinin Sekreteriydi. Perihan Arkadaşımız, şubede personeldi. Ancak biz işçilerin, yani Yurtiçi Kargoda mücadele veren, örgütlenmede aktif olan arkadaşlarımızın tanıdığı tek sendikacıydı. Başkanı bilmezdik, Genel Başkanı. Ve nihayet, direniş sonrasında da sarı sendikacı TÜMTİS Genel Başkanı, kendi sarı yönünü gösterdi. Ve bizlerin, Yurtiçi Kargo Direnişçilerinin, sendikalı olarak işe dönmememizi sağladı. Kendisi sarı koltuğundan olmamak için. Ancak şu an öyle bir koltukta oturuyor ki kendisi, ayakları kırılmış bir koltukta, kendi eliyle tutunuyor. O da pek yakında düşecektir.

O zaman, Direnişimizin Gecesinde de söz vermiştik. Sonraki direnişlerde de söz vermiştik. Bizler orada gerçekleri ve gerçek insanları görmüştük. Gerçek mücadele eden devrimcileri görmüştük. Ve onların yanında saf tuttuk. Ve dedik ki, bizler daha nice direniş okulları, nice direniş çadırlarında yaşayacağız, dedik. Ve sözümüzü tuttuk. Ve şu anda var olan arkadaşların bir kısmı, birçoğu da direniş çadırlarından, direniş okullarından geldiler.

Ve biz bu okulları çoğaltacağız! Partimiz çatısı altında da birleştireceğiz! Buna her gün söz veriyoruz, yeniden yeniden!..

(Alkışlar... İşgal Grev Direniş Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi İzmit Ekolas'tan Erkin Yoldaş'ımız hitap edecek.

Bir Dinleyici: Bayrak elden ele ilden ile dolaşıyor, dolaşacak... Parababalarının burçlarının en üstüne dikilecek!

(Alkışlar...)

Ekolas Direnişçisi Erkin Gürbüz'ün Konuşması

İşçi Sınıfı mücadelesini sonuna kadar götürmeliyiz

**Partimizin, Halkın Kurtuluş Partimizin Genel Başkanı,
Sendikamızın Genel Başkanı ve Değerli Yoldaşlar,**

Herkesi içten duygularla selamlıyorum. Hoş geldiniz.

(Alkışlar...)

Ben de, Pirelli Ekolas taşeron firmasında çalışan ve örgütlenmeden sonra, sendikalaşmadan sonra, sendikalı olduktan sonra, işten atılan bir işçi arkadaşım. İşçi arkadaşlardan biriyim.

İlk önce ben bir sendikada şunu ararım. Bir; **Doğru**, İki; **Dürüst**, üç; **İlkeli**, dört; **Namumlu** olmasını ararım.

Sayın Başkanın da söylediği gibi, benim liseden bir arkadaşım vardı, o okul okudu devam etti, daha sonra Türk-İş sendikasında Genel Başkanın danışmanı oldu. Telefonumda da kayıtlıdır, “sarı” diye kayıtlıdır. Aradığımda da, “sarı nasılsın?” diye açarım telefonu.” “İyiyim” der. (Alkışlar...)

Şimdi, Türkiye’deki sarı sendikalar ve sarı sendikaların Türkiye’yi getirdiği nokta apaçık ortada. 12 Eylül vesaire bun-

ları anlatmaya gerek yok. Başkan da anlattı, sendikacı arkadaş da anlattı, direnişten gelen arkadaşlar da onu anlattı. Zamanımız da kısıtlı...

Önemli olan, bu mücadeleyi ilerleyen yıllara taşımak. Devrim sürecine getirmek. Önemli olan İşçi Sınıfının birliğini, İşçi Sınıfı mücadelesini sonuna kadar götürebilmek, gittiği yere kadar taşıyabilmek, sırtlanmak, sonuna kadar var kılabilmeştir. Önemli olan budur bence.

Şimdi, bu sendikal anlayışı, ilkeli sendikal anlayışı siyasal mücadeleye dönüştürmek ve bu anlayış etrafında yoğunlaşmaktan başka bir alternatif, bir anlayış yoktur.

Ben de bu duygularla, bütün arkadaşları, yoldaşları selamlıyor, hepinize teşekkür ediyorum. Sağ olun.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi Hedef Dağıtım Direnişimizden Güllü Yoldaş'ımız hitap edecek arkadaşlar.

(Alkışlar...)

Hedef Dağıtım Direnişçisi Güllü Koçyiğit'in Konuşması

Direnşte sınıf mücadelesini öğrendik

Öncelikle arkadaşlara hoş geldiniz diyorum ben.

Evet, çok heyecanlıyım şu an...

(Alkışlar...)

Evet, direnişlerden geldik. Birçoğumuz öyle. Tabii ki kazanımlar oldu, olmadı değil. Sonuçta oranın mücadelesi, bir nevi bizi sınıf mücadelesine itmiş oldu. Daha iyi anlamış oldu daha doğrusu. Bu bakımdan, Hedef Dağıtım Direnişiyle başlamış olduğum bu mücadelede, ben de sonuna kadar devam edeceğim.

İşte sendikamızın önderliğinde, bize verdiği bu önderlik sayesinde, diyeyim...

Çok heyecanlandım...

(Konuşmacı ağlıyor... Alkışlar...)

Evet, mücadele devam ediyor. İyi ki ben de varım arkadaşlarımız arasında, sınıf mücadelesinin içinde...

(Alkışlar...)

Bir Dinleyici: Nihat Başkan, yılları da anons edersen...
Bayrak elden ele, ilden ile...

Bir Başka Dinleyici: Yıldan yıla...

İlk Dinleyici (devamla): Daha aramıza iki ay önce katılan
Rozi Direnişçileri var. 87'deki arkadaşlarımız var... Bu yılları
da bize öğretirsen sevineceğiz. Teşekkür ederim.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi, 2002 yılındaki Ramzey ör-
gütlenmemiz, direnişimiz...

Her yerde insanlarla karşılaşıyoruz, gerçek insanlarla. Şimdi
o insanlardan, gerçek insanlardan birisi. Doğal işçi önderi. Çok
sevdiğimiz, saygı duyduğumuz Ali Usta'mız hitap edecek.

(Alkışlar...)

**Ramzey Direnişçisi
Ali Gönülaçar'ın Konuşması**

**Direnişte devrimci sendikacıların
kimler olduğunu da gördük**

Saygıdeğer Arkadaşlarım,

Bütün İşçi Sınıfı adına, Ramzey'deki işçiler adına hepinizi saygıyla selamlıyorum.

(Alkışlar...)

2002 yılında Ramzey Mوبilet Fabrikasında yaşanan direnişimizi sizlere kısaca anlatacağım.

Yapılan haksızlıklar karşısında, belli bir örgütleşip, birleşip, metal işkolunda örgütleştik, üyeleştik. Her şey sağlandı. Sözleşmeler yapıldı. Bu arada Barış, Hakan, Nihat Başkanımlla, Ali Başkanımlla tanıştık. Sendikamı tanıdım. Partimi tanıdım. Yapılan haksızlıkları gördüm.

Ve işveren bizi yıldırmaq için, bize bazı öneriler sundu. Dediler, istifa eden işbaşına, etmeyen kapı dışarı.

Etmeyen arkadaşlar, 35 kişi kapı önüne konulduk. Ve eden arkadaşlar da şu an ağlayarak çalışıyorlar. Ve de görüştüğüm arkadaşlar var, soruyorum. Diyorlar ki, daha biz o direnişin ek-

meğini yiyoruz. Ondan sonra hiçbir hak almadık, alamıyoruz.

Ve de adam, bir bölük askeri, fabrikanın önüne dökerek, biz dışarıda örgütlenmişiz, içeride işçi arkadaşlar örgütlenmiş, sendikamızın başkanı, Örgütlenme Başkanı Mehmet Çabuk yanımıza gelerek, örgüte destek verecek olan adam örgütü dağıttı. Ve de Ali Başkanım, Hakan, Barış, Nihat... Bunların haricinde hiçbir tanesi bize sahip çıkmadılar. Ve de bir hafta direniş yaptık orada, sonunda yasal yollardan hakkımızı aramak zorunda kaldık.

Bu sebepten ben orada çok iyi anladım, sendikamı çok iyi tanıdım... Arkadaşlarımı çok iyi tanıdım... Başkanlarımı çok iyi tanıdım... Partimi tanıdım...

Hepsini saygıyla selamlıyor, teşekkür ediyorum.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Hepimiz heyecanlıyız. Heyecanlanmamak mümkün değil zaten. Konuşurken bile kekeliyoruz. Kusura bakmayın arkadaşlar.

Bir dinleyici. Heyecan bizi ayakta tutuyor.

Nihat Güldemir Yoldaş: Evet. Evet. Şimdi, 1989 yılında tanıştığımız, tanıştığımız da demeyelim haksızlık olur, Üstay Medikal'den arkadaşımız, 1989'dan daha önce de tanışmıştık, orada örgütlenme ve direniş gerçekleştirdik. Şimdi Hayati arkadaşımız hitap edecek.

(Alkışlar...)

Üstay Medikal Direnişçisi Hayati Güven'in Konuşması

Gerçek kurtuluşumuz Sosyalizmedir

Merhaba Yoldaşlar,

(Alkışlar...)

Ben de kısaca bir biyografimi çizmek istiyorum. Çok kısa. Çünkü kendimi tanıtmam gerekiyor. Küçük yaşlarda, bir grup insanla karşılaştım. O arkadaşlarımız, yani şu anda isimlerini söylemeyeceğim, bu arkadaşlarımız çok iyi niyetli arkadaşlarımızdı. Ben de devrimciliği ve işçi sempaticiliğini o zaman öğrenmeye başladım.

Ondan sonra bir kesintiye uğradı ve tâ ki Yoldaşım, can dostum Nihat Arkadaşım ile tanışana kadar...

(Konuşmacı ağlıyor... Alkışlar...)

Kader bizi, Sözcü Lastik'te tanıştırdı. Orada bir mücadeleimiz oldu, sendikalaşma olayımız oldu. Daha sonra, ben oradan çıktıktan sonra, başka bir yere işbaşı yaptım. Orada da yine, koşullar o kadar iyi zannettik ki arkadaşlar, bizim gözümüzü o kadar boyadılar ki, işte dedim ki; gerçek işyeri bura, gerçek insanlar da bunlar. Halbuki işin içi öyle değilmiş. Bizim gözü-

müzü boyamışlar ve orada bizi zehirliyorlarmış arkadaşlar. Biz bunu fark etmedik. Tâ ki Nihat Yoldaşım... Ben bahsettim Nihat Yoldaşıma ve o da bizim fabrikaya işbaşı yaparak mücadeleyi başlattı. Ve oradaki koşulları araştırdık. Oradaki koşulları araştırdık ki, orada gerçekten işçi sağlığına ve bizim çalışma koşullarımızı etkileyen çok çelişkili unsurlar var. Yani bütün olumsuzluklara rağmen, burada üretim yapılıyor. Burada yapılan üretim, görsel olarak belki zorluğu yok, ama işte gazlı bir üretim yapılıyor. O yapılan üretime dokunulduğu anda da, insan sağlığını tehdit eden kanserojen unsurlara rastlandı o zaman. Biz tabî bazı şeyleri bilmiyoruz. Bizler hayat okulundan, sınıf mücadelesi içinden geldiğimiz için, bunları gün içinde, belki o gün göremiyoruz ama bir sonraki gün, daha sonraki yıllarda bunları görme olasılığımız oluyor.

Biz, oradaki koşulları değiştirmek, oradaki standartları, iş güvencesini sağlamak için sendikaya üye olduk, arkadaşlar. İşveren bunu hemen haber aldı. İşveren haber alır almaz, önce 3 arkadaşımızın işini feshetti, daha sonra da 18 arkadaşın işini feshederek bizi kapının önüne koydu. Kısa anlatacağım oradaki mücadelemizi, fazla uzatmamak için. Nihat Arkadaşım ile böyle bir yoldaşlığım var.

Bunun akabinde, o zamanki çelişkileri biz oradaki işçi arkadaşımızla paylaştık. İşyerindeki üretimin zehirli olduğunu, oraya, zehire karşı robot elbiselerle girilmesi gerektiğini söyledik. Buna karşılık bazı arkadaşlar, oradaki koşulların sanki çok iyi olduğu iddiasında bulundu. Ve şunu üzülererek belirtiyorum arkadaşlar, bunu iddia eden arkadaşlardan, 4 tanesi, kansere yakalandı arkadaşlar. Oradan dolayı... Ve iki tanesi öldü. Bugün iki tanesi de sağ, ama bağırsak kanseri var ikisinde de. Şimdi, bazı şeyler hayırlıdır diyoruz ya, aradan zaman geçiyor biz şeyi ko-yuyoruz, iki o direnişi yapmışız, iyi ki o işyerinden de atılmışız.

Burada şunu şey yapmak istiyorum. Kapitalizm, her zaman için insanların gözünü boyar. Burada kapitalizmin oyununa ke-

sinlikle kanmayalım. **Gerçek kurtuluşun, gerçek kardeşliğin, gerçek devrimciliğin sosyalizmde olduğunu bilelim, bunu hepimizin bilmesi gerekir.**

Bunun için, ben Halkın Kurtuluş Partisi'ne katıldım. Ve bu sosyalizm mücadelesinde, ben de karınca kararınca mücadele içinde yer alıyorum. Ve elimden geldiği kadar katkı yapmaya çalışıyorum.

Bu meyanda, konuşmamı bitirirken, ben bazı şeylere değinmedim. Çünkü Nurullah Ağabeyimizin ben, iki sefer konuşmasına şahit oldum. Aynen orada, sanki benim gözüm kulağım, benim duygularım, düşüncelerim gibi ifade etti. Sanki beni ifade ediyormuş gibi oldu. Bu açıdan da kendisine şükranlarımı sunuyorum.

N. Ankut: Bilmukabele.

Hayati (devamla): Ve Allahaismarladık yoldaşlar.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi şanlı Aras Kargo İşgalimizden-Grevimizden Ahmet Ağabey'imiz hitap edecek.

(Alkışlar...)

**Aras Kargo Direnişçisi
Ahmet Tahsin Telci'nin Konuşması**

**İşçi Sınıfının örgütlü gücü karşısında
Parababaları bir hiçtir**

Değerli Arkadaşlarım,

Hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

(Alkışlar...)

Tabîî yaşanmış olan Aras Kargo İşgali, Direnişleri ve Grevi, son yılların en büyük işgali, işgal eylemleri olarak tarihte yerine alacaktır. Çünkü bu eylemler 12 Eylül'den sonra tek ve en büyüğüdür.

İşveren, Aras Kargo örgütlenmesini 12 Temmuz'da öğreniyor. 1994. Hemen harekete geçiyor, öncü 3 arkadaşı işten çıkartıyor. İşte fitil o andan itibaren ateşlenmiş oluyor. Hemen harekete geçen 80 işçi, Direnişe başlıyor. İşyerinin önünde çadır kuruyor, eylem başlıyor. Her zaman olduğu gibi, hepimizin de bildiği gibi, bir yandan işverenlerin köpeklerinin, bir yandan güvenlik güçlerinin yoğun baskısı ve saldırılarıyla Direniş kırılmak isteniyor. Ancak bu saldırı ve baskıların işçileri yıldırma-yacağını, daha da bileyeceğini düşünmüyorlar.

28 Ağustos 1994 günü, 43 arkadaşımız tarafından Ankara Aktarma Merkezi işgal ediliyor. İşgalin 5'inci gününde, gece yarısı 600'e yakın emniyet ve jandarma baskınıyla, İşgal sona erdiriliyor. Arkadaşlarımız 4 gün gözaltında tutulduktan sonra, hepsini serbest bırakıyorlar.

Değerli Arkadaşlar,

Bu mücadele devam ederken, İstanbul'daki Aras Kargo çalışanları da olayları dikkatle takip ediyorlardı. Ankara'daki arkadaşlarına destek için bir dizi eylem başlattılar. Örneğin 150 kişiyle toplu viziteye çıkma, yemek boykotu, Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne siyah çelenk bırakma ve basın açıklamaları gibi eylemler... Etkin eylemler.

Bu arada, işveren de boş durmuyordu. Nakliyat-İş'in üyesi 100'e yakın işçiyi işten çıkartmıştı. Sıra İstanbul'daydı. Eylül 1994'te, Alibeyköy Aktarma Merkezi'nde Direniş başladı. Bu Direniş, sendikanın 5'inci Olağan Genel Kuruluna kadar olan dört aylık süreyi kapsadı. İstanbul'daki Aras Kargo Direnişi ve mücadelesinin, 5'inci Olağan Genel Kurulunda sendikadaki devrimci dönüşümü sağlayan mücadele içerisinde, önemli bir yeri vardır. Bu gelişmelerden sonra, Aras Kargo mücadelesini yürüten diğer bölgelerdeki arkadaşlar, İstanbul'daki işçilere yardıma geldiler.

İşçilerin tek yumruk, tek yürek olmaları, gösterdikleri inanılmaz azim ve kararlılıkları, kopması mümkün olmayan zincirin halkaları gibi kenetlenmeleri, eski yönetimin de suyunun kaynamasına sebep olmuştu. Gün geçtikçe eski yönetim, verilen mücadelenin gerisinde kalmaya başladı. Bu geri kalış, istemese de Genel Kurulun önünü açtı. 14-15 Ocak 1995'te yapılan Genel Kurul sonunda, mücadelenin içinden gelen kişiler bizzat yönetime geldiler.

Değerli Arkadaşlar,

Aras Kargo Grevi, eski yönetim zamanında Alibeyköy Aktarma Merkezi'nin taşeronu verilmesiyle başlatılan prosedürün devamında ortaya çıkmıştır. Eski yönetim zamanında yarım kalan prosedür devam ettirilerek, Aras Kargo patronunun sendikamızı tanımak istememesi ve sözleşme görüşmelerine gelmemesi sonucu, Grev kararı alınmıştır. Greve başlama günü; şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 25'inci yıldönümü olan 15-16 Haziran 1995 tarihine denk getirilmiştir.

Grev pankartı asılır asılmaz, işverenin de saldırıları başladı. İlk başlarda Greve çıkan işçi sayısı çok azdı. Sonraki günlerde bu sayı hızla artmaya başladı. Giderek işveren iş yapamaz hale geliyordu. Dışarıdan topladığı yevmiyeci işçilerle durumu idare etmeye çalışıyordu. Bir yandan tutulan işçilerle mücadele ederken, bir yandan da yasal hakkımız olan, Grevci işçinin yerine işçi çalıştırılmayacağı hususunda İstanbul 7'nci İş Mahkemesine de dava açtık. Mahkeme, lehimize ihtiyati tedbir kararı verdi. Eyüp Emniyet Amirliği kararı uygulamak için görevlendirilmişti. Karar hiçbir şekilde uygulanmadı. Emniyetin yapması gereken uygulamayı, biz yapmaya başladık. Polisle didişmediğimiz gün çok az oluyordu. İşveren, her gün biraz daha köşeye sıkışıyordu. Kendine bir çıkış yolu aramaya başlamıştı.

Bizim bu haklı mücadelemize destek için her gün işçi grupları geliyor, bizi destekliyor, moral veriyorlardı. 30 Haziran günü DİSK Yönetimi bizi ziyarete gelmişti. Onların ayrılmasını fırsat bilen güvenlik güçleri, ani bir baskınla 9 arkadaşımızı gözaltına aldılar. Çıkarıldıkları mahkemede tutuklanıp cezaevine gönderildiler. Bunlar, ziyaretçi ve konuklarımızdı. Bir ay tutuklu kaldılar. Biz de baskılarımızı arttırmaya başladık. Sonunda işveren iş yapamayacağını anlayınca, 1 Ağustos 1995 günü, Ayazağa Cendere Yolu'na taşınmak zorunda kaldı. Vakit geçirmeden biz de oraya taşındık. Köpeklerini yine üstümüze saldı. Ancak

gereken dersi onlara verdik. Olayları yatıştırabilmek için polis havaya ateş açmak zorunda kalmıştı. Pankartımızın asılmasına, Vali, yasadışı olan emirle mani oldu.

Bu taşıma işinin yasadışı olduğuna dair, 2'nci İş Mahkemesinden alınan, yeni işyerinin yasal olmadığına dair kararı da, Yargıtay tarafından da onaylanan kararı da maalesef kimse tanımadı.

Değerli Arkadaşlar,

Benim, bu mücadeleden çıkardığım dersler vardır. Yani benim... **Bu mücadeleler göstermektedir ki, Parababalarının gerici yasaları, bizim meşru, sınıfın yaratıcı biçimiyle yürüyen eylemlerimiz karşısında bir hiçtir. Parababalarının gerici yasaları, iyi önderliğin ellerinde, ellerini kollarını bağlamış pamuk ipliği gibidir. Önderlerin ve İşçi Sınıfının kararlı mücadelesi karşısında hemen ilk hamlede koparlar. Yeter ki önderler kendi ellerini, kollarını, kendi kafalarında yaratmış oldukları sicimlerle bağlamış olmasınlar.**

Nakliyat-İş Yönetimi, kendine böyle bağlar yaratmaz. Hele İşçi Sınıfının yaratıcı ellerinin böyle yapay bağlarla bağlanmasını, onun mücadelesinin önünün kapatılmasını asla kabul etmez.

Nakliyat-İş, bu devrimci tutumuyla; DİSK'in Adını, Tarihini ve Mücadele Geleneğini temsil etmektedir. Ve bununla asla yetinmemektedir. DİSK'in mücadele hattını daha da ileri götürmeyi kendine görev bilir. Başta DİSK olmak üzere tüm işçi örgütlerinin gerçek işçi Sınıfı örgütleri olması için mücadele eder.

Kaldı ki, İşçi Sınıfı yalnızca kendi dar sınıf çıkarları içine hapsolmaz. Onun sakınamayacağı, göz ardı edemeyeceği bir görevi daha vardır: diğer emekçi halk kesimlerine önderlik etmek. Bu yüzden Nakliyat-İş, halkımızın tüm sorunlarını kendi sorunu, dolayısıyla DİSK'in sorunu, daha da tam söylersek işçi Sınıfının sorunu sayar.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum. Sağ olun.

(Alkışlar... Sloganlar... Yaşamın Aras Kargo Grevimiz...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Bu anlayışla, bütün işkollarında nice Nakliyat-İş'ler arkadaşlar...

İnançla, inatla, kararlılıkla, cesaretle yeni Nakliyat-İş'ler yaratmalıyız.

Sene 1996. Orgaz. Evet. Orgaz Direnişinden tanıştığımız, çocuk yaşta neredeyse tanıştığımız, ama inancı, cesareti, kararlılığıyla bugüne kadar gelmiş bir yoldaşımız. Barış Yoldaş'ımız.

(Alkışlar...)

Orgaz Direnişçisi Barış Aşan'ın Konuşması

Tarafsızlık yoktur, bizim safımız İşçi Sınıfının safıdır

Ağabeyimiz utandırdı beni, önce onu söyleyeyim. Daha bir rahat gelecektim, heyecanlıydım ama, buraya, utanmış geldim.

Öncelikle burada bulunan herkesi İşçi Sınıfı mücadelesine olan inancıyla selamlıyorum.

(Alkışlar...)

Ağabeyimiz de söyledi, gerçekten çok gençtim o zaman ben. Ve benim için her şey tozpembeydi. Yeni işçiliğe başlamıştım. Orgaz da, ilk, modern çalıştığım işyeriydi. Ondan önce otobüs muavinliği, pazarcılık şu bu gibi işlerde çalıştım ben de. Öğrenciliğim döneminde ayakkabı da boyadım, simit de sattım. Bu işleri yaptım.

Ama Orgaz'a gelince, Orgaz işvereni benim akrabamdı aynı zamanda, ama gördüm ki orada, akrabam olmasına rağmen, burada bir düzen var, bir işleyiş var. Kurulmuş bir şey var. Ve bu düzen içerisinde kim olursa olsun, ne olursa olsun, yakınlığı, akrabalığı, iki tane sosyal sınıf var. Birisi Parababaları diye tabir ettiğimiz sınıf; bizi ezen, sömüren sınıf. Kültürünü, her

türlü çirkefligini bize yaşatan sınıf. Bir de benim de mensubu olduğum, o güne kadar bilmediğim, tanımadığım İşçi Sınıfının olduğunu gördüm. Burada bulunan ağabeylerimizle o zaman tanışmış oldum ben de. Yaklaşık 10 yıl oldu. 10 yıldır da mücadeleye, işte elimizden geldiği kadar katkı sunmaya çalışıyoruz.

Şimdi, benim gibi bu tür mücadeleye ilk defa, yeni, çok yakın zamanda tanışan arkadaşlar var. Ben şunu gördüm ve onu uyguluyorum: Arada, derede kalmak gibi bir şansımız yok. Bizim safımız; İşçi Sınıfının safı. Onun mücadele tarihine yaraşır bir şekilde mücadele etmeliyiz. Çünkü insanlık böyle gelmedi. Yaklaşık altı, işte altı bin beş yüz, yedi bin yıldır diyelim biz, bu baskı, sömürü, insanlık dışı yaşam, o günden bugüne gelmekte. Ondan önce, milyonlarca yıl, kardeşçe, insanlık bir arada yaşadı. Sosyalizmi ilkel bir şekilde yaşadı. Şimdi bize düşen, gerçek insanlara düşen, ona yaraşır bir yaşama biçimi olan sosyalizmi, bizim önümüze konulan, hazır bir anlamda, Marks-Engels, Lenin, Kıvılcımlı Usta tarafından konulan sosyalizmi, Bilimsel Sosyalizmi, bugün yaşadığımız ülkede ve dünyada egemen hale getirmek.

Ve bundan dolayı da işte, Ali Rıza Başkanımız da söyledi, biz sendikalarda çalışma yapıyoruz, İşçi Sınıfı içerisinde çalışma yapıyoruz. Tabii buralardaki mücadelelerde tanıştığımız tüm arkadaşlar da, kesinlikle, bizimle tanışmalarından hemen sonra, işçi olmalarından dolayı aynı şeyi amaçlıyorlar. Ben de Halkın Kurtuluş Partiliyim. Tâ ilk günden söyledim arkadaşlara. Biz de en son Rozi'de, arkadaşlarımıza da, güvenlikçiye de, polise de yumruk vuruyorsak, o mücadelenin önünde oluyorsak, önderi oluyorsak, ona çabalıyorsak, Partili olduğumuzdan dolayı yapıyoruz.. Yoksa diğer sendikacılar gibi biz de gece ikilerde, sarhoş bir şekilde telefon açarak işçilere, ne yapıyorsunuz, ne var ne yok orada, diyebiliriz yani.

İşte bizi onlardan ayıran şey, Kurtuluş Partili olmamız.

Ve bizi onlardan ayıran diğer bir şey de, insanlığın davasını gütmemiz.

Ve bu mücadelede bizimle birlikte olan tüm arkadaşlara da, öncelikle yalnızca 1 Mayıs için söylemiyorum bunu, işte önümüzde 1 Mayıs geliyor, yalnızca 1 Mayıs'ta, az önceki arkadaşımız da söyledi, Halkın Kurtuluş Partisi pankartı arkasında değil, bu ezenle ezilenin olmadığı, sömürsüz, baskısız, eşit, adil bir düzen yaratıncaya kadar, sosyalizme ulaşıncaya kadar beraber mücadele etmek, bizlerin yanında, yakınında görmek istiyoruz tüm arkadaşları.

Tüm arkadaşların da ben bu mücadelelerinde, şimdiden başarılar diliyorum.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi de Dokuma İşçilerini temsilen Ahmet Yoldaş'ımız hitap edecek.

(Alkışlar...)

Ali Rıza Başkan: Bu iş biraz eksik kaldı Nihat Başkan. Lowprofile, Kenteks...

Bir Dinleyici: Komteks...

Ali Başkan (devamla): Hisar İplik Direnişlerinin...

Bir Başka Dinleyici: İşgallerinin...

Ali Başkan (devamla): Özetek...

Bir Dinleyici: Bunları da Ahmet Başkan anlatsın...

Dokuma İşçileri Adına Ahmet Aslan'ın Konuşması

Hedefimiz: Siyasi iktidardır

Diğer işçi arkadaşlarımızın da söylediği gibi buraya çıkıp heyecanlanmamak elde değil.

Ben, bu toplantıyı tertip eden Kartal İlçe Teşkilatı'mıza sonsuz teşekkür ediyorum. Hepiniz buraya geldiğiniz için sizlere gerçekten teşekkür ediyorum.

(Alkışlar...)

Slogan atmamdan kaynaklı, biraz sesim düşük ama, kusura bakmayın arkadaşlar.

Genel Başkanımız, Milliyet gazetesinden bir başlığı gösterdi. Dünkü Milliyet gazetesinden. Cüneyd Zapsu denen Parabası, Amerika'da "**Tayyip'i kullanın**" diyor. Hani, bu nasıl bir aşağılayıcı söz?.. Çok aşağılayıcı bir söz. Yani bu Tayyipgiller denilen grup, ne kadar aşağılıklar. Ben arkadaşlara soruyorum: bugünkü Milliyet gazetesinde, o sözlerinden dolayı, yani Zapsu'nun söylediği o sözlerden dolayı tepki gösteren bir açıklaması var mı? Ben baktım, rastlamadım.

Yani insan olarak benim kanıma dokunuyor. Yani bu ülkenin yurtseveri olarak, vatandaşı olarak kanıma dokunuyor. “Alın kullanın”... Kullanmak ne demek, arkadaş?..

Biz bu vatani binlerce şehit vererek... Kurtuluş Savaşında binlerce şehit vererek...

Nurullah Ankut Yoldaş: 3 milyon.

Ahmet Aslan: 3 milyon şehit vererek bu vatani kazandık. Bu alçak güruh, Kurtuluş Savaşına düşman. Bu alçak güruh, halkımızın kovduğu yedi düvele, yurdumuzdan sürdüğü o emperyalist çakallara, bugün vatanımızı satıyor. Yani buna tepki göstermemek gerçekten elde değil. Dün baktığımda iğrendim gerçekten.

Değerli Arkadaşlar, Değerli Yoldaşlar, İşçi Kardeşler,

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi, Çarlık Rusyasında yaygın grevler ve direnişler yapıyor. Çar, dara düşüyor. Diyor ki, işçilerle görüşün, ne istiyorlar?

İşçilerle görüşüyorlar. RSDİP üyelerine ne istiyorsunuz diyor? Ne istiyorsanız yapmaya hazırım. Her şeyi vermeye hazırım.

İşçiler de diyor ki: **İktidardan başka her şey, hiçbir şeydir!**

(Alkışlar...)

Değerli Arkadaşlar,

Biz mücadelemizi, siyasi iktidarı almadıkça, alçak Parabalı bizi sömürmeye devam edecek. Kurtuluş Partisi, Halkın Kurtuluş Partisi bunun için kuruldu... ABD, AB ve yerli satılmışlara karşı Halk Kurtuluş Cephesini örmek için kuruldu.

O halde ben diyorum ki, bütün arkadaşlarımız bu bilinçle, bu inançla davranmalıyız. Ve 1 Mayıs 2006'da, 1 Mayıs Alanında olmalıyız.

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Sosyalizm!

(Alkışlar... Sloganlar... Yaşasın 1 Mayıs... Yaşasın Sosyalizm...)

Kahrolsun halkımızı, İşçi Sınıfımızı, İşsizlik ve Pahalılık cehenneminde kavuran Finans-Kapital Oligarşisi!

Kahrolsun Parababaları Düzeni!

Kahrolsun Emperyalizm!

Yaşasın Sosyalizm! Yaşasın Sosyalizm!

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Şimdi de Kazım Arkadaşımız. Resa'dan... Daha yeni örgütlendiğimiz, direniş gerçekleştirdiğimiz... Şaşırdığımız, ama şaşırmadığımız, işçilerin onurlarına her gün saldırılan bir işyeri. Kazım Arkadaşımız daha güzel ifade edecek.

(Alkışlar...)

Resa Direnişçisi Kazım Sever'in Konuşması

Çare: Dayanışmakta, birlikte...

Burada bulunan tüm arkadaşlara, sayın Başkanımıza, Nakliyat-İş Başkanımıza, emekçilere, hoş geldiniz,

(Alkışlar...)

2004 Ağustos ayı. Diler Demir Çelik'in kolu olan Resa Nakliyat'ta akıl almayacak yöntemler, hakaretler, onur kırıcı laflar, Afrika'da dahi uygulanmayan cezalar... Lastik patlaması; 30 milyon cezası var. Arabayı hiçbir kusuru olmaksızın çarparsa da 75 milyon cezası var.

Maalesef öyle oluyor yani. Ve biz bunları ödüyorduk. İşvereni birçok defa uyarmamıza rağmen, dilekçe yazmamıza rağmen... Gelip bakmadılar, ilgilenmediler...

Bir tek yer bulduk, o da Nakliyat-İş Sendikası. Bizi dinlediler, önemsediler. Ve geldiler sağ olsunlar. Çok kısa sürede, bu iki üç ay gibi kısa bir sürede, 139 tane arkadaşımıza imza attırdık. Onlara teşekkür ediyorum sizlerin huzurunda.

Maalesef biz bu imzaları attığımız sırada, işveren de boş durmadı. O Parababaları... Bazı arkadaşlarımızı korkutarak,

emeğinden, ekmeğinden, işte çoluk çocuğunun sefil kalacağından, birçok politik olaylar yaparak istifaya zorladı. Onurlu olan, şerefli olanlar istifa etmedi. İstifa edenler de, özür diliyorum, şerefsizdir.

Bunun yanı sıra, biz İskenderun'da gene Diler Demir Çelik'e ait olan holdingte, Yazıcı Demir Çelik'te, orada bulunan şoför arkadaşlarımızla konuşmaya gittik. Kapıdaki güvenlik dahi, kapıyı bırakıp siz kimsiniz diye polismiş gibi bize ifade soruyor. Tabii, biz gitmeden ihbar gitmiş...

Arkadaşlar, Resa Demir de, Diler Demir Çelik'in koludur. 7 yıl süredir faaliyet gösteriyor. Aynı zamanda limanda. Hereke Limanı... İnanın ki 14 saat gibi kısa sürede hepsini sendikali yaptılar.

Kime?

Türk Metal'e... Yani sarı sendika dediğimiz yere. Soruyorum arkadaşlara, istifa edenler, işten atılıyor.

Aynı şey de, Resa Nakliyat'ta bulunan, oranın sorumlusu gözükene, o da benim gibi şoför olan, ama özür diliyorum sizlerden, şerefsiz olan o adam da, istifa eden arkadaşları tek tek dışarı attı.

Demek ki, çare birlikte! Dayanışmada! Kol kola girmekte!

Bunun yolu da; örgütleneceğiz.

Nerede?

Nakliyat-İş Sendikasında.

Bir de bunun siyasi kolu, Halkın Kurtuluş Partisi.

Bırakalım kurulsun. Destekleyelim. Yanında olalım. Bunca zamandır birçok parti gördük. Hangisi işçiye destek verdi?

Benim yaşım 47. Hatırlamıyorum. Hep sömürüldüm. Vergi rekortmenleri, efendim, Parababaları...

Bu ülkenin vergi rekortmenler işçilerdir. En büyük vergiyi veren işçidir. Emekçidir.

Ve biz, tabî şu an mahkemeler devam ediyor, atıldık işten. Hiç önemli değil! Aç kalmadık. Sağ olsun arkadaşlarımızın desteklerinden. Hepsi bize baktılar.

Ama boş mu duracağız?

Hayır! Ben kendim, şahsım, Kazım Sever olarak, yine Gebze Temsilcimiz Erdal Beyle beraber, birçok işyerine gidiyoruz. Haklı mücadelemizi sürdürüyoruz. Emeğimizin, alın terimizin hakkını istiyoruz.

İsim vermeyeceğim, gene bir nakliyat firması, mal taşıyan bir yerde, arkadaşlarla görüşme yaptık. Otobanda! E-5'te! Şehir içinde görüşemiyoruz, korkuyor adamlar.

Haklılar! İşsizlik, siz de diyorsunuz, diz boyu.

Görüşme yaptık; ya arkadaş, size teşekkür ederim dedi.

Niye?

Ya, bizi kimse adam yerine koymadı. Gelip görüşmedi. Siz tâ Otoban'a geldiniz.

Şaşırdılar. İnşallah bu böyle devam edecek.

Ben kendi adıma söz veriyorum:

Emek neredeyse ben de oradayım!

(Alkışlar...)

Alacaksak, hep beraber!

(Alkışlar...)

Olacaksak; hep beraber!

(Alkışlar...)

Ben arkadaşlara diyorum:

Korkmayın! Ürkmeyin! Cesaretli olun! Heyecanlı olun!

Evet.

Teşekkür ederim o hanımefendi kardeşlerimize. Bu heyecan bizi ayakta tutacak! Yıkılmayacağız!

Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Kazım Usta alçakgönüllü. Kazım Usta aynı zamanda, Parti'mizin İzmit İl örgütlenmesi çalışmalarına bilfiil katılıyor arkadaşlar.

(Alkışlar...)

Evet... Coca-Colacıları bilinçli olarak geride bıraktım arkadaşlar...

(Alkışlar...)

Şimdi, 160 gün hepimize bir şey ifade ediyor değil mi, arkadaşlar?

Gerçekten, şanlı mı şanlı...

ABD Emperyalizmini, arkadaşlar saydılar Coca-Cola'nın bir sürü namussuzluğunu, puştluğunu, bir sürü şerefsizliğini, dünya halklarına yaptığı eziyeti...

Ve onu dize getiren insanlar burada, arkadaşlar. Coca-Cola'yı gerçek anlamda dize getiren, önemli kazanımlar elde eden işçiler, işçi kardeşlerimiz, yoldaşlarımız burada.

Şimdi bu arkadaşlarımızın birçoğu kolayca söylenmeyecek şeyler söylediler, Direniş sırasında ve Direniş sonrasında.

Biz artık Kurtuluş Partiyiz dedi arkadaşlarımızın bir kısmı, birçoğu... Ve bunu diyenlerden bir tanesi, Fahrettin Arkadaşımız...

Buyur Fahrettin Usta.

(Alkışlar... Sloganlar... Yaşasın Coca-Cola Direnişimiz...)

Coca-Cola Direnişçisi Fahrettin Takıcı'nın Konuşması

**“Coca-Cola Devi”, 110 işçi ve önderleri tarafından
ezildi**

**Sayın Genel Başkanım, Nakliyat-İş'in Genel Başkanı Ali
Rıza Küçükosmanoğlu, hepinizi saygıyla selamlıyorum,**

Coca-Cola İşçisi Erol: Sesin biraz çok çıksın Fahrettin
Ağabey.

Nihat Güldemir Yoldaş: Hah!. Coca-Colacı sesi böyle mi
olacak yani?..

Fahrettin Takıcı: Benim bu son günlerde yaşamış olduğum
olaydan dolayı yalnız bırakmayan, kişisel sorunumdan dolayı
yalnız bırakmayan, telefonlarıyla, ziyaretleriyle bana en büyük
gücü veren değerli arkadaşlarıma, yoldaş arkadaşlarıma selam-
lar ediyorum. Hepiniz var olun, sağ olun.

(Alkışlar...)

Dedik ya, bu düzen insanı kanser eder. Kanser olduk!

Şimdi burada çoğu işçi arkadaşlarım geldikleri noktaları, en güzel şekilde ifade ettiler. Ben bu üç dakikalık zamanı biraz aşmak istiyorum.

İşyerlerinde sustuk, bazı kuruluşlarda sustuk, ama burası bizim toplumumuz. Biz burada konuşacağız!

(Alkışlar...)

Nihat Başkanım az önce dedi ki; herkes duygularını anlatacak, işçi arkadaşlarım.

Duygular anlatılmaz! Duygular yaşanmalı!

Yaşadık. Biz, çok güzel şeyler yaşadık, 160 gün... Neresinden başlasak ki?..

Bizim geldiğimiz yer bellidir arkadaşlar. Benim şahsen geldiğim yer bellidir. Herkes, Başkanım dahil herkes bilir. Benim geldiğim yer bellidir. 47 yaşından sonra bazı gerçekleri Coca-Cola bize göstermiş oldu. Coca-Cola'ya bu konuda teşekkür ediyorum çünkü kişiliğimizi bulma fırsatını bize vermiştir.

Çünkü ezilmemeyi, ayakta kalmayı, onurlu yaşamayı bize aslında, Coca-Cola kendi yaptığı haksızlıklarla öğretmiştir. Biz bunu gördük.

Ve doğru bir yerde, doğru bir sendikada karar kıldığımız zaman, bir kişi, yahut beş kişi... Biz 110 kişiydik arkadaşlar! 110 kişi, dünya devi bir şirketi, bunu bilenler bilir, dünya devi, **Amerika'nın gözbebeği, Filistin'e kurşun yağdıran İsrail'in, savaşların sponsoru Coca-Cola; ayaklarımızın altında ezildi.**

Savaşların sponsoru, Filistin'e kurşun yağdıran dünya devi bir şirket, 110 kişinin ayakları altında ezilmiştir.

Doğru mudur arkadaşlar? Yaşayanlar bilir. Doğru mudur?

(Alkışlar...)

Coca-Cola İşçilerinden sesler: Doğrudur!

Fahrettin Takıcı: Biz yaşadık. Buradan çıkarılan arkadaşların sayısı 5 kişi. Coca-Cola'dan çıkarılan ilk etapta çıkarılan arkadaşların sayısı 5'ti arkadaşlar. Bu 5 kişiye bu sendika, bu arkadaşlar destek vermeseydi ne olurdu?

Ezilirdik. Çölde kalan bir ağaç gibi, rüzgar bizi devirirdi, arkadaşlar.

Ama arkamızda Halkın Kurtuluş Partisi, İşsizlik ve Pahalılığa Karşı Savaş Derneği'nden görmüş olduğumuz destekle beraber, 160 gün ayakta kaldık.

Sonuç?

Sonuç, biz ayakta kaldık. Biz pes etmedik. Biz bir yumruk yedik karşılığında beş yumruk attık ayağa kalktık. Onlar ezildiler...

Yani şunu gördüm ki, **insanoğlunun ezemeyeceği, istedikten sonra, kararlı insanoğlunun yapamayacağı iş yoktur.**

Evet ben bu gerçeği 47'sinden sonra öğrendim.

Şimdi Rozi Direnişçisi arkadaşlarım az önce burada konuştuğu zaman ben duygulandım, ağladım. Çünkü o günleri yaşamak istiyorum. Onu yaşamak lazım ki, yani bu işin içinden gelen arkadaşlar çoğunlukta, bunu biliyorum, bunu yaşıyorlar ama dışarıdan misafir olarak gelip bizi dinlemekte olan arkadaşlarımız, keşke böyle bir ortamı yaşasalar da, insanlığı, onurlu yaşamamanın ne olduğunu öğrenseler diyorum. **Keşke bunu haykırabilsek, sokaklara haykırabilsek diyorum...**

Yani bana bu fırsatı tattıran, bu zevki yaşatan, başta Genel Başkanımız olmak üzere, hepsine teşekkür ediyorum.

Şunu anlatmak istiyorum. Burada, Nuh Beton'da geçen bir örgütlenme olayına girdim. Bu beni duygulandıran olaylardan bir tanesi. Yani her şey o kadar kolay ki... Zemin o kadar hazır ki, zaten gerçekten usta bir insanın elinin yapmayacağı iş yoktur. Zemin o kadar sağlam ki... İki günde 65 arkadaşımız örgütlendi. Ve bunları ben gecenin bir saatinde, bak ilginç bir olay anlatıyorum, gecenin bir saatinde, kalkıyorum, koca Nakliyat-İş Başkanını arıyorum, bu arkadaşların yanında, inançları yok arkadaşlarımın, olmaz öyle bir şey, bunlar zannediyorlar ki bir temsilci gelecek, bizle konuşacak... Ve sağ olsun Ali Rıza Başkanımız, o akşam saat 11 buçuk, kahveye geliyor... Yani arkadaşlar konuşurken öyle bir konuşuyor ki, bir Başkanla, herhangi biri... Genel Başkan olduğunu, Ali Rıza Başkan, söylemek zorunda kaldı. Ben Nakliyat-İş'in Genel Başkanıyım, bu saatte yanınızdayım! Bunu arkadaşlar samimiyetle söylüyorum, hangi sendikaya giderseniz gidin, kime giderseniz gidin o saatte Genel Başkanı ayağımıza getiremezsiniz. Sağ olsun, var olsun!

(Alkışlar...)

Ben şunu diyorum, Ali Rıza Başkan neredeyse, ben oradayım!

Ben böyleyim, geri kalan arkadaşlar da böyledir tahmin ediyorum. Gecenin 11 buçuğu, Genel Başkan kalkıyor yatağından ve o arkadaşların derdine çare bulmaya çalışıyor...

Ben, bu zevki tattıran, bu onuru bize yaşatan herkese teşekkür ediyorum. Sağ olun, var olun!

(Alkışlar... Sloganlar... Yaşasın Coca-Cola Direnişimiz...)

Coca-Cola Direnişçisi Erol Türedi'nin Konuşması

Nihat Başkan, keşke biz de, grev yapan arkadaşlar gibi taçlandırsaydık ama... Tabii müsaade etmediler...

Bir Dinleyici: Mikrofona çık konuş, mikrofona...

Ali Rıza Başkan: Sen de çık konuş...

Dinleyiciler, Nihat Başkan: Mikrofona çık konuş!.. Buyur... Buyur...

(Sloganlar... İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Erol Türedi: Arkadaşlar teşekkür ediyorum, sağ olun.

Ben birkaç anımı anlatmak istiyorum. Bir, Amerikan Konsoloslğu'nda, daha doğrusu Amerikan Konsoloslğunu bastığımız gün polis de neye uğradığını şaşırmıştı. Orada bulunan gözlüklü birinin bağırdığını gördüm. Yani baktım bize özellikle Barış Arkadaşımız, Hakan Başkan falan diyordu, aranızda başka kişileri sokmayın, Baktım gözlüklü biri bağıryor. O kim diye belki merak edersiniz, Erdal Başkan bağıryordu. (Gülüşmeler...) Birden şaşırdım. Döndüm Allah Allah, bu kim yahu? O arada Barış'ın yanına gittim; bu kim? Veya Hakan Başkana söyledim, tam hatırlamıyorum. O dedi... Bursa'dan gelmişsiniz herhalde. O döneme rastladı.

Yani varacağım nokta, yani **Nakliyat-İş'e baktığımızda hep gençleri görüyorsunuz. Yani Barış olsun... Recep Başkan olsun... Hakan Başkan olsun... Erdal Başkan olsun... Bizim emsaller.** Yani biz alışmışız, böyle kravat takıp, masaların da oturan göbekli insanlara... (Gülüşmeler...) Biraz tuhaf geliyor. **İnsan umutlu da oluyor. Çünkü geleceğe daha güvenle bakıyor.**

Bana bu kadarcık süreyi verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sağ olun...

(Alkışlar...)

Dinleyiciler: Buradan, Avrupa Yakasından işçi arkadaşlar var... Ahmet Usta'mızı mikrofonu çağırıyoruz.

Nihat Güldemir Yoldaş: Tamam! Şimdi çağırırız.

(Alkışlar...)

Arkadaşlar, hepinizden özür diliyorum. Aras Kargo örgütlenmesinde tanıştığımız inançlı, yiğit, cesur, kararlı arkadaşımızı, hepimizin yoldaşı olan **Hamdi Yoldaşımızı**, hepinizin önünde saygıyla anıyorum.

Burada olması, hepimize, bir trafik cinayeti sonrasında kaybettiğimiz yoldaşımızın burada olması, sanırım hepimize olağanüstü bir güç katacaktı...

Evet, şimdi Avrupa yakası Coca-Cola Direnişçilerinden Ahmet Arkadaş'ımız...

(Alkışlar...)

Coca-Cola Direnişçisi Ahmet akmak'ın Konuşması

Coca-Cola patronları kaybetti biz işçiler kazandık

Arkadaşlar,

Ben Coca-Cola Direnişçisi olarak Yenibosna bölgesindeyim. Partimizin Genel Başkanı ve yöneticileri, sendikamızın Genel Başkanı ve yöneticileri, tüm yoldaş arkadaşlar tümünüz hoş geldiniz diyorum.

Ben de birkaç kelime konuşayım. Zaten gerekeni arkadaşlar hepsi anlattı. Direnişi de, örgütlenmeyi de... Biz de aynısını yaşadık orada.

Daha önceden, biz orada sendikalıydık. Ve sendika, sarı sendika dedikleri sendika. Bizim bütün emeğimizi işverene teslim etti ve oradan alacağını aldı gitti, biz üç yıl orada sendikasız çalıştık.

Ve orada çalışan insanlar, üç yıl sonra gördüler ki, sendikanın ne kadar iyi bir şey olduğunu, insanlara ne getirip ne götürdüğünü anladıkları için, işyerinde arkadaşlarla durum değerlendirmesi yaptık: Biz sendikaya üye olalım.

Tamam olalım...

Ama birçok sendika var. İşveren de istiyordu zaten bizim sendikalı olmamızı. Ama onun kendi sendikasına üye olsaydık, belki bugün buralarda olmayacaktık, o işverene aynı köleliği yapacaktık.

Ama biz araştırdık, bize en yakın ve bu emeğe sahip çıkan, ezilmeyi kabul etmeyen, köleliği kabul etmeyen sendika kim olabilir?

DİSK/Nakliyat-İş'e gittik ve biz orada üç arkadaşla, bayağı bir görüştük. Sağ olsun Başkanımız ve yöneticileri, bir sendika başkanı değil de, bir işçi gibi, bir işyerinde nasıl örgütlenir, bir işçiyle nasıl olursa aynı ilgiyi gösterdiler bize. Gereken neyse... Bizimle beraber örgütlenme başladı. Biz orada bir gün içinde 110 arkadaşını örgütledik.

Ama gel ki gelelim, Coca-Cola büyük bir firma, dünya devi bir firma. Arkasındaki güçler, oradaki insanların dayanmasına gücü yetmedi. Her ne kadar her yola baş vurdu ama, orada istediğimizi biz elde ettik. Coca-Cola kazanmadı. Şu anda iş yapmıyor. Ne o daha önceki yaptığı ciroları yapabiliyor, sattığı malı satamıyor. Şu anda yine bizden tedirgin halde. Piyasaya mal dağıtıyor ama istediği malı dağıtamıyor. Biz sonuçta kazandık.

Ve bize destek veren, bugüne kadar bu olayı getirip, bugünlere taşıyan Sendikamızın Genel Başkanına, Partimizin Genel Başkanına, İşsizlik ve Pahalılığa Karşı Savaş Derneği'nin Genel Başkanına, bize destek olan tüm arkadaşlarımıza, hepsine teşekkür ediyorum.

Ve biz bu bayrağı aldık sırtımıza, sonuna kadar götüreceğiz, hiçbir şeyden yılmadan da.

Her gittiğimiz işyerlerinde de çalışmamıza, örgütlenme işi yapıyoruz.

Bugün bir tekstil fabrikasında servis çekiyorum. 100 kişi çalıştırıyor işveren, 5 kişiyi sigorta yapmış, 95 kişiyi sigortasız çalıştırıyor. Ve bu işyerini bildirdik, araştırması yapılacak.

Bu insanlar ya orada sigortalı çalışacak veya kapatacaksın dedik.

Şimdi ise benim oradan servis çekmemi de engelledi. Bu adam gelmesin buraya. Bu işçilerin kafasını karıştırıyor.

(Gülüşmeler...)

Ama her gittiğimiz yerde çalışan insanlara soruyorum. Burada kaç para maaş alıyorsun, çalışma şartları nasıldır, işverenin durumu nasıldır?

İnsanlar sabah 8’de işe giriyor, gece 11’de çıkıyor. Aldıkları maaş ... Niye sigortalı yapmıyorsun? Adam diyor ki, çalışmasın. Çalışan var!

Çünkü bir kişiyi çıkarıyor, oraya on kişi müracaat ediyor iş için. O yüzden sendikaya gerek yok, sigortaya gerek yok.

Ama onları yenmemiz için bir ve beraber olmalıyız; güç olarak onları yeneceğiz.

Hepinize teşekkür ediyorum beni dinlediğiniz için. Var olun, sağ olun.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Mücadele kendi önderlerini de yetiştiriyor. Ahmet Usta başlamış sendikal faaliyetlere. Bütün arkadaşlarımız, aşağı yukarı, bir bakıyorsunuz A Lojistikte görülüyorlar, bir bakıyorsunuz başka işyerinde görünüyorlar...

Evet şimdi yaklaşık 2,5 yıl önce... Demtrans örgütlenmesini başarıyla gerçekleştirdiğimiz, toplu sözleşme yaptığımız işyerinden Baştemsilci Arkadaş’ımız Halil.

(Alkışlar...)

Demtrans Baştemsilcisi Halil Ceylan'ın Konuşması

Gerçek sendika, Nakliyat-İş gibi olur

Zaten Nihat Bey ismimi açıkladı. Açıklamama gerek yok.

Sadece ben çalışan işçi arkadaşlara, burada Partimizin yöneticilerine, sayın Genel Başkanımıza ve sendikamızın yöneticilerine teşekkür ederim, böyle bir imkânı bize sağladıkları için.

(Alkışlar...)

Arkadaşlar, örgütlü çalışmayla, örgütsüz çalışmayı benden iyi yaşayan zannetmiyorum burada olsun...

Ben Demtrans'ta 99'da başladım, 2003 yılının 8'inci ayında Başkanım ile tanıştım. Yani Nakliyat-İş'in Genel Başkanıyla. Ve 3 aylık bir süreç içerisinde, biz işverenle sözleşmeye oturduk. Yüzde 150 bir kazanımla işyerine sendikayı soktuk. Ve şu anda, bundan 15 gün önce, ikinci sözleşmeyi imzaladık.

Türkiye'de şu AKP döneminde, Türkiye genelinde imzalanmamış bir sözleşme imzaladık: yüzde 25'lik bir artış. Hiçbir yerde yok bu.

Bunu vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı. İşveren vermez! İşveren alır!

**İşverenin almaması için, vermesi için de örgütlülük şart.
Başka alternatif yoktur.**

Vermedi. Enflasyon dedi, enflasyon dedi durdu. Başka ağzından bir kelime çıkmadı. Genel Başkanın talimatıyla arabulucu da geldi. Arabulucuyla da halledemedikten sonra, son aşamada iş yavaşlatın, dedi. Genel Başkanımızın talimatıyla, ben, bütün şoför arkadaşlara, ayağınızı gazdan çekin, dedim. (Alkışlar...) Ve benim çalıştığım, Avrupa'dan gelen hurdayı fabrikaya çekiyoruz, benim yaptığım iş, gemi gününde bitmediği gün, saati 2 bin dolar! Ben bu gemiyi iki günde garaja soktum. Hesaplayın artık 48 saati...

Anında Genel Başkan arandı ki, buyurun oturalım, dedi, tekrar masaya. Ve oturduk, dediğim gibi yüzde 25'lik bir zam aldık. Şu anda çalışan hiçbir mağdur arkadaşım yoktur. **Bunu da sendikaya borçluyum. DİSK'e borçluyum. Nakliyat-İş'e borçluyum.** Başka sendikaya değil.

Yani sendika demek, Nakliyat-İş, Ali Rıza Başkan demek!

(Alkışlar...)

Kendimden de anlatamam ben size. Yaşayıp görmek lazım.

Hepinize teşekkür ederim.

(Sloganlar... İşgal Grev Direniş! Yaşasın Nakliyat-İş...)

Nihat Güldemir Yoldaş: Bütün işçi önderi ve işçi arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Sırada Horoz Nakliyat Direnişçileri var... Buyur Berkan.

(Alkışlar... Sloganlar... İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek...)

Horoz Kargo Direnişçisi Berkan Vanlı'nın Konuşması

Örgütlü olduğumuzda haklarımızı alabiliriz

Merhaba arkadaşlar,

Hepinizi saygıyla selamlıyorum, hepiniz hoş geldiniz.

(Alkışlar...)

Ben Horoz Kargo örgütlenmesinde mücadele eden işçilerden birisiyim. Bizler yıllarca asgari ücretle 12 saat çalıştık. Ve işveren bizi insan yerine koymadan, yıllarca, diğer işçi kardeşlerimiz gibi sömürdü. Nakliyat-İş'te örgütlendikten sonra, işyerimiz Aras Kargo'ya devredildi. Bizim hiçbir tazminatımız verilmedi. İşten atıldık.

İşverenin bizi köle görmesine rağmen yıkılmadık. Başkanlarımızla birlikte Horoz Kargo'nun, buradan biraz ilerideki Bostancı'ya gittik. Ve işyerinin içine topluca girip yasal haklarımızı istedik. Vermezlerse işyerinden çıkmayacağımızı söyledik. İşveren polisi, çevik kuvveti çağırdı. Bizleri zorla dışarı çıkarmaya çalıştılar. Ama bizler başkanlarımızla birlikte, işyerinin içinde kenetlenerek yerlere oturduk ve akşama kadar çıkmadık.

Kısacası bu kararlılığımızı, işveren de, polis de engelleyemedi. Bizler tazminatlarımızı, yıllardır verilmeyen bayram paralarını bile aldık. Nakliyat-İş önderliğinde bunu gerçekleştirdik.

İlk defa yaşadığımız mücadelede öğrendik ki, İşçi Sınıfı örgütlü olursa, Parababalarına karşı mücadele edip hakkımızı alabiliriz.

Halkın Kurtuluş Partisi'ne, Sendikamıza, bu önderliklerinden dolayı teşekkür ediyoruz.

Bundan sonra artık bizler de bu mücadelenin birer nefesiyiz. Bütün Horoz Kargo mücadelesi içinde yer alan arkadaşları adına teşekkür ediyoruz.

(Alkışlar...)

Nihat Güldemir Yoldaş'ın sonuç ve kapanış konuşması

Programımızın sonuna geldik arkadaşlar. Bundan sonra müzik etkinliğimiz var. Kurtuluş Partisi Kültür Sanat Komitesi'nin müzik grubu bize bir etkinlik sunacak.

Ben birkaç vurgu yapmak istiyorum arkadaşlar bundan önce.

Toplantımız, **1 Mayıs 2006'ya Doğru İşçi Sınıfımızın Durumu**, idi.

Niçin 1 Mayıs 2006'da olmalıyız, arkadaşlar?

1- **8 saatlik işgünü için,**

2- **Hafta tatili için,**

3- **Eşit işe eşit ücret için,**

4- **İnsanca yaşamak ve çalışma koşulları için,**

5- **Özgürce sendikalaşabilmek için,**

6- **Eşit parasız eğitim için,**

7- **İnsanca ve ücretsiz sağlık hizmeti için,**

8- **ABD, AB Emperyalizmine karşı,**

9- **Yerli satılmışlara karşı,**

10- **Ulusal değerlerimizin özelleştirme, taşeronlaştırma adı altında Parababalarına peşkeş çekilmesine karşı çıkmak için,**

11- **IMF politikalarına karşı çıkmak için,**

12- **Aşağılanmaya, kölece çalışmaya karşı çıkmak için,**

Ve daha sayabileceğimiz birçok sebepten **1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı'nda olmalıyız** arkadaşlar.

**(Alkışlar... Sloganlar... 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında-
yız... Faşizme Karşı Ya Birleşmek! Ya Ölüm!)**

